

Lại Trán Mai

Contents

Lại Trán Mai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	44
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	59

Lại Trán Mai

Giới thiệu

nữ chính sau khi bị xuyên không và một mối tình kiếp trước không được hạnh phúc còn kiếp này hiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-tran-mai>

1. Chương 1

Cửa sau nhà cũ của Trương gia ở Khai Phong hôm nay thật là huyền ảo.

Vốn dĩ nhà cũ là dành cho tam phòng thiếu phu nhân dẫn tiểu công tử bắc thượng chịu tang dưỡng bệnh, ai biết Tam thiếu phu nhân bởi vì “ác tật” mà bị hưu, ngay cả tiểu công tử cũng bị trừ bỏ tộc tịch.

Nhưng bọn họ trở về thu thập đồ đạc, chuẩn bị chuyển đi tiểu viện ở cũng không ai khó xử, gia tộc vẫn ân cần như cũ giúp đỡ thu thập đóng gói, còn có người vụng trộm lau nước mắt.

Những người vây xem xung quanh cũng thì thầm bàn luận, mơ mơ hồ hồ có thể nghe thấy câu “Sủng thiếp diệt thê”.

Chương quỹ Trương Minh ở cửa sau trông coi việc chuẩn bị lương thực, chán mềm, khê thở dài một hơi.

“Trương đại chương quỹ, mười mấy bao gạo đều nhanh đã đủ cho một nhà ăn, còn chưa đủ?” Lục Quý đến bàn việc mua bán trâu gheo, thuận mắt thấy lại, chỉ thấy gần như xe nào cũng đầy lương thực, “Trương gia đang tốt đẹp, tại sao lại hưu tức phụ thế?”

“Ta đây là ngũ phục viễn thân*, luận địa vị sẽ không thể biết.” Trương Minh lắc lắc đầu, “Mà nữ nhân của gia, là đại nha hoàn đắc ý nhất của lão tổ tông, sau này lại cùng Tam thiếu phu nhân. . . Sau này chỉ có thể gọi là Lưu nương tử. Thiếu phu nhân là người thiện lương. Nhưng dù có thiện lương cũng trốn không thoát việc sủng thiếp diệt thê. Nếu không, sao lại rơi vào kết cục bị hưu?”

(*) hình như là chỉ kiểu họ hàng xa, người có địa vị thấp

Lục Quý cả kinh, Trương lão gia đã rời khỏi Khai Phong để chuyển đến kinh thành, chỉ để lại vài cửa hàng và nhà cũ. Năm trước đại khái là pháo đốt không hết, nhìn có vẻ lụi tàn, nhưng từ khi Tam thiếu phu nhân Trương gia đến nhà cũ “dưỡng bệnh” không lâu, thì những cửa hàng này bắt đầu kinh doanh khấm khá, ba năm nay đều rất phát đạt, còn vẻ vang hơn cả trước kia.

Mọi người đều nghĩ quả nhiên là con dâu của Trương lão gia, rất khéo dùng người, nhìn Trương Minh là có thể biết.

Vốn định bắt tay làm ăn với Trương gia. . . Nhưng nhìn gia phong như thế này, không khỏi nhẩn mòi.

“Trương gia này cũng là thế gia trăm năm, tại sao lại nháo ra chuyện như vậy thế?” Lục Quý thăm dò.

Trương Minh suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng khó chịu. Nói ra thì phụ thê hẳn đều từng chịu ơn của Tam thiếu phu nhân, bằng không cũng sẽ không đến Khai Phong. Ai nghĩ đến lão tổ tông vừa đi, lão thái thái lại có thể độc ác như vậy, chỉ nghĩ đến nhi tử mình, thẳng tay viết hưu thư hưu thiếu phu nhân, hoàn toàn không nghĩ đến thanh danh của thiếu phu nhân, tương lai sống thế nào, ngay cả tử tôn đều không cần.

“Nói thẳng ra, Tam thiếu phu nhân vào cửa cũng chịu đủ mọi ủy khuất.” Trương Minh kéo Lục Quý vào nhà uống trà, “Khi Tam công tử thành thân, chính là đồng thời cưới một thê một thiếp, hai kiểu hoa đồng thời nâng qua cửa. Triệu di nương là biểu muội của Tam công tử, bà bà là dì, vừa vào cửa chính là quý thiếp, Tam thiếu phu nhân thì chịu khổ rất nhiều. Nhưng Tam thiếu phu nhân thật sự là người hiền lương rộng lượng, sau này Tam công tử lục tục thu phòng kế, nàng đều lo toan chu toàn, mỗi người hòa thuận. . .”

Hắn thấp tiếng xuống, “Trương gia có ba công tử, chỉ có phòng của Tam công tử có ba nam một nữ sống bình an. Những phòng khác đều sảy thai hay là chết từ nhỏ. . .”

Lục Quý gật gật đầu, có chút lầy lăm lăm. Mọi người trong nội viện bình thường đều có con nối dõi rất gian nan, nói ra cũng vì tranh đấu mà thôi. Tam thiếu phu nhân Trương gia có thể rộng lượng nhưng cũng rất có tài trị gia, nếu không sao có thể như vậy được.

“Tam thiếu phu nhân hiền lương như thế, sao lại hưu nàng?” Lục Quý khó hiểu.

Trương Minh lại thở dài, “Tam thiếu phu nhân hiền lương lại có kiến thức, trừ bỏ lão thái thái, không ai không thích nàng, lão tổ tông cũng thương nàng vô cùng. Ta nghe phu nhân ta nói, vốn đã cùng Tam công tử dần dần thân thiết rồi, nào biết Tam công tử hút thuốc phiện. . . Cái thứ đó là hại người nhất, nếu nghiện rồi thì sẽ nguy hiểm. Tam công tử dùng hết của cải của mình, lại bức Tam thiếu phu nhân lấy bạc.

Tam thiếu phu nhân khổ sở khuyên bảo, hấn lại đánh Tam thiếu phu nhân. . . Đánh tới mặt mày hốc hác, cũng bị sảy thai. . .” (tên này quá khổ nạn rồi, Anh nhị gia lúc trước có ăn chơi trác táng cũng không đến cái mức này ...)

“A.” Lục Quý kinh sợ, “Nhà của Tam thiếu phu nhân không nói gì sao?”

“Nhà mẹ đẻ của Tam thiếu phu nhân đều là người hèn nhát, còn có cái gì để nói.” Trương Minh nặng nề lắc đầu, “Chuyện lần này nháo lớn, Tam thiếu phu nhân tổn thương quá lớn, không thể có con nữa, Tam công tử liền làm loạn muốn hưu thê. Lão tổ tông nhìn cảnh này cũng không nói gì chỉ bảo Tam thiếu phu nhân về nhà điều dưỡng. Nhưng trước đó có một nha hoàn thông phòng vừa sinh con đã chết, đứa nhỏ kia gần như là do Tam thiếu phu nhân nuôi lớn, hài tử mới có hai tuổi, cứ kéo váy nằng khóc rất đáng thương. Tam thiếu phu nhân bệnh nặng thất tử bát sinh, vẫn dắt đứa nhỏ đến chỗ lão tổ tông dập đầu cầu xin, rồi dẫn nó đi cùng.”

“Thiếu phu nhân là người thiện tâm, lão tổ tông cũng tâm sáng như gương.”

“Còn không phải? Cũng vì lão tổ tông nổi thiện tâm, bằng không làm sao có thể một người cháu cũng không còn.” Trương Minh lắc đầu.

Lục Quý định hỏi thêm, những suy nghĩ kĩ lại ngậm miệng, có chút mao cốt từng nhiên. Tam thiếu phu nhân này rời Trương gia, hậu viện đại khái sẽ náo đến tận trời, mấy tiểu hài tử đáng thương cứ như thế liền không minh bạch mà chết non.

“Gia phong như thế. . .” Lục Quý cũng thở dài.

“May mắn đã ra khỏi ngũ phục, ta cũng không thể nói là thân thích.” Trương Minh thần nhiên, “Ta quản việc của mấy cửa hàng này, đều là những cửa hàng lão tổ tông cho thiếu phu nhân. Nếu không phải như vậy, ta cũng sẽ không làm trâu làm ngựa cho Trương gia.”

Lục Quý nói vài câu chuyện khác rồi cáo từ, lập tức bỏ chủ ý hợp tác cùng Trương gia, trở về bẩm báo với công tử.

Công tử Lục gia trầm ngâm một lát, “Chuyện này ta cũng có nghe sơ qua. Nhi tử của Trương lão gia như vậy, xác thực không phải người có thể hợp tác.” Hấn ngẫm nghĩ lại nở nụ cười, “Nghe nói Tam thiếu phu nhân rất giỏi bồi dưỡng người, nha hoàn bên cạnh đều là người biết chữ, nhà nhà tranh nhau muốn kết thân, ta thấy người tuổi cũng không nhỏ, vậy cũng thay người làm một sính lễ nhé?”

Mặt Lục Quý không khỏi ửng hồng, “Công tử lại trêu ghẹo ta. Nha hoàn nhà nàng đều rất kim quý, tiểu nhân sao có phúc phận đó.”

Lục gia công tử cười to, “Người chính là người thích mỹ nhân, không biết cưới vợ phải cưới người hiền. Mà thôi, người muốn tự tìm thì tìm đi.”

Lục Quý cười theo, “Chuyện của tiểu nhân cũng không vội, nhưng thật ra công tử. . .”

Lục gia công tử thu liễm ý cười, “Nói sau đi.” Rồi đuổi Lục Quý đi.

Đại khái là tổ mẫu đã căn dặn Lục Quý đi. Hấn cười khổ một chút. Nhưng hấn thật sự không nghĩ bây giờ sẽ cưới vợ.

Lục gia công tử tên Thượng Thiện, tự Trì Doanh. Tuy đọc sách biết chữ, cũng đã là tú tài, nhưng không màng công danh lại vào nam ra bắc làm nho thương*. Trước kia tổ mẫu từng tác chủ để hấn cưới một thiên kim phú thương, mỹ lệ kiều nhu, tiểu phu thê cũng có một đoạn thời gian ân ái.

(*) thương nhân có học thức

Chính là Lục công tử một năm có hơn nửa thời gian ở bên ngoài buôn bán, kiêu thê thâm khuê tịch mịch, thường có vài câu oán hận. Hấn thương thê tử, nói với tổ mẫu không cần quản thúc nàng quá chặt, thê tử lúc rảnh rồi cứ để nàng về nhà mẹ đẻ. Sau đó quả thật một câu oán hận cũng không còn, chính là hấn rời nhà hơn bảy tháng mới về, kiêu thê lại có thai hai tháng, cả nhà loạn thất bát tao, thiếu chút nữa khiến tổ mẫu tức quá mà chết.

Hắn vốn là con vợ kế, lại là thứ chi, sớm ra ở riêng. Giờ nhà không ra nhà, thê không thành thê, hắn cũng chỉ có thể cười khổ, cho kiêu thê chút mặt mũi, để nàng hòa ly rồi trở về nhà, toàn bộ đồ cưới đều trả lại. Sau này nghe nói nàng về nhà liền tuyển một trượng phu, đứa nhỏ cũng sinh, cũng coi như có một kết cục.

Vì chuyện này, tổ mẫu đã gọi hắn đến mắng đi mắng lại, hắn cũng chỉ lắng nghe. Gia nghiệp Lục gia không nhỏ, nhà cao cửa rộng chuyện kì quái gì cũng có, nường của hắn lại là tiểu thiếp thất sủng. Ấn tượng trong trí nhớ của hắn thì mẫu thân luôn rơi nước mắt, hối hận đã làm thiếp cho người.

Thê tử trước của hắn tuy xuất thân thương hộ, nhưng cũng là nữ nhi chính thất, cuộc sống sung sướng, gả cho con vợ kế nên tránh không được sẽ oán giận. Ngẫm lại mẫu thân thân sinh mất sớm của mình cũng từng chịu uất ức, lạnh nhạt cho nên cũng không muốn khó xử nàng. Tuy nói tư vị đội nón xanh rất khó chịu, nhưng làm khó nữ nhân thì có gì hay đâu? Hảo tự hảo tán, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Chính là từ đó hắn không quan tâm nhiều đến nữ sắc nữa, ít trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không nạp cơ thiếp nữa. Một năm đều sống ở bên ngoài, làm gì phải ở để tự khiến mình không thoải mái.

Trước khi đi ngủ, hắn đưa cuốn sách ra ngoài màn giao cho Lục Quý, nghĩ tới Tam thiếu phu nhân mà Trương gia đã hưu kia. Nàng ta cũng là một người hiền lương, sao lại có cái kết cục như vậy chứ? Thê tử trước của hắn phẩm hạnh có thiếu, hiện tại lại có phu có tử. Cái thế đạo này thật là. . .

Cười khổ hai tiếng, rùng mình một trận mới ngủ thiếp đi.

=====

Hôm nay, Lục công tử đáp ứng lời mời của bạn bè cũ, chuẩn bị đi du sông.

Đi qua Trương gia trang, thì thấy một đám người đứng chắn trước cửa, nháo loạn ngang ngược đứng mồm năm miệng mười ồn ào, một vòng người đứng đằng xa chỉ trỏ, nhưng không ai dám tiến lên.

Lục công tử ghìm cương, nói với tiểu tư bên cạnh, “Chuyện này là thế nào? Chặn đường không cho người khác đi sao? Đi nghe ngóng thử xem.”

Tiểu tư vội vã xuống ngựa đi dò hỏi, một hồi chạy về bẩm báo, “Công tử, nhà kia chính là Lưu nương tử bị Trương gia hưu.” Hắn dè dặt tiếng nói tiếp, “Tất cả những người hung dữ này đều là người nhà Trương gia. . . Họ nói Lưu nương tử chiếm gia sản Trương gia, muốn nàng trả lại. . . Đoạn giữa còn có một số từ nghe không vừa tai, không dám hồi bẩm công tử.”

Lục công tử nhíu mi, Trương lão gia sao lại để chuyện thành thế này, không hề để ý đến mặt mũi như thế. Tuy nói chuyện không liên quan đến hắn, nhưng hắn lại nhìn không vừa mắt mấy chuyện hèn hạ như vậy, đang định phân phó tiểu tư đuổi mấy tên vô lại kia thì thấy cửa lớn mở ra.

Chỉ thấy một nương tử mặc y phục màu trắng, trâm gỗ bó y, tuy không quá đẹp, nhưng lại lộ ra chút khí chất văn nhã, lộ ra vẻ nhu hòa. Đôi lông mày dày, lộ ra một tia kiên cường, khuôn mặt tròn trịa lộ vẻ linh động. Đáng tiếc bên mắt trái lại có vết sẹo, kéo dài tới má. Mặc dù nhan sắc đã chuyển xám trắng, nhưng khuôn mặt vì phơi nắng thành màu mặt ong vẫn đáng chú ý lại kinh tâm.

Nàng cầm theo một cây Tề Mi côn*, trầm tĩnh nhìn một đám vô lại náo loạn kia. “Đây là nhà họ Lưu, các người họ Trương, bằng cái gì lại đến nhà ta la hét ầm ĩ?”

(*) Tề mi côn: côn ngắn tới ngang chân mày người tập, thịnh hành trong các võ phái cổ truyền Việt Nam. Các hệ phái võ thuật ở Bình Định còn gọi Tề mi côn là Roi chiến. Nó cũng là vũ khí đại biểu của Thiếu Lâm

Đám vô lại kia cười vang, ô ngôn xấu ngữ, còn có kẻ muốn động chân động tay với nàng.

“Còn chờ cái gì?” Lục công tử quát, “Nhanh đi đuổi đám vô lại này đi!”

Nhưng chưa chờ đến khi tiểu tư của Lục gia tiến đến, Lưu nương tử đã ra tay. Chỉ thấy Tề Mi côn trái đánh hữu tập, đã đánh ngã ba người, tiểu tư Lục gia đã theo Lục công tử vào nam ra bắc, cũng thật sự có tài, ra tay rất thanh thoi đã khiến bảy tám kẻ ngã xuống đất rên hừ hừ, quần áo xộc xệch.

“Được rồi!” Lục công tử kêu, “Cho bọn chúng chút giáo huấn thôi, đừng làm ra tai nạn chết người.”

Lưu nương tử cũng thu tay lại, cười lạnh nói, “Các ngươi phải tạ ơn vị công tử này đi, bằng không ta đã khiến các ngươi đoạn tử tuyệt tôn, không còn là nam nhân!” Nàng quay vòng Tề Mi côn, bằng một tiếng đập vỡ một khối đá buộc ngựa lớn nhất, “Xem là tảng đá này cứng hay là mấy lời của các ngươi cứng!” (lại một nữ chính mạnh mẽ nữa ^^)

Đập vỡ tảng đá xong, ánh mắt nàng như điện đảo một vòng qua những người xem náo nhiệt, hừ lạnh một tiếng. Nhìn nàng giống Dạ Xoa Tuần Hải* như vậy, ai còn dám ở lại? Kêu lên một tiếng, tất cả đều chạy trốn không còn một ai, chỉ còn đoàn người của Lục công tử và Lưu nương tử.

(*) chỉ người dũng mãnh động tác nhanh nhẹn (không biết đúng không baidu ra thế)

Lưu nương tử thoải mái nâng vạt áo thi lễ, Lục công tử cũng xuống ngựa vái chào, liếc về phía tảng đá đã vỡ vụn, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Hắn vào nam ra bắc kiến thức rất rộng, cũng nhìn ra tảng đá này là giả, Lưu nương tử này đúng là có chút cơ trí.

(ta cũng bị lừa, tướng tử cũng dũng mãnh như Cố Lâm cơ @@)

“Lưu nương tử, tảng đá này nên nhanh chóng dọn đi, đỡ cho lại làm hại người.” Hắn ôn tồn nói.

Lưu nương tử ngẩng người một chút, lộ ra một nụ cười ngầm hiểu, “Cũng đúng. Tứ Hỉ nhi, tìm người đến dọn dẹp trước cửa đi, rải chút nước muối trừ tà!”

Nàng xoay đầu đối vái chào Lục công tử, “Tạ ơn công tử giúp đỡ.”

“Nhắc tay chi lao mà thôi, có sao phải nói lời cảm tạ.” Lục công tử lên ngựa, chấp tay chào, dẫn tiểu tư đường hoàng rời đi. Quay đầu chỉ thấy Lưu nương tử đã vào cửa.

(a, anh quay đầu nhá *cười gian*)

“Công tử, côn pháp của Lưu nương tử thật chỉnh tề. Chỉ là nữ nhân gia không có nhiều khí lực.” Thư đồng Thị Mặc của hắn cười nói.

“Nàng nếu có chút lực khí, cũng không dùng làm giả.” Lục công tử không khỏi mỉm cười, lại cảm thấy nghi hoặc. Nhìn thân pháp của nàng, hẳn là đã luyện võ, tại sao lại có thể để cho trượng phu đánh thành như vậy? Vết sẹo kia, sao có thể ra tay độc ác như thế chứ?

“Làm người vẫn không nên quá hiền lương.” Thị Mặc than thở, “Một côn kia đáng ra nên lưu lại cho phu quân nhần tâm của nàng mới đúng.”

“Sách, ngươi cũng biết?” Lục công tử khẽ liếc hắn một cái, thúc giục ngựa đi nhanh.

Vốn hắn nghĩ nghỉ ngơi hồi phục hơn tháng sẽ lại rời đi, nhưng bởi vì tổ mẫu bệnh nặng mà phải lưu lại.

Mẫu thân của hắn mất sớm, nếu không phải tổ mẫu chăm sóc, hắn thân phận thấp kém như thế cũng không thể lớn lên được. Đại nương vẫn coi hắn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, vừa đến mười tám tuổi cưới thê liền nháo loạn bắt hắn ra khỏi phủ, tổ mẫu cũng không thể nào ngăn cản, chỉ đành cấp cho hắn vài cửa hàng điền sản để hắn phân phủ mà sống.

Nói cho cùng, là nhờ tổ mẫu bảo vệ, bằng không tay trắng ra ngoài cũng không phải không có khả năng. Hắn đối với tổ mẫu là rất cảm ơn. Những năm này đi buôn bán kiếm được chút tiền vẫn luôn hiếu thuận tổ mẫu.

Hắn cũng biết, người tổ mẫu thực sự yêu thương là hai ca ca của hắn, tâm tâm niệm niệm mong bọn hắn đọc sách làm quan, nhưng năm hắn mười sáu tuổi đã thi đỗ tú tài, hai ca ca kia thì đến bây giờ vẫn chỉ là học sinh, văn chương biết chút ít, gây tai họa một đống lớn, đối với việc trong nhà có người làm thương nhân thì mười hai vạn phần xem thường. Phụ thân sau khi trở về, rốt cuộc cũng có thể giữ lại cơ nghiệp lúc trước, khi phụ thân và đại nương mất, thì sản nghiệp lại giảm rất nhiều.

Hắn ngàn dặm buôn bán, cũng chỉ muốn mắt không thấy những chuyện không sạch sẽ đó. Đều đã ở riêng, nuôi ca ca là chuyện tuyệt đối không thể có, nhưng phụng dưỡng tổ mẫu có ân với hắn cũng không phải là chuyện gì khó.

Chính là tổ mẫu luôn luôn có chừng mực, lại cầu xin hần coi chừng sản nghiệp Lục gia, thực sự khiến hần phi thường khó xử.

Lục gia là buôn bán vải vóc, trong thành Khai Phong còn có vài phường nhuộm, mấy trang tử. Hần đã nhìn qua, bất quá chỉ là ba nơi chính, thân tín của hần tùy tiện chọn người nào cũng đều có thể trông nom, hần thực sự không quan tâm.

“Tổ mẫu, tôn nhi đã phân phủ sống rồi.” Hần cung cẩn (cung kính + kính cẩn) nói.

“Thiện nhi, ngươi là trong lòng còn có oán khí.” Lão tổ mẫu khuôn mặt tiêu tụy, tóc trắng như bạc mắt đầy lệ nói.

“Là ai nói chứ, tổ mẫu nghĩ con là loại người gì chứ?” Thượng Thiện khó xử, “Dù sao đã ở riêng, con nhúng tay vào sản nghiệp Lục gia là không đúng. Không nói đại ca, nhị ca trong lòng khó chịu, kể cả trong tộc cũng sẽ bàn tán.”

“Ở riêng thì không còn là huynh đệ sao? Hai ca ca của ngươi đều là người đọc sách...” Nghĩ đến hai đích tôn đọc sách nhiều năm, vẫn chưa có thăng tiến, bà không khỏi có chút thẹn thùng, lại buồn bực xấu hổ, “Chẳng lẽ ngươi muốn lão bà tử ta đây phải quản trong lại phải quản cả bên ngoài? Nếu không phải phụ thân ngươi và đại nương mất sớm, ta tội gì phải hao tổn tâm trí như vậy! . . .” Nói xong liền khóc.

Hần có thể nói không muốn sao? Kết quả vẫn phải nhận chỗ bực bội này thôi.

Nhưng hần đã thấy qua ngàn sơn vạn thủy, vàng đi đến đều là các thương nhân lớn, quản sản nghiệp bằng bàn tay như thế, thật sự là dở khóc dở cười. Không cần mấy tháng liền có thể vững vàng, còn không đủ để Lục Quý làm. Tổ mẫu bệnh kéo dài như thế, hần lại không thể nói hần muốn rời đi, cả ngày ở trong nhà nhàm chán phi thường khó chịu.

Cái đó còn không tính, hai ca ca lỗ mũi hướng lên trời kia của hần luôn phòng hần như phòng trộm, mỗi ngày đều lấy sổ sách ra tra, nói bóng nói gió, làm loạn cả lên, chính là cảnh cáo hần bỏ đi suy nghĩ không an phận với sản nghiệp Lục gia.

Mặt ngoài cung thuận, trong lòng đầy khinh bỉ. Bất quá chỉ sản nghiệp tí ti cũng sợ người khác nhòm ngó. Nói là ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại, cũng không quá đáng như thế.

Không thể ra ngoài buôn bán, cũng không muốn ở nhà cũ để cho hai ca ca lãnh trào nhiệt phúng, hần cũng chỉ có thể mang theo Lục Quý chạy đi buôn bán, bàn sinh ý của mình. Còn không mỗi ngày không có việc gì cũng đi xem cửa hàng tuần Trang Tử, ra ngoài tản bộ.

Bạn cũ đồng hữu, chưa xót đến tận trời, hần không phù hợp; ở trong phú hào, cả ngày tính kế, trong lòng cũng không thể nào coi trọng con vợ kế như hần, hần cũng nói chuyện không hợp ý.

Ăn uống, dạo kỹ viện, đánh cờ bạc, hần không hứng thú. Hần chỉ thích trời nam đất bắc tiêu sái buôn bán, nói hần thích kiếm tiền, không bằng nói hần thích cảm giác đạt được thành tựu. Hiện giờ khắp Khai Phong đều không thể đi được, bắt buộc phải làm cự long nhàm chán trong hồ nước cạn.

Hôm nay, hần buồn chán không vui vẻ đi tuần Trang Tử, đang phiền não nên ăn cơm như thế nào để tiêu tốn thời gian, lại thấy phía trước có hai người một lớn một nhỏ cười hai con lừa, là một phụ nhân và một tiểu hài tử, tiểu hài tử đang lang lang đọc sách, thanh âm non nớt.

“Lục lục giả nga , phủ nga y hao . Ai ai phụ mẫu , sinh ngã cù lao

Lục lục giả nga , phủ nga y úy . Ai ai phụ mẫu , sinh ngã lao tụy* Nương, tiếp theo là câu cái gì?”

(*) Đây là bài Lục Nga – Tiểu Nhã, Kinh Thi

“Bình chi khánh hĩ, duy lô chi sỉ.” Tiếng của phụ nhân trong trẻo, nhưng có chút quen thuộc, Thượng Thiện nhướng mày, ngẩng đầu nhìn bóng dáng phụ nhân kia.

“Đối nha. . .” Đứa nhỏ đọc hai lần, “Nương, cái này là có ý gì?”

“Bình này, chính là bình rượu. Khánh hĩ, chính là không có rượu, lô là vò rượu. Ý nói là, trong bình rượu cạn rồi, là bình rượu có lỗi. . .”

“Vì sao là bình rượu có lỗi? Rượu trong bình rượu không phải để người uống sao?”

“So sánh! Người có biết mấy văn nhân cổ hủ rất thích nói những thứ xinh đẹp. . .”

“Nương, người lại nói như vậy. Đợi chút lại khiến tiên sinh tức giận cho mà xem.”

“Sách, người là nhi tử của ta hay là nhi tử của tiên sinh? Người đứng về bên nào?”

“Ta là đứng về phía lý lẽ, không quản thân nhân.”

Phụ nhân nổi giận, “Người là đồ không ra gì!”

Đứa nhỏ lộ ra một nụ cười xán lạn rạng rỡ, “Nương, ta cười a, ở đâu không cười?!”

(*) chỗ này chơi chữ, bắt tiếu vừa là không cười vừa là không ra gì, xấu xa, bất tài

“Người thật lẻo mép!” Phụ nhân hừ lạnh một tiếng, “Tháng sau không có tiền tiêu vật.”

“Nương a, không thể như vậy,” đứa nhỏ phát hoảng, “Người không thể vì một chuyện nhỏ liền ngăn cấm kinh tế a. . . Người không phải nói, muốn làm việc không bàn quan hệ sao?”

(chỗ này đúng là dùng những từ hiện đại đó, vì chị xuyên không mà ^^)

“Người nói người là không phải không ra gì?” Phụ nhân nhắc lại.

“Đúng, ta là không ra gì.” Đứa nhỏ phi thường chính khí oai nghiêm, “Ta liền kiên quyết đứng ở phía nương, tiên sinh kia là văn nhân cổ hủ, trọng thể diện, có làm tiếp hay không đều được.”

(a, em này dễ thương ghê)

Thượng Thiện không nhịn được, phốc xuy một tiếng, lại làm kinh động đôi mẫu tử phía trước.

Ruộng nhỏ hẹp, hai con lừa gầy có thể đi song song, Thượng Thiện cưỡi ngựa lớn, không thể vượt qua. Hai mẫu tử vốn đang vui vẻ nói cười, giờ đều nhất tề nghiêm mặt, tránh sang một bên. Thượng Thiện lúc này mới phát hiện, nguyên lai là Lưu nương tử, đứa nhỏ bên cạnh nàng có lẽ chính là đứa nhỏ do nàng nuôi từ nhỏ kia.

Khuôn mặt đoan chính, chính là da có hơi đen, cái mũi cao. Nhưng cả người đều bao phủ một cỗ khí chất lạnh lợi sang sảng, khiến người ta vừa thấy liền thoải mái.

“Lưu nương tử.” Thượng Thiện gật đầu thi lễ, “Đây là tiểu công tử nhà cô sao?”

“Đúng.” Lưu nương tử liếm hạ tầm mắt, nhưng nói thêm một câu.”Công tử thỉnh đi trước, vô tình cản đường, mong lượng thứ.”

“Tiểu đệ họ Lục, Lục Thượng Thiện.” Hắn đối Trương gia tiểu công tử cười cười, “Nói như thế có chút thái quá, ta cũng không có việc gì, Lục nương tử cùng tiểu công tử đi trước, không cần khách khí.”

“Lục công tử, người lớn đi trước là điều nên làm, ngài thỉnh.” Tiểu công tử kia khuôn mặt trẻ con, lại giả bộ dáng trang nghiêm của người lớn, khí chất bất đồng, thực khiến Thượng Thiện muốn nở nụ cười.

Hắn dừng ngựa mã cùng Trương gia tiểu công tử vừa tán gẫu vừa đi, Lưu nương tử thủ lễ lui lại phía sau ba bước đi theo ngựa. Vừa hỏi tuổi, hắn còn chưa đủ tám tuổi, mặc dù còn trẻ con, nhưng hiện ra vẻ học thức. Nghe tên của hắn là Cẩn Ngôn do Lưu nương tử đặt, không khỏi có chút cảm khái.

Hắn chính là con kế thất có mẫu thân mất sớm, sao lại không biết đạo lý sống. Nếu không phải Trương Cẩn Ngôn có một đại nương yêu thương như con ruột giúp đỡ như thế, hôm nay không biết ở nơi nào rồi, còn sống hay không vẫn chưa thể nói rõ.

Lúc đó nếu đại nương đối xử tốt với hắn. . . Nhưng cái này cũng quá làm khó đại nương rồi.

Đứa nhỏ này được đại nương dạy dỗ, lại có thể vừa hoạt bát vừa có khí độ như vậy thật là có phúc.

“Hôm nay vừa gặp đã thân, nhưng chưa chuẩn bị biểu lễ gì.” Thượng Thiện cười, lấy ra ngọc bội tùy thân muốn đưa cho Cẩn Ngôn, “Trương tiểu công tử đừng chê đồ rẻ tiền.”

Cẩn Ngôn nhìn nhìn mẫu thân, cố gắng giả trang người lớn ho một tiếng, “Tạ ơn Lục công tử đã hậu ái như thế, nhưng vô công bất hưởng lộc, tâm ý của ngài ta xin nhận, xin cảm tạ.”

Thượng Thiện bị hấn chọc cười, “Trường giả ban cho, không thể từ chối, lẽ dư?”

Cẩn Ngôn nhìn nhìn hấn, lại nhìn mẫu thân không giúp được, sợ hãi hỏi, “Nương, ta còn chưa đọc đến lễ ký. . . Câu này là thế nào?”

Cái này làm cho cả Lưu nương tử cũng nở nụ cười. “Người hãy thu lại đi, tạ ơn Lục công tử.”

Đợi đến khi tạm biệt, Cẩn Ngôn than thở, “Cùng người đọc sách nói chuyện thật là mệt, thật không thể tự nhiên.”

“Nói nữa là muốn cho ta bỏ phượng quan hà phi* rồi, ” Lưu nương tử cười nhạo, “Sớm bỏ suy nghĩ đó đi, ngoan ngoãn làm ruộng đi.”

(*) mũ phượng, áo choàng lễ phục của phụ nữ cổ đại, chỉ lễ phục của phu nhân quan lại

Cẩn Ngôn không phục, “Ta như thế này gọi là đọc sách không quên làm ruộng, làm ruộng không quên đọc sách! Ta đã hỏi tiên sinh, quan nông nghiệp tầm bậy cũng có thể tìm được tới ngũ phẩm, người tốt xấu gì cũng có điểm tốt, hừ, có người mẫu thân nào lại không biết vươn lên như vậy sao?”

“Từ tiểu quỷ, ít chọc ngoáy ta đi!” Lưu nương tử ở trên lừa hướng hấn đá một cước, “Người có thể đường đường chính chính làm một nam tử hán, làm người hữu dụng, người thành công, nuôi cũng không dùng cần người nuôi, lại càng không dùng cái phượng quan hà phi gì đó! Là ai dạy người mấy thứ suy nghĩ lệch lạc này. . .”

“Nương a, đừng động tay động chân, hình tượng a, người cũng là nữ nhi đọc sách...”

“Trương Cẩn Ngôn, người ngứa da?!”

Thượng Thiện ghìm cương đứng tại chỗ, nhìn đôi mẫu tử kia đấu miệng mà đi, trên khuôn mặt ẩn ẩn có chút ý cười. Những lời đó tuy nhỏ, nhưng hấn trời sinh tai thính hơn người, gần như nghe một chữ cũng không lọt.

Thẳng đến bọn họ đi thật xa, rốt cuộc không nghe được nữa, hấn mới nặng nề thở dài, chậm rãi quay ngựa trở về cái nhà trên danh nghĩa kia.

(*) Tiểu Nhã – Lục Nga

Lục lục giả nga , phỉ nga y hao . Ai ai phụ mẫu , sinh ngã cù lao

Lục lục giả nga , phỉ nga y úy . Ai ai phụ mẫu , sinh ngã lao tuy

Bình chi khánh hĩ , duy lời chi sĩ . Tiển dân chi sinh , bất như tử chi cửu hĩ

Vô phụ hà hồ ? vô mẫu hà thị ? xuất tặc hàm tuất , nhập tặc mỹ chí .

Phụ hề sinh ngã , mẫu hề cúc ngã .

Phủ ngã súc ngã , trưởng ngã dục ngã , cổ ngã phục ngã , xuất nhập phúc ngã .

Dục báo chi đức , hạo thiên vông cực

Nam sơn liệt liệt , phiêu phong phát phát . Dân mạc bất cốc , ngã độc hà hạt (hại) ?

Nam sơn luật luật , phiêu phong phát phát . Dân mạc bất cốc , ngã độc bất tốt .

DỊCH NGHĨA:

Rau nga cao lớn lại biến thành cỏ hao. Ôi! Ôi! Cha mẹ sinh ta khổ nhọc vô cùng.

Cỏ nga cao lớn lại biến thành cỏ úy. Ôi! Ôi! Cha mẹ sinh ta cực nhọc gầy yếu.

Bình rượu nhỏ đã cạn rồi, bình rượu lớn có lỗi. Sống một thân trợ trợ chẳng bằng chết cho vẹn. Không cha biết cậy vào ai? Không mẹ biết nương vào ai? Ra không quên được bị thương, vào thì không có người thân.

Cha hề sinh ta, mẹ hề dưỡng ta. Vuốt ve ta, cho ta bú. Nuôi ta lớn, dạy dỗ ta. Trông nom ta, nâng đỡ ta. Ra vào bỗng ẵm ta. Ôn sâu muốn đáp đền, thật bao la như trời xanh.

2. Chương 2

Sớm biết thế này sẽ không trở về ăn.

Nhìn hai tẩu tử đang to tiếng, Thượng Thiện cầm chặt đôi đũa, yên lặng suy nghĩ.

Tổ mẫu sợ nhà tan nát, cố gắng chống bệnh đến ăn vài miếng rồi lại trở về nghỉ, người vừa đi, hai tẩu tử liền bắt đầu khói lửa nổi lên bốn phía. Đại tẩu là nữ tử ôn nhu văn nhược, nhìn hoa tàn lá rơi cũng có thể khóc nửa ngày, nhưng lại là trưởng tức quản lý cả nhà; nhị tẩu tính tình đanh đá, thích tranh giành lại thiếu suy nghĩ, một khi náo loạn thì đầu long trời lở đất.

Thời gian vừa rồi nhị ca nạp một kiểu thiếp dịu dàng, nhị tẩu không có chỗ trút không thoải mái trong lòng, nhân dịp này liền bạo nộ, đại tẩu liền bùng mặt khóc lớn, nha hoàn Ngọc Bích bên cạnh đại tẩu lại không phải người dễ bắt nạt, tề thanh tề khí lại minh trào ám phùng, khiến bữa cơm chiều mù mịt chướng khí.

Đại ca, nhị ca mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như đột nhiên bị mù, câm, điếc vậy. Ca ca không nói gì, nào có chuyện đệ đệ như hấn có thể lên tiếng.

Bữa cơm này của Lục gia chưa ăn đã tàn. Ăn một miếng liền cảm thấy đau dạ dày, không khéo lại còn tốn thêm tiền mua thuốc chữa dạ dày.

Khó khăn chịu đựng ăn xong bữa cơm, hấn muốn đi xem tổ mẫu có ăn thêm cơm hay uống thuốc chưa, mới vừa ra khỏi phòng ăn, vòng qua góc hành lang, từ xa đã thấy đại tẩu ở dưới gốc mai khóc nức nở.

Hấn lập tức đổi hướng chạy trốn.

Không phải hấn tâm tình sắt đá lạnh lùng vô tình, mà là do đã chịu quá nhiều đau khổ. Lúc đại tẩu mới gả đến, hấn mới mười ba tuổi, nhìn thấy đại tẩu ở bên hồ sen khóc, liền an ủi nàng vài câu, rồi đưa khăn tay của mình cho nàng lau nước mắt. . . Rồi mọi việc mới bắt đầu.

Đại tẩu mặc dù không nói gì, nhưng Ngọc Bích lấy khăn tay kia dọa nạt hấn nghe lời đại ca, nếu không nghe theo, sẽ nói hấn trêu đùa đại tẩu. . . Thực đem hấn dọa nạt đến mù luôn. Sau đó hấn trăm kể ngàn phương, kiên quyết lấy khăn tay đó trở về thiêu, sau lần dọa nạt đó liền bị một trận bệnh nặng.

Sau đó càng ngày càng kì quái, trên giường đột nhiên xuất hiện thiếp thân nha hoàn của hai tẩu tử, hoặc là có nha đầu ăn mặc mỏng manh nửa đêm đưa rượu bỏ thêm xuân dược cho Thượng Thiện uống. . . Thật sự là giáo huấn đau đớn.

Sau này hấn không ham mê nữ sắc, trừ bỏ do chuyện của vợ trước, việc phong ba ở hậu viện rồi những tâm tư ma quỷ đó cũng chiếm một nửa nguyên nhân.

Vòng một vòng lớn đi thăm tổ mẫu, mới phát hiện hai chất nhi đều ở bên tổ mẫu nói cười. Tổ mẫu ngăn đầu có lệ nhìn hấn một cái rồi lại cúi xuống, vừa cười thoải mái vừa cùng hai tôn tử nói chuyện.

Nụ cười của hấn nhạt đi một chút, ngồi một hồi, hỏi nha hoàn bên cạnh tổ mẫu về việc thuốc thang rồi cáo biệt rời đi.

Đột nhiên rất tưởng niệm biệt phủ của mình. Mặc dù trong nhà không có người, lạnh lùng thanh thanh, nhưng chung quy vẫn là nơi thuộc về mình, ăn cơm thanh tĩnh, đi ngủ yên ổn.

Cũng không phải không biết, tổ mẫu vĩnh viễn không thể thương yêu mình như đại ca và nhị ca được. Đó là con dòng chính, hấn là cái gì?

Tổ mẫu đã tận lực rồi.

Nhưng hấn dù nói cái gì cũng không muốn cưới một thê tử tiếp.

Bởi vì hấn đối ngoại rất tốt, dần dần tu bổ những thiếu tổn của Lục gia trong nhiều năm nay, tổ mẫu lại suy nghĩ muốn hấn cưới thê tử, quản nội viện cho tốt. . . Nhưng nhìn thấy đại tẩu là một mỹ nhân như ngọn đèn, thối một cái liền tắt, nhị tẩu mạnh mẽ, lại không biết suy nghĩ.

Thiên hạ nào có chuyện gì tốt như vậy.

Hấn hơi cười loan khoe miệng có chút ý chế nhạo. Đồng ý quản sinh ý của Lục gia, là cảm thấy tổ mẫu cần một vài năm nghỉ ngơi, không nhẫn tâm bắt bà nhìn Lục gia suy bại. Nhưng lo buôn bán tốt, hấn cũng đâu có được đối xử tốt đâu? Ngay cả tiền tiêu hàng tháng một đồng cũng không có.

Một mình hấn mệt còn chưa đủ lại còn muốn hấn cưới một người nữa để cùng mệt? Đại tẩu là trưởng tức, nàng chắc chắn phải quản lý gia đình, vậy thê tử của hấn chen vào làm gì? Cũng chỉ là tự mình giả người xấu lao tâm lao lực, có công tuyệt đối không được thưởng, làm hỏng nhất định phải bồi thường.

Đến lúc trong ngoài đều yên ổn rồi, một câu sớm ra ở riêng, hấn lại phải ngoan ngoãn đóng gói trở về.

Hấn cũng không phải ngu ngốc, tự bản thân còn chưa lo xong, sao có thể liên lụy cô nương nhà người ta?

Hơn nữa đó cũng không phải nhà của hấn. Mệnh của hấn là không có nhà.

Ngồi trong thư phòng một hồi, tự giấu cười cười. Hấn đi ra ngoài phân phó một tiếng, ai cũng không được vào rồi trở lại ngọa thất, xem xét cẩn thận trong ngoài một lần, chỉ sợ hai chị dâu lại có tâm tư quỷ quái gì, nhét người vào chỗ hấn.

Người nói xem, làm người sao sống lại khó khăn thế? Nằm xuống giường, hấn lại than thở một tiếng.

Ngày hôm sau, hấn dứt khoát về biệt phủ sống, mới cảm thấy thư thái một vài ngày, lại bị tổ mẫu gọi trở về. Hấn nhẫn nại nghe tổ mẫu lao thao chỉ trích khốc tố, kiên quyết từ chối tạ ơn tổ mẫu có ý tốt làm mai. Nhưng lại không thể không nhường một bước, ngoan ngoãn ở lại Lục phủ, không được đề cập tới chuyện trở về biệt phủ nữa.

Trong lòng hấn hiểu được, đây là do tổ mẫu sợ hấn chạy mất, mặc kệ Lục gia thối nát này, cho nên muốn hấn lại cưới thê, nắm bắt thê tử của hấn để lưu lại tâm hấn. Mấy tẩu tử muốn nhét người cho hấn cũng có tâm tư giống như thế.

Hấn không hận, cũng không oán. Chỉ cảm thấy mệt mỏi chết.

Ta còn không bằng tổng quản do Lục gia thuê. Hấn trong lòng nói thầm. Người ta làm tổng quản tốt xấu còn có tiền hàng tháng, thưởng hàng năm, hấn làm sao được đãi ngộ như thế? Sổ sách mọi chuyện đều phải xem, tiền thì một đồng cũng sờ không thấy. Đã như vậy, đừng nghĩ đến chuyện ta sẽ làm lớn, gìn giữ sản nghiệp vốn có, không làm hỏng là tốt lắm rồi.

Từ nay về sau hấn lại thản nhiên, chỉ sáng sớm đến vấn an, buổi tối đều nói bên ngoài có việc, ngay cả cơm cũng không trở về ăn.

Kỳ thật, cái nơi bằng bàn tay này có thể có chuyện gì chứ? Hơn nữa hấn còn chịu khó đi kiểm tra cửa hàng như vậy. Mặc dù hấn cảm thấy rất nhàm chán, nhưng còn tốt hơn ở trong nhà chịu bức bối.

Hôm nay, hấn lại chán đến chết ở Lâm Dương trấn đi dạo. Chỗ chính giữa giới hạn của Khai Phong phủ và Trương gia trang, Lục gia có một tú trang ở đó. Hấn đã ở Khai Phong phủ đến phát điên, muốn ra ngoài thoáng khí một chút, liền lấy lý do ra ngoài xem sổ sách tú trang.

Trấn tuy không lớn, nhưng rất chỉnh tề. Dù sao Khai Phong ở bên bờ Hoàng Hà, đường thủy thuận lợi, thôn trấn phụ cận không bị ngập úng nên dần dần phát triển. Nơi này địa thế hơi cao, không lo vỡ đê, gần như không bị ngập lụt, phụ cận trong thành ít có ruộng tốt. (?)

Đi kiểm tra tú trang, nhìn sổ sách bữa bãi, chương quỹ tú trang lôi ra một đồng lý do, cuối cùng còn lấy nhị tẩu ra dọa hấn. . . Thì ra là người nhà nhị tẩu. Hấn cũng không muốn nói tiếp, bảo thân tín Lục Phong

của hắn lưu lại tiếp tục kiểm tra sổ sách, lấy chứng cứ bắt chương quỹ đem tiền bồi thường, lại để lại toàn bộ tiểu tư của mình.

Hắn chắc chắn chương quỹ sẽ phải phun hết tiền ra. Dù không muốn phun ra, thì tiểu tử Lục Phong kia cũng có cách bắt hắn phải moi tìm dộc ruột phun ra.

Hắn một chút cũng không thấy lo lắng.

Cưỡi ngựa đi chậm rãi, nhìn mấy đứa nhỏ ở cửa trường tư thực cãi nhau, phi thường náo nhiệt, buồn phiền cũng vơi đi hơn nửa.

Từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng là tiểu công tử nhà Lưu nương tử đang đứng đơn độc, đối diện là mấy đứa trẻ đang vênh váo cười nhạo hắn.

Trương Cẩn Ngôn chưa đủ tám tuổi, thích ra vẻ người lớn, bày vẻ mặt nghiêm túc, giả lãnh đạm nhìn đồng môn đang kéo con lừa của hắn, không nói một lời.

“Ai cho phép người dám sửa văn tự, ai cho phép người lấy bài tử!” Một nam hài vóc người rất cao quắt, “Người thì biết mấy chữ mà dám cãi lời tiên sinh? Người nếu không quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta liền đánh chết lừa của người!”

Cẩn Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cẩn thận kéo bị lừa đá, đến lúc đó lại chạy đi tìm tiên sinh nói ta bắt nạt người.”

Vẻ mặt nam đồng kia không khỏi thoát xanh thoát đỏ, vừa rồi hắn đã bị con lừa này đá một cái ngã bổ nhào, lệ trên khóe mắt còn chưa khô đâu.

Mấy đồng môn bên cạnh đều cười ngả trái ngả phải, hắn càng xấu hổ, hung hăng chửi mắng, “Chính là vì nương người là loại nữ nhân không biết thẹn, mới nuôi ra tạp chủng không biết xấu hổ như người. . .”

“Sướng Nguyên không cần. . .” Đồng môn của hắn vội vã ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Rất nhiều người đều biết, cùng Trương Cẩn Ngôn âm ỹ nháo loạn thế nào đều phải có chừng mực. Ai dám động đến nương của Trương Cẩn Ngôn. . .

Chưa kịp nói xong lời can ngăn, Cẩn Ngôn đã hướng Giang Sướng Nguyên đánh ba bốn quyền, ánh mắt đỏ rực lên, dùng sức nghiêng răng.

Các đồng môn khác thét chói tai muốn giúp hắn kéo ra, đều bị đánh trúng, trong lúc đó Cẩn Ngôn liên tục ra quyền hướng đến Dương huyết* của Giang Sướng Nguyên...

(*) huyết nằm ở chỗ thắt lưng, đoạn xương cụt (cái này không chắc lắm)

“Đủ rồi!” Thượng Thiện bắt lấy tay của hắn, cao giọng quát, “Học quyền cước là để người đánh nhau liều chết sao? Người không giấu lại bản thân, cũng nghĩ tới nương người sao!”

Hắn bắt cánh tay Cẩn Ngôn, lạnh lùng nhìn bọn nhỏ đang khóc nháo, “Các người đọc sách mà như vậy hả? Nhục mạ nương của người khác? Sách đọc được đều vào bụng chó rồi sao?”

Lũ trẻ nhất loạt chạy toán loạn, ngay cả Giang Sướng Nguyên bị đánh thực tâm cũng đều té chạy, chỉ để lại Cẩn Ngôn đang bị Thượng Thiện nắm chặt tay, còn có con lừa lông ngắn và con ngựa đang thở phì phì.

Thượng Thiện nhìn Cẩn Ngôn, vì đánh nhau nên trên người đều là bụi đất, khuôn mặt không biết bị ai đánh trúng, khóe miệng bị rách, chảy máu mũi, quần áo cũng bị xé rách.

Cẩn Ngôn cúi đầu, kéo kéo cánh tay, Thượng Thiện bấy giờ mới buông tay. Hắn khịt khịt mũi, ấp úng nói, “Tạ ơn Lục công tử dạy bảo, Cẩn Ngôn đã sai.”

Lòng hắn lập tức mềm lại. Đứa nhỏ mới hơi lớn, lại biết kìm nén như vậy, thật không dễ dàng. Yên lặng rút khăn tay, thay Cẩn Ngôn lau máu mũi.

Cẩn Ngôn chấp tay, tập tễnh dắt con lừa lông ngắn.

“Người như vậy mà trở về, làm sao lại không khiến mẫu thân đau lòng?” Tiếng Thượng Thiện cũng mềm xuống, “Không bằng theo ta đi sửa sang lại một chút.”

Cẩn Ngôn nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng, “Nhưng. . . Nhưng lại làm phiền Lục công tử, không tốt.”

“Có cái gì mà làm phiền?” Hắn nở nụ cười, trong lòng càng thấy đau đớn. Nếu Tử Quyên vẫn còn ở nhà, hài tử của bọn hắn, cũng đã lớn thế này rồi. . .” Cũng chỉ là rửa mặt mũi cho hết bụi bẩn, có mất gì đâu?”

Cẩn Ngôn dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, lúc đánh nhau thì anh dũng, nhưng hiện giờ toàn thân đều đau muốn khóc rồi. Hắn một mình đánh với một đám đồng môn, trong đó còn có mấy đứa lớn hơn hắn, làm sao có thể không sợ hãi.

Lúc trước hắn đã chịu mấy lần ám toán, mặc dù học chút quyền cước, nhưng sao có thể đánh được một đám. Nhưng hắn khóc lóc về nhà, mẫu thân lại khóc còn to hơn hắn, còn nói không cần đi học tư thực nữa, mời tiên sinh đến nhà dạy. Nhưng tiên sinh nếu biết mẫu thân là bị hù, đều lấy lý do không muốn dạy nữa.

Nương có lỗi gì đâu? Hắn thật sự không rõ. Mọi người đều nghĩ hắn còn nhỏ, không nhớ chuyện hồi bé, nhưng hắn đã gặp vô số ác mộng, đều là mơ thấy phụ thân túm tóc nương đập xuống đất, đập đến chảy máu.

Rõ ràng là phụ thân không tốt, vì sao mọi người đều nói nương không tốt? Nương có chỗ nào không tốt chứ?

Từ trận đó, hắn phi thường phi thường ghét các thức thức bá bá, luôn cảm thấy trên người bọn họ đều có mùi rỉ sắt tựa như mùi máu tươi. Nhưng Lục công tử trước mắt này lại không hề có loại khí tức khiến người ta chán ghét kia.

Hơi mở miệng, Cẩn Ngôn thầm nghĩ cảm tạ, nhưng chưa nói được lời nào nước mắt đã rơi trước. Hắn vội lau đi, nước mắt cùng máu mũi khiến tay áo biến thành bẩn không chịu nổi.

Thượng Thiện ôm hắn lên ngựa, cầm lấy dây cương dắt con lừa lông ngắn, “Ngồi cho vững.” Rồi hướng tú trang đi đến.

3. Chương 3

Cẩn Ngôn khóc một hồi, lại cảm thấy có chút mất mặt. Nhưng hắn không cần nha hoàn giúp lau mặt, tự mình xắn tay áo giặt sạch, rồi sửa lại búi tóc.

Thượng Thiện cũng không ngăn cản hắn, nhìn hắn cố hết sức búi tóc, mới nghĩ đến vừa rồi lúc nắm tay hắn tựa hồ mình đã rất dùng sức, cực kỳ cảm thấy có lỗi, liền nhận lấy lược giúp hắn chải đầu.

Hắn dù sao cũng không có con, không biết thân thiết với tiểu hài tử thế nào. Lại đau lòng tiểu công tử hiểu chuyện này nên dùng ngữ khí ôn hòa nói chuyện, khiến Cẩn Ngôn bất tri bất giác buông lỏng cảnh giác, cúi đầu để hắn giúp búi tóc.

“Tiểu công tử, ta nếu mạnh tay, cháu phải nói đó.” Thượng Thiện tận lực nhẹ tay chải, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa từng hầu hạ ai bao giờ.

Mặc dù bị đau vài lần, Cẩn Ngôn hơi nghiêng rằng, nhưng người ta coi hắn như nam tử hán, hắn cũng nhịn xuống, thẳng cổ nói, “Không đau! Tạ ơn lục công tử!”

“Cháu gọi ta một tiếng Lục thúc thúc cũng được.” Thượng Thiện không khỏi nở nụ cười, “Sau năm mười sáu tuổi đỗ tú tài, mười hai năm không cầm động đến văn chương, cứ kêu đi kêu lại vài câu công tử, ta muốn ê răng rồi.”

Cẩn Ngôn gãi đầu, hắc hắc ngây ngô cười, “. . . Lục, Lục thúc thúc. Ngài cũng gọi Cẩn Ngôn là được rồi. . . Bằng không gọi giống như mẫu thân của ta gọi Ngôn nhi.”

“. . . Ngôn nhi.” Thượng Thiện nhìn Cẩn Ngôn khoác áo choàng của hắn, gương mặt mập mạp nở nụ cười xán lạn, đáy lòng vừa chua xót vừa yêu thương. Nghĩ hắn năm nay đã gần ba mươi, dưới gối vẫn chưa có con.

Nhưng chính mình đã từng chịu khổ khi là con kế thất, làm sao có thể nạp thiệp khiến đứa nhỏ của mình lại phải chịu khổ. Nếu lại cưới vợ, hẳn lại thích rong ruổi khắp chốn, thế thì sẽ lại có một oán phụ thâm khuê, cần gì phải làm khổ mình.

Nhưng bây giờ, hẳn thật muốn có một đứa nhỏ như vậy. Hẳn hiện giờ cũng đã hiểu, vì sao khổ cực như vậy, lại không phải cốt nhục của mình, nhưng Lưu nương tử vẫn cứng rắn giữ đứa nhỏ bên người.

Chính là hẳn không biết, Cẩn Ngôn gọi câu “thúc thúc” này rất khó. Cẩn Ngôn lúc còn rất nhỏ sau khi thấy phụ thân đánh mẫu thân, đến tận bây giờ đối với thiếu niên nam tử đều có cảnh giác rất cao. Khi mẫu thân dẫn hẳn hướng lão Trương gia cáo biệt, hình ảnh hung ác của hai bá bá khiến phản cảm của hẳn đến điểm cao nhất rồi.

Từ đó trở đi hẳn đều chừng chặc đằng hoàng gọi người khác là công tử lão gia, chết cũng không chịu gọi thúc thúc bá bá. Mọi người đều chỉ cảm thấy đứa nhỏ này mới hơi lớn đã thích học đại nhân, trông rất khả ái lại buồn cười, không hề biết hẳn đã sớm trưởng thành lại mẫn cảm, càng không biết đến vết thương trong lòng hẳn.

Nhưng nam nhân trước mắt này ôn nhu lại nghiêm túc, khiến hẳn buông cảnh giác, cam nguyện gọi y một tiếng thúc thúc.

“Ngôn nhi,” Thượng Thiện lại gọi một tiếng, “Ta đã bảo tú nương đi khâu quần áo giúp cháu, cháu không cần vội, sẽ rất nhanh thôi. Trước ăn chút gì đi.” Hẳn đẩy đĩa điểm tâm ra.

“Tạ ơn Lục thúc thúc.” Hẳn cầm lấy một khối chi ma tô, “Cái đó,” hẳn không biết nói thế nào, “Không cần khâu quá đẹp đâu. . . Mẫu thân cháu khâu vá. . .” Hẳn rất ra dáng người lớn thở dài một hơi, “Ngài cũng biết, làm người không ai có thể toàn vẹn.”

Thượng Thiện nở nụ cười, “Cháu và mẫu thân cháu đều thích khen ngược nhau nhỉ.”

“Mẫu thân cháu trừ bỏ khâu vá rất kém cỏi ra, thật sự rất tốt, tốt lắm đó.” Cẩn Ngôn liếc mạng cường điệu, “Chính là đánh người thì vô cùng hung ác, ánh mắt có thể khiến người ta rét run. Nhưng đó không phải điểm đáng sợ nhất của nàng. . .” Hẳn nhỏ giọng tiến đến gần Thượng Thiện nói, “Chọc nàng tức giận, nàng sẽ không cho tiền tiêu vặt!”

Rồi ngữ khí chậm rãi, vẻ mặt ngưng trọng, “Lục thúc thúc, ngài nói như thế có thể không đáng sợ hay sao?”

Thượng Thiện liếc mạng không chế cảm xúc, nghiêm túc gật đầu, “Ra cửa sao có thể không có tiêu tiền nào? Xác thực đáng sợ.”

“Chính là như vậy đó.” Cẩn Ngôn thực bị phần, “Ngay cả muốn mua tờ giấy cũng phải xin mẫu thân, rất khó coi.”

Thượng Thiện cùng hẳn trò chuyện cho tới khi quần áo đưa tới, giúp Cẩn Ngôn mặc xong mà hẳn còn luyến tiếc. Dứt khoát cười ngựa đưa hẳn về nhà, con lừa lông ngắn ôn thuận theo sau.

Hẳn chưa bao giờ biết, hẳn có thể cùng một đứa nhỏ tán gẫu lâu như thế. Hai ca ca của hẳn đều đã có một con nhưng hẳn chỉ cảm thấy bọn chúng rất phiền, chưa từng muốn nói chuyện với chúng. Thế nhưng một tiểu hài nhìn cũng không phải rất được lại có duyên với hẳn đến vậy, ngay cả Cẩn Ngôn nói chuyện lấy trướng gà bị gà mẹ đuổi hẳn đều nghe rất say sưa.

Đại khái là đứa nhỏ lúc bé chịu khổ đều trưởng thành sớm, mẫu thân của hẳn cũng không phải phụ nhân bình thường. Nhưng nghe Cẩn Ngôn đặc ý nói mẹ hẳn có thể so với Mạnh mẫu* khiến hẳn không khỏi cười thành tiếng.

(*) Mẹ của Mạnh tử, câu chuyện 3 lần chuyển nhà đó

“Lục thúc thúc, đã đến nhà ta rồi.” Cẩn Ngôn có chút tiếc nuối nói.

Nhanh thế sao? Thời gian đi đường, nhoáng cái đã qua.

“. . . Xa như thế, cháu đều tự mình đi lại sao?” Hẳn vỗ vỗ đầu Cẩn Ngôn.

“Cây trồng vụ hè, Lý gia gia, Tôn gia gia, Lô gia gia. . .” Cẩn Ngôn đếm ngón tay, “Ngay cả mẫu thân ta đều bận rộn thu hoạch, ta lại có thể tự mình đi. Hơn nữa con lừa rất ngoan, không cần đi bộ, đã tốt lắm rồi.”

“Ngôn nhi, cháu đúng là hảo hài tử.” Thượng Thiện ôn nhu nói, xuống ngựa bế hần xuống.

“Lục thúc thúc, ngài và mẫu thân ta cũng rất tốt.” Hần cười xán lạn như xuân hoa, “Có rãnh tìm cháu chơi nha, cháu có thể chơi cờ đó.”

Nhìn Cẩn Ngôn giơ tay, dắt con lừa tiến vào cửa hông. Thượng Thiện cười cười, cũng cảm thấy có chút cô đơn. Thì ra cảm giác có một đứa nhỏ là như vậy sao...

Nếu ta có một đứa nhỏ. . .

Nhưng hần rất nhanh dập tắt ảo tưởng này. Cho dù hần cưới vợ sinh con. . . Hần đại khái cũng đừng nghĩ đến chuyện đem đứa nhỏ nuôi bên người. Tổ mẫu nhất định sẽ đem đứa nhỏ mang đi, trở thành một thứ không chế hần.

Nếu hần dám phản kháng. Một chữ hiếu thêm một chữ ân, nặng tựa ngàn cân.

Hần có chút buồn bã quất roi giục ngựa trở về, từ chậm rồi thành bước nhanh, cuối cùng chạy như điên. Tốc độ này khiến hần vui bất tiện muộn, khi trở lại Lâm Dương trấn, biểu tình đã khôi phục bình thường.

Lục Phong và đám tiểu tư đều đến đón, Thượng Thiện cười nhạt, “Đã nhả ra cái gì rồi? Không hại mạng người chứ?”

“Sao có thể?” Lục Phong kính cẩn trả lời, “Chỉ bị thương một chút, dăm ba bữa liền tốt thôi. Số tiền thiếu trên sổ sách, gia hạn cho hần mười lăm ngày để đền lại.”

Thượng Thiện hơi hơi nhíu mày, “Lục Phong, ở Lục gia thoải mái đến giãn hết xương cốt rồi sao? Từ khi nào thì lại mềm lòng như vậy?”

Lục Phong tiến lên hai bước, thấp giọng nói, “Hồi bẩm công tử, nếu là nhà chúng ta, trong ba ngày sẽ bắt hần nhả hết ra. Không nhả ra được thì liền bắt hần phun vài chậu máu! Nhưng bây giờ cũng không phải. . .”

Thượng Thiện hài lòng gật đầu, miệng tiếp tục nói, “Cho dù là nhà chúng ta, ba ngày cũng quá vội đúng không? Nếu muốn để người ta bán đồ để bù thì kỳ hạn. . . khoảng năm ngày không chênh lệch lắm.”

“Công tử nói đúng.” Lục Phong cũng cười, “Nhưng công tử, huynh đệ chúng ta ở gốc một nơi thế này. . . Thật là nhàn rồi đến khó chịu.”

Thượng Thiện lặng yên một lúc, thở dài, “Chờ Lục Quý trở về, đổi chỗ cho người đi buôn bán. Bằng không miệng ăn núi lở cũng không phải biện pháp, những sinh ý kia cũng không thể mặc kệ được.”

Lục Phong muốn khuyên nhưng nhìn đến công tử nhíu mi, biết trong lòng y so với huynh đệ càng ghen ghét hơn, cũng liền ngậm miệng. Sớm biết thì liền bảo công tử đi ra biển đi, không nên bảo người quay về. Hiện giờ ở Khai Phong này thật sự là nhàm chán đến chết.

Nhưng bọn hần ủy khuất, công tử không phải càng ủy khuất sao? Khó có khi thấy công tử cười vui như hôm nay, hần cũng khéo léo đổi đề tài, “Tiểu công tử hôm nay thật sự rất khả ái.”

“Đúng là khả ái.” Thượng Thiện cười cười, “Nương tử và đứa nhỏ nhà ngươi đã đến chưa? Chúng ta ở Khai Phong còn phải trì hoãn lâu đó.”

“Hồi công tử, hôm kia đã đến.” Lục Phong cũng cười tươi như hoa, “Nữ nhân nhà ta thích yên tĩnh, muốn làm bữa cơm thịnh công tử đến thưởng thức, trà thô cơm nhạt, ngài đừng ghét bỏ.”

“Ngươi nói cái gì vậy,” Thượng Thiện thở dài, “Ngươi cũng ít chạy đến mấy nơi không sạch sẽ đi, đừng chọc giận nương tử ngươi.”

Lục Phong sờ đầu cười cười, “Còn trẻ không hiểu chuyện, hiện tại sao có thể chứ? Đứa nhỏ cũng có thể gọi cha rồi. . .”

“Còn có mấy huynh đệ cũng sắp có gia quyến đến. Dù sao ta cũng không thể quay về biệt phủ, liền an tâm ở đó đi, không ai ở thì phòng ốc cũng hỏng mất. Khi nào thiết yến thì nói với ta một tiếng là được.” Hấn vỗ vỗ vai Lục Phong.

Lại nói, hấn thực quý trọng người của chính mình. Trên danh phận là chủ tể, nhưng sự thật đều là huynh đệ. Ngàn dặm thương hành nhiều hung hiểm, đều là giúp đỡ lẫn nhau đến tận bây giờ.

Yên tĩnh vài năm cũng không phải chuyện không tốt, ít nhất nhờ việc này đã khiến cho họ có thể một nhà đoàn viên, sẽ không cạnh nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều.

Chính là người khác đều có nhà, còn nhà của hấn ở nơi đâu? Nghĩ đến đây không khỏi có chút buồn bã.

Cách vài ngày, hấn lúc gần giờ Ngọ, đi dạo đến Lâm Dương trấn.

Chính mình cũng cảm thấy buồn cười, nhưng chút ý buồn cười này khi nhìn thấy kinh hỉ trong mắt Cẩn Ngôn, lại bình tĩnh lại. Hài tử nho nhỏ ở trong lòng hấn riu ra riu rít, có chút sợ hãi nắm chặt dây cương, trong mắt đầy hưng phấn, đáy lòng hấn liền cảm thấy thoải mái, an bình.

“Ngôn nhi, cháu nếu thích cười ngựa, Lục thúc thúc sẽ cho cháu một con ngựa nhỏ.” Hấn thốt ra.

Cẩn Ngôn khước từ lắc đầu, “Nương nói chờ khi cháu mười tuổi, liền góp tiền mua cho cháu một con.” Hấn quay đầu cười đến xán lạn, “Dù sao cháu vẫn cảm tạ Lục thúc thúc.”

Ánh mắt hấn nhu hòa lại, “Nhận trước không tốt sao?”

“Nương sẽ không nhận.” Cẩn Ngôn nói có chút mát mát, nhưng vẫn cười hì hì, “Nương nói hiện tại cũng không phải không đủ tiền, nhưng không biết mùa đông năm nay sẽ thế nào. Mọi việc đều phải có dự bị. . . Cháu sẽ không cùng nương ồn ào về cái này, cháu không muốn nhà mình sau này không có cái mà ăn.”

“Nhà cháu không đến nỗi ăn không no chứ?” Thượng Thiện nhíu mi.

“Có.” Cẩn Ngôn lộ ra chút sợ hãi, “Năm ấy nước lớn, nương ôm cháu ở trên nóc nhà. . . Ba ngày cháu chỉ ăn một cái bánh bao. . . Nương cái gì cũng không ăn. Thực đáng sợ, trong nước còn có người chết trôi nổi. . . Sau khi nước rút, vẫn chỉ có thể uống cháo loãng, uống thật lâu thật lâu. . .”

“Lúc đó còn ở nhà cũ sao?” Thượng Thiện có chút đau lòng sờ sờ đầu hấn.

Cẩn Ngôn dùng sức gật đầu, “Khi đó Tôn gia gia bọn họ đều ở trang tử, không thể đến. Không biết là ai đã khóa cửa lớn lại, ra không được. Nương vừa khóc vừa ôm cháu leo lên, mưa rất lớn. . .” Nó thở dài, “Nương chính là thích khóc. Nhìn nàng khóc, cháu cũng không dám khóc. Nàng nói cháu chính là cột trụ của nhà, nam tử hấn duy nhất.” Hấn uốn thẳng ngực, “Nương cần cháu bảo hộ.”

Cô nhi quả phụ, tâm phúc người nhà bị đưa đến trang tử, có lẽ lụi lại không ai bận tâm đến bọn họ, ngược lại còn khóa cửa. Sống thật khó khăn.

“Hiện giờ Tôn gia gia ở cùng với cháu?” Thượng Thiện hỏi.

“Đúng vậy.” Cẩn Ngôn biểu tình buồn lòng, “Hết thấy đều tốt lắm. Có lẽ thì Tôn gia gia bọn họ sẽ mang chúng ta chạy cùng.”

Vuốt tóc Cẩn Ngôn, hấn không khỏi ảm đạm. Hấn phát hiện, Cẩn Ngôn là đứa nhỏ tâm tư tinh tế, ở trước mặt hấn mới lộ ra hình dáng của một đứa nhỏ nên có, ở trước mặt mẫu thân hấn, đều giả người lớn cứng rắn dỗ nương hấn, biết làm cho nương vui vẻ.

Nhưng Cẩn Ngôn, cũng không chưa đủ tám tuổi, bởi vì nương là người bị hưu ly, hấn cùng đồng học cảm tình cũng không tốt, thường thường bị bắt nạt, nhưng ngay cả một bằng hữu cũng không có, chỉ có thể thân cận một “Lục thúc thúc” xa lạ như hấn để tâm sự.

Hấn không khỏi có chút khổ sở, cảm thấy tuổi thơ thắm đậm của mình cùng cuộc sống của đứa nhỏ này trùng lên nhau.

Nhưng hấn cũng không có kinh nghiệm nói chuyện cùng tiểu hài tử, chỉ có thể nhàm chán bỏ thời gian đón nó về nhà, cùng tán gẫu những chuyện lúc thương hành ngàn sơn vạn thủy, phong tục kỳ lạ, cũng không cần biết nó nghe có hiểu hay không.

Nhưng hần biết, Cẩn Ngôn là niềm vui của hần. Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên thì hần liền cảm thấy phi thường cảm động.

Nhưng bọn hần không thân cũng chẳng quen, không khỏi dẫn tới mỗi người một hướng, cuối cùng còn có chút chuyện nghe không hay. Kết quả đều chuyển hướng đến Lưu nương tử.

Khiến Thượng Thiện đau đầu chính là Lưu nương tử đưa thiệp mời thỉnh hần đến nhà ăn cơm.

Cái này nên đi hay không đây?

Lục công tử Thượng Thiện, lâm vào phiền não sâu sắc.

Hóa ra là anh yêu chị nhờ em Cẩn Ngôn trước, anh là bị con chị dụ dỗ rồi mới biết đến chị

~

4. Chương 4

Sau khi buồn bực, hần cẩn thận xem lại bái thiệp, lại phải há hốc mồm. Ký tên cư nhiên là “Trương Cẩn Ngôn”.

Nói cũng đúng, là một đứa nhỏ tám tuổi đã học người lớn chững chạc đàng hoàng đưa bái thiệp tới mời hần ăn cơm, khiến hần nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nhưng tử tế ngẫm lại, thế này cũng đúng lý. Nam đình trong nhà Lưu nương tử, cũng chỉ có một mình nó, tuy rằng hiện tại vẫn còn rất nhỏ.

Nhưng cùng hần có giao tình, cũng là tiểu công tử, cũng có thể nói là tiểu chủ tử, thiết yển đưa thiệp mời, cũng không thể tìm ra lỗi gì để bắt bẻ.

Hần cười đem bái thiệp đưa cho Lục Phong xem, hần sững sốt một hồi cũng thấy buồn cười, phớt xuy một tiếng, “Lưu nương tử thật sự mất rất nhiều tâm tư.”

Thượng Thiện bình thản hỏi, “Người thấy thế nào?”

Mấy ngày nay công tử đã cười nhiều hơn, trong lòng hần có tính toán, cũng đã âm thầm đi tra xét nhà này. Không nói đến thanh danh bên ngoài, chỉ nói đến đối nhân xử thế của Lưu nương tử đều được nhận xét là người tốt. Hơn nữa người làm đều tranh đem nữ nhi trong nhà đưa cho Lưu nương tử làm nha hoàn.

Phu nhân Thúy Lệ của chương quỹ cửa hàng tạp hóa ở thành nam Khai Phong chính là nha hoàn của Lưu nương tử, có thể tính toán sổ sách, có tiếng tăm, chịu khó lại biết quy củ, phụng dưỡng mẹ chồng chí hiếu, cưới nàng chưa đầy hai năm, đứa nhỏ cũng đã sinh, phòng ở cũng xây lại, còn chuộc được cả cửa hàng, thành của nhà mình.

Đó là người nổi trội, những nha hoàn khác gả đi ra ngoài ít nhất cũng ôn thuận hiểu chuyện, tự nhiên hào phóng, không hề khiến người khác xem thường.

Từ nô tỳ nhìn chủ nhân, Lưu nương tử này nhất định không phải người bình thường, là người hiền tuệ đoan trang, mới có thể dạy dỗ ra nha hoàn tốt như thế, nuôi được tiểu công tử xuất sắc như thế, khó trách công tử yêu thích xem như nhi tử của mình.

“Chắc là quan tâm đến người mà hài tử làm bạn bên ngoài, muốn nhìn công tử một chút mà thôi.” Lục Phong cẩn thận trả lời.

Thượng Thiện đột nhiên bật cười, “Như vậy đem ta và Ngôn nhi thành cùng lứa rồi.”

“Cũng chỉ có thể coi như vậy, Lưu nương tử cũng có khó xử.” Lục Phong cũng than ngẫm.

Cũng đúng. Thượng Thiện im lặng một lát, “Người tự mình đi thăm trả lời lễ thiệp đi, nói nhất định sẽ đến thao nhiều*.”

(*) Chịu ơn của người gọi là thao. Tạ ơn người ta trọng đãi mình gọi là thao nhiều quấy quả.

Hắn biết Cẩn Ngôn và mẹ cả tình cảm còn hơn cả ruột thịt, mở miệng ngậm miệng đều là nường của ta. Lưu nường tử quan tâm đến bằng hữu của con . . . Dù là bằng hữu tuổi lớn như hắn, cũng phải đáp ứng.

Nguyên bản hắn không quá muốn đi, thật sự là vì những lời đồn đãi nổi lên bốn phía, nghe rất không hay. Hắn bây giờ mà ngang nhiên chạy tới nhà người ta làm khách, không khỏi có chút ngại tình ngay lý gian, lại khiến Lưu nường tử thêm phiền toái.

Chính là giấu diếm không phải càng giống trong lòng có quỷ sao? Nếu Ngôn nhi thoả mái đưa thiệp, rõ ràng liền đã nói rõ, chỉ là bái thiệp cho bằng hữu mà thôi.

Ngày đó hắn mặc trang phục thích hợp, đường đường chính chính dâng thiệp bái hữu. Gác cửa là một lão hán trên mặt có sẹo, thiếu một đoạn cánh tay, tiếng nói như chuông đồng, lại khách khách khí khí, lễ nghĩa chu đáo mời hắn vào trong, thỉnh hắn đến phòng chính ngồi.

Lưu gia trạch bố cục rất giống gia trạch bình thường khác. Trước sân là một khoảng trống để phơi ngũ cốc, sau đó là nội viện, miễn cưỡng coi như là nội ngoại cách biệt. Lát nền đại sảnh là dùng đá xanh, nhưng thoát đã rất lâu năm, chính là đều quét tước sạch sẽ, lau bóng loáng. Hai bên sắp xếp ghế dựa đều là gỗ liễu tạo ra, không đáng tiền lắm, nhưng phủ vải thô đệm mềm, lại cảm thấy có cảm giác ấm áp vui vẻ.

Ngồi ở đại sảnh, người hầu dâng một ly trà, nhìn thấy nước trà màu vàng, vào miệng lại thoang thoang mùi mạch hương cùng một chút vị mật, nhưng lại không phải lá trà.

Cẩn Ngôn đỡ Lưu nường tử đến, quy quy củ củ hành lễ, Thượng Thiện mặc dù có chút muốn cười, vẫn cung kính bái kiến “Bá mẫu” . (phụt cả nước luôn, anh gọi là bá mẫu, bá mẫu đó, XD cảm giác như là đến gặp mẹ vợ về sau làm sao mà chuyển thành vợ được nhỉ???)

Hôm nay Lưu nường tử ăn mặc rất quý khí, thạch thanh phúc tự đại quải, tóc búi khởi vân kế, cài một cây ngọc trám, cũng có vài phần hình dáng quý phụ nhân, khiến nàng già thêm vài tuổi.

Chính là hắn hoàn nhớ kỹ hình dáng lúc nàng vung tề mi côn, chỉ có thể cố nhẫn nhịn tiếng cười vào trong bụng. Nhưng nàng cố tình hòa ái hỏi han mời đồ ăn, ra dáng một trưởng bối, thật khiến hắn nhịn không nổi.

Ăn xong dâng trà, theo đúng lễ nghĩa nói vài câu nhàn đàm. Nguyên bản đang đúng lễ nghĩa nói chuyện, Lưu nường tử cũng từ căng thẳng thành thoải mái, luôn nói Cẩn Ngôn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tưởng cũng không có chuyện gì. . . nhưng lại khiến Cẩn Ngôn luôn luôn gánh vác cẩn thận mọi chuyện lại nhìn không thấu mấy trò của người lớn, thấy nường chính là đang lừa dối khách sáo, sợ nường thật sự không cho hắn cùng Lục thúc thúc quen biết nữa, trong lòng thật sự nóng nảy, nhịn không được xen mồm, “Ta mới không phải không hiểu chuyện! Lục thúc thúc, ngài nói với nường ta đi, nói ngài không có làm chuyện gì kỳ quái với ta, cũng không có sờ loạn!”

(chết mất, đây là nghi ngờ anh luyến đồng hả ?!)

Thượng Thiện phun phún trà, Lưu nường tử làm đổ chén trà.

Nhất thời giữa đại sảnh rất yên lặng, ngay cả chủ nhân lẫn nô bộc, ai ai cũng không dám thở mạnh.

Vẫn là Tứ Hỉ Nhi bên cạnh Lưu nường tử phản ứng nhanh, nàng miễn cưỡng nở nụ cười, “Tiểu công tử, ngày mai ta học Tam tự kinh, có mấy điển cổ ta không hiểu, có thể thỉnh ngài giảng cho Tứ Hỉ Nhi hay không?”

“Hiện giờ?” Cẩn Ngôn có chút giật mình, nhìn nhìn nường, lại nhìn nhìn Thượng Thiện. “Nhưng là. . .”

Thượng Thiện cũng cố gắng cong khóe miệng, “Ngôn nhi, ta sẽ hảo hảo nói chuyện với mẫu thân cháu.” Chính là nói đến cái chữ “nói ” kia, nhịn không được cắn răng, tay trong tay áo cũng âm thầm nắm chặt thành quyền.

Lưu nường tử cứng ngắc cười cười, “Đi đi, Tứ Hỉ Nhi mới bắt đầu học, đi giúp nàng ta đi.”

Tứ Hỷ Nhi vội vã dắt Cẩn Ngôn vẫn còn có chút mặc danh kỳ diệu đi ra ngoài, cả không khí trong đại sảnh vừa ngưng trọng lại vừa ngưng ngưng.

“Đặt cho hần cái tên như thế rồi, tại sao vẫn nói không cần thận vậy.” Lưu nương tử đánh võ im lặng, che trán.

“... Thượng bất chính hạ tất loạn!” Thượng Thiện gần như nghiêng từng chữ qua kê rằng nói ra, nói phi thường không khách khí.

Lưu nương tử cam chịu, cúi đầu thật sâu, cau mày ưu tư, “Ta chỉ có một nhi tử như thế. . .”

“Người đang nói linh tinh gì thế! ?” Thượng Thiện cuối cùng rống lên, tức giận đến cả người run run.

“Không phải ta không biết người sao?” Lưu nương tử cũng lớn tiếng, “Bằng không mời người đến làm gì? Không phải muốn nhìn người bạn lớn của con trai ta là người thế nào. . .”

“Suy nghĩ phụ nhân! Hơn nữa còn là nông cạn vớ vẩn! Người làm sao có thể giáo dưỡng Ngôn nhi. . .”

“Ta nuôi nhi tử dễ dàng sao? Ngoài đường nhiều người xấu như vậy, ta không thay hần cần thận thay ai cần thận? . . .”

Bọn họ hai người bắt đầu xé rách mặt nạ tranh cãi âm ỹ, người bên cạnh đều ngây người. Lục Phong biết công tử nhà hần tính tình không tính là tốt, nhưng bên ngoài vẫn luôn bình thản, bộ dạng là người chính tề hoàn mỹ, khiêm khiêm quân tử, chưa từng đỏ mặt tức giận.

Nha hoàn gia tộc của Lưu nương tử ngay cả trông mắt cũng sắp rơi rồi. Tiểu thư nhà bọn họ đối xử với người khác là ôn nhu hiền tuệ, nói chuyện nhẹ nhàng chậm rãi, mặc dù biết nàng có thói xấu tự một mình nói những lời kì quái, cũng coi thường quy củ lễ nghĩa, nhưng nàng luôn đúng thời điểm giả trang rất tốt, ai cũng không thể bắt lỗi, lại là người biết tính toán. Ngay cả xích gậy gộc ra ngoài đánh người đều là ngàn tính vạn tính, còn lấy hồ dán tăng đá buộc ngựa. Bình thường ngay cả mắng người nàng cũng lười, ai không biết đều nói nàng thanh cao.

Hiện giờ hai người bề ngoài ôn hòa lại cùng nhau âm ỹ tranh cãi, thực khiến người hai bên mờ mịt rồi.

“Người có thân phận thế nói, nói chuyện đều phải chú ý!” Thượng Thiện giận dữ.

“Ta có cái gì phải chú ý.” Lưu nương tử cười lạnh, “Ta không phải đã là người thấp kém nhất rồi, làm sao có thể thấp hơn nữa?”

“Người không nghĩ cho Ngôn nhi?” Thượng Thiện càng phát hỏa.

“Ngôn nhi họ Trương ta họ Lưu, có liên quan cái gì?” Lưu nương tử hừ một tiếng, “Ngôn nhi nếu tương lai con đường làm quan có hi vọng, lão Trương gia tự nhiên sẽ đuổi theo muốn hần nhập từ đường, đến lúc đó tự nhiên cắt đứt hoàn toàn với ta, một chút thanh danh bại hoại cũng không dính đến. Việc ta cần làm bây giờ, chính là hảo hảo đem hần nuôi lớn, hảo hảo bảo hộ hần. Nếu đã xé mặt nạ, ta cũng phải hỏi cho rõ, người tiếp cận Ngôn nhi là cái gì?”

Thượng Thiện trừng nàng, thấy nàng khuôn mặt chính khí hai mắt đầy lửa giận, nhưng lại như gà mẹ bảo vệ gà con.

Tron lòng đau xót, nói không ra tư vị gì. Nữ nhân trước mắt này cư nhiên cam nguyện để Ngôn nhi nhận tổ quy tông. . . Tương lai phượng quan hà phi tuyệt đối sẽ không phải của nàng.

“Lý do duy nhất.” Hần tắt hỏa khí, “Ta không có nhi tử, hiếm có may mắn có duyên với Ngôn nhi.”

Lưu nương tử trừng mắt, đem ý tứ lý giải thành sai lệch. Thật cần thận nhìn khuôn mặt trắng bóc không râu của hần, mặc dù thanh âm là tiếng nam nhân, nhưng chẳng lẽ bộ vị nào đó không tốt. . . ? Kìa thật sự là thâm kích nhân gian. (:D)

Nàng nổi lên một cỗ cảm động lẫn bi thương, ngẫm lại lúc mình biết không thể có con thì đã khổ sở ra sao. May mắn nàng còn có Ngôn nhi bên cạnh, bằng không thật không biết sống tiếp thế nào. Nàng cuối cùng cũng có thể hiểu được Tam công tử Lục gia vì sao lại yêu thương Ngôn nhi như thế, nhà mình sinh không ra, nhìn hài tử ngoan nhà người khác không khỏi mềm lòng muốn chiều cổ.

Lưu nương tử rót trà, tế thanh tế khí, “Lục Tam công tử, là thiếp thân hiểu lắm. Dâng chén trà hương ngài nhận lỗi.”

Nàng thẳng thắt lưng cùng hần quát mắng, Thượng Thiện còn có thể không kém khí thế, Lưu nương tử đột nhiên mềm lại, khiến hần nhất thời chật vật, “Lưu nương tử nói gì vậy, là Lục mẫu không cẩn thận không nói rõ, nếu mạo phạm Lưu nương tử. . .”

Lưu nương tử đem trà đặt xuống bàn, vẻ mặt hòa hoãn tốt hơn rất nhiều, “Ngôn nhi có một huynh đệ kết nghĩa như ngài, là phúc khí của nó, thiếp thân ở đây tạ ơn. Nó buổi sáng phải đi học, nhưng buổi chiều đều ở nhà. Ngài nếu không có chuyện gì, mời đến chỉ điểm chuyện học hành cho.”

Vì sao đột nhiên nói như thế? Thượng Thiện không hiểu rõ. Bất quá hần vẫn nghe ra, Lưu nương tử hiểu cho nỗi khổ không có con của hần. Chính là Lưu nương tử một hạ đường phụ trước đó vốn đã nhiều thị phi, hần đến không phải càng thêm loạn sao?

“Dù sao thanh danh ta thế nào, chính là đã định rồi.” Lưu nương tử cười cười, “Chỉ ngại phiền thanh danh của ngài.”

“ . . . Lục mẫu ngay cả Lục gia từ đường đều không có một chút danh hiệu, có năng lực có thanh danh gì đáng nói?” Hần tự giấu, chấp tay làm lễ, “Vậy phải quấy nhiễu nhiều.”

5. Chương 5

Mới đầu Thượng Thiện còn có chút e sợ, mười ngày nửa tháng mới đến một lần, cũng đều là đường đường chính chính đưa bái thiếp viếng thăm cẩn thận, người Lưu gia cũng đều rất nghiêm túc, chiếu đúng quy củ đãi khách.

Nhưng đến vài lần, người Lưu gia đều thoải mái hơn, mỗi lần thấy hần đến cũng không cần dẫn đường, đều mời hần trực tiếp vào tìm tiểu công tử, Cẩn Ngôn cũng không giữ lễ tiết, trực tiếp kéo hần đi hậu viện. Ở đại sảnh phải tuân thủ đúng lễ nghĩa, đứa nhỏ tám tuổi này cũng thật sự ăn không tiêu, nương của hần sớm đã lặn mất không thấy bóng người, nói thẳng thứ lỗi không phụng bồi.

Bố cục Lưu gia là theo trang hộ bình thường, đại sảnh trước có hai phòng bên gần như không ai muốn ở, đều chen chúc ở hậu viện không lớn kia. Lưu nương tử đem nhà giữa ở hậu viện cho Cẩn Ngôn, chính mình sống một mình ở tú lầu trong rừng trúc. Nam bộc thì đều ở phòng bên trái phải của nhà giữa, tỷ nữ sẽ ở lầu dưới của tú lầu.

Đối với Thượng Thiện mà nói, nội ngoại như thế, cảm thấy chút lỗi lầm cũng có chút xúc động, nhưng trong nhà Lưu nương tử chỉ có bảy tám người hầu, ngược lại có chút cảm thương. Nhưng chút cảm thương này dần dần chuyển thành ngạc nhiên.

Lưu gia có năm lão bộc, không phải người què một mắt, thì chính là có vết đao đứt một đoạn cánh tay, nhưng khí chất nghiêm trang cường hãn, mặc dù cả năm người đều đã quá bán trăm, ai ai cũng thân cường thể tráng, làm mọi việc không cầu thả chút nào. Mẫu tử Lưu gia cũng đối với mấy lão bộc này phi thường tôn kính thân mật, Cẩn Ngôn ai ai cũng gọi một tiếng gia gia, một chút kiêu ngạo cũng không có.

Sau này hần mới biết được, mấy lão bộc này đều là tinh binh từng đánh Oa khấu, chính là quân công bị nuốt mất, thân thể tàn phế lại nghèo túng, ở gia hương sống không nổi nữa, lưu lạc đến Khai Phong làm hành khất. Có hồi bởi vì có lão huynh đệ bệnh nặng, Tôn gia gia phải đến hiệu thuốc ở không xa, quỹ lạy không đứng dậy. Vừa vặn gặp Lưu nương tử đang giả trang thành bộc phụ* ra ngoài mua đồ ăn, nhất thời hảo tâm giúp bọn họ mời đại phu.

(*) phụ nữ làm nô bộc

Bọn họ cũng rất cốt khí, liền thường đến gần nhà Trương lão gia ăn xin, nếu có kẻ đến cửa quấy phá, đều đánh đuổi đi. Lưu nương tử liền dứt khoát thuê bọn họ làm gia bộc, vẫn trung thành và tận tâm.

Chính là Cẩn Ngôn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, khi ấy Triệu di nương một lòng muốn hại chết Lưu nương tử và Cẩn Ngôn, kiên quyết đưa mấy lão bộc này đến Trang Tử, mới có thể phát sinh chuyện thiếu chút nữa chết trong lần lũ lụt năm đó.

Sau này Lưu nương tử bị hưu, muốn đòi mấy tâm phúc đó, rồi cứ như vậy sống với nhau, cũng bởi vì nàng thật sự, khẩn khoản xin mấy lão bộc bảo hộ cô nhi.

Cẩn Ngôn không biết, nhưng ở Thượng Thiện đã lẫn lộn nơi thâm trạch đại viện có thể dự đoán một hai phần, không khỏi âm thầm than thở, càng thêm yêu quý đứa nhỏ đáng thương này.

Nếu nội ngoại hỗn cư, đương nhiên cũng thường thường cùng Lưu nương tử chạm mặt. Đại khái là qua một lần ẩm ỹ, cả hai đều cứng nhắc, gặp mặt cũng chỉ có thể cười tiếp đón một cái, sau đó tùy tiện mời hán vài thứ, không quá tiếp đón.

Dần dần, Thượng Thiện rất thích chạy đến Lưu gia. Ở đó không ai coi hawnslaf người ngoài, lại có một cảm giác thoải mái lười nhác.

Nhà bọn họ có rất nhiều thứ linh tinh cổ quái lại rất hay ho, ví dụ như “Thu thiên”^(*) kích cỡ khổng lồ. Có thể ngồi trên đến bốn người, giữa còn có một cái bàn. Khi đi thì không thể dùng, nhưng khi đi nhẹ có thể bày điểm tâm uống trà, là nơi Lưu nương tử và Cẩn Ngôn thích nhất, mặt trên phủ đầy kim ngân đằng^(**), ngày mùa hè rất mát mẻ.

(*) Thu thiên cái đu dây, là một trò chơi đánh đu của Hán Vũ Đế. Nguyên tên gọi là thiên thu là lời chúc thọ của vua, và nói trọ đi mới gọi là thu thiên.

(**) Hoa Kim ngân được trồng để leo giàn hoặc leo ban công. Hoa kim ngân mang mùi hương dễ chịu, ưa khô ráo, có thể trồng ở những vị trí có nắng. Thường nở hoa vào mùa hè

chon_dan_hoa_leo_dep_cho_nha_pho_4

Ban đầu hán và Lưu nương tử cách bàn ngồi, còn có chút không được tự nhiên, cũng cảm thấy Tứ Hỉ Nhi mang điểm tâm đến rồi ngồi ngay cạnh chủ mẫu rất không quy củ, nhưng Lưu gia chính là có quy củ, dần dần hán cũng nhập gia tùy tục, ngược lại cảm thấy thoải mái tự tại.

Có lúc Cẩn Ngôn ngồi cùng hán, có lúc thì ngồi trong lòng mẫu thân làm nũng, nghe bọn họ đấu mồm, điệu ngữ như châu*, nó cũng cười theo, hoặc có khi chen vài câu.

(*) trong lời nói có rất nhiều điều mới lạ

Đột nhiên, hán cảm thấy rất hâm mộ, rất hâm mộ cảm giác gia đình đó.

Những lúc Cẩn Ngôn làm bài tập, hán xem sách, hai bên cửa sổ mở rộng ra rừng trúc, mát mẻ thoải mái, ngoài cửa sổ có nữa mẫu hoa hướng dương nở rộ, Lưu nương tử mang mũ rơm lấy kéo tia hoa, y phục xanh nhạt, hoa nở vàng rực, hòa lẫn trong ánh mặt trời.

Trong nhà có tiếng hài tử đọc sách kiêu nộn, rất ngọt ngào, dường như có chút lười biếng.

Lưu nương tử xác thực có tài. Nàng ở bên ngoài chịu ác danh hạ đường phụ, nhưng những nông hộ thương gia ở phụ cận lại tranh nhau đem nữ nhi đưa đến làm nha hoàn. Thật ra người đến rất nhiều, nàng cũng không cho tiền hàng tháng, một tháng chỉ bảo họ đến làm vài ngày, còn lại đều đến học. Buổi sáng nghe Tứ Hỉ Nhi phân công làm chút gia sự, giữa trưa đến trừu phòng học nấu cơm, buổi chiều đọc sách, học tính.

Giấy mực đắt tiền, cho nên mấy tiểu nha hoàn đều có bàn nhỏ sơn màu đỏ, dùng bút chấm nước ở trên bàn học chữ. Tài liệu dạy học càng khiến hán thấy kỳ lạ, dùng tấm vải lớn thêu chữ to lên, treo lên vách tường, dạy từng chữ một, nghe nói có vài bộ như vậy, một bộ là Tam Tự kinh, một bộ là Bách Gia Tính, còn có một bộ Kim Cương kinh.

Mấy tiểu nha hoàn muốn tốt nghiệp nghe nói phải tự thêu một bộ Tam Tự kinh, một bộ Kim Cương kinh, đó cũng là đồ cưới tương lai, chứng tỏ là nha hoàn của Lưu gia.

“Vì sao không dạy Nữ Giới?” Hán tò mò hỏi.

Lưu nương tử mí mắt cũng không nâng, thản nhiên nói, “Dạy cái đó làm gì? Nữ Giới là để kẻ có suy tính dùng, người thẳng thắn dùng làm gì? Không bằng dạy những thứ thực dụng, có thể hiểu được mấy chữ, nhìn hiểu sổ sách, tương lai có thể dạy con của mình, vậy là được rồi. Lại nói nữ nhân có thể thi trạng nguyên sao, học nữ giới gì chứ?”

Hắn vốn không có tâm tư bài xích, tử tế ngấm lại cũng hiểu được, lại thấy run sợ. Mấy nhà này đều là tiểu môn tiểu hộ bình dân dân chúng, có mẫu thân biết chữ như vậy, dạy vỡ lòng cho con sẽ không cần người khác, chính mình cũng có thể tự dạy. Vạn sự đều theo đuổi tính thực dụng, cũng không đến nỗi nuôi ra một thư sinh trăm điều vô dụng, nữ nhi tương lai cũng biết chữ, tự nhiên cũng có thể học thêm Tam Tự kinh làm đồ cưới, lại là một tài liệu sau này dạy con.

Vài đời như thế, Khai Phong về sau văn phong tất thịnh.

“Cái gì mà nữ tử vô tài mới là đức, mấy lời vợ vẫn luyện thiên.” Lưu nương tử hừ lạnh một tiếng, nhấp một ngụm trà hoa cúc, “Mẫu nhược tắc quốc doanh*. Đối tượng mà hài tử tiếp xúc đầu tiên chính là mẫu thân, mẫu thân một chữ cũng không biết, làm lỡ mất bao nhiêu cơ hội học tập tốt? Nuôi nơi thâm khuê, lâu dài có nhiều phụ nhân vô tri, quốc hiểm bang nguy**. Đó chính là chuyện tốt do mấy nam nhân làm ra đó!” Nàng bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Thượng Thiện, lúc này mới phát hiện mình đã lỡ lời.

(*) mẹ mà yếu kém thì đất nước tất sẽ trì trệ

(**) quốc = nước nhỏ, bang = nước lớn

Ở trong nhà mình, nàng vẫn có tật xấu hay tự lảm bảm nói mấy lời linh tinh sửa hoài không được, dù sao lúc nàng ở nhà là thả lỏng nhất. Nhất thời quên gần đây trong nhà còn có “ngoại nhân”. Ngấm lại vừa rồi, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Lưu nương tử, những lời như vậy không nên tùy tiện nói ra.” Thượng Thiện ngữ khí ôn hòa, “Bất quá ngài quả nhiên rất có kiến thức, suy nghĩ rộng lớn.”

Nàng gượng cười hai tiếng, “Ta, ta đi gọi Ngôn nhi rời giường, ngủ trưa cũng không cần ngủ lâu lắm.” Liên chạy trốn chết.

Trong lòng Thượng Thiện có chút buồn cười. Phụ nhân có kiến thức lại trầm ổn như thế, thỉnh thoảng lại xuất hiện hình dáng kinh hoàng thất thố như vậy, thật khá thú vị.

Nhẹ nhàng thở dài, hắn ngồi trên xích đu, đáy lòng có chút trầm xuống. Hắn cũng biết, không nên thường xuyên đến thăm như vậy, ở bên ngoài đã có rất nhiều lời nghe không hay rồi. . . Thậm chí có người nói Lưu nương tử là ngoại thất* của hắn.

(*) phòng ngoài, nơi nuôi vợ bé đó

Nhưng hắn lại luôn lưu luyến cảm giác ấm áp yên ổn nơi đây. Mỗi lần trở lại Lục gia, đều cảm thấy phi thường khổ sở, khó chịu. Tổ mẫu miễn cưỡng, ca ca coi như địch thủ, hai tẩu tử luôn tính kế, cả Lục gia một mảnh mây mù chướng khí, tìm không ra nơi nào sạch sẽ.

Lần trước lúc hai chất nhi cãi nhau, hắn đi khuyên can, đứa lớn còn dám giơ chân với hắn, “Ngươi cái thứ không có tên ở từ đường, dám quản chuyện của tiểu gia!”

Hắn cảm thấy phi thường đau lòng.

Tổ mẫu vì lung lạc hắn, lại đem này chuyện đưa ra, nhưng hai ca ca cũng không đồng ý, nói là di mệnh của mẫu thân lúc mất, không dám vi phạm.

Lúc đó đại nương đối hắn phi thường đề phòng, kể từ khi hắn trúng tú tài lại càng ngang ngược, dường như đại náo ầm ỹ, tuyệt đối không cho hắn nhập từ đường, ngay cả khi hắn bỏ con đường làm quan cũng không khiến đại nương bỏ đi ngờ vực, trước khi chết vẫn luôn không từ bỏ. Cho nên đến bây giờ, hắn vẫn hoàn toàn không có tư cách bãi tể từ đường.

Vì sao hắn lại phải làm trâu làm ngựa cho một Lục gia như vậy?

Ý niệm như vậy lóe lên rất nhanh, nhưng không dám nghĩ sâu tiếp. Hắn dù sao cũng là người đọc sách thánh hiền, cho dù ngàn dặm buôn bán, vẫn là người đọc sách. Quan niệm hiếu đạo vẫn đè nặng hắn.

Tổ mẫu tuổi lớn. Hấn an ủi chính mình, một vài năm sẽ tốt thôi. Phụng dưỡng nàng đến lúc trăm tuổi, Lục gia sẽ không còn liên quan gì đến hấn. . . Hấn có thể đi thật xa, mắt không thấy sẽ được thanh tịnh. . .

Nhưng ước uất như vậy, khiến hấn không khống chế được luôn chạy đến Lưu gia.

Chỉ có ở đây, mới có thể hít được một hơi thở sạch sẽ. Người Lưu gia tươi cười vui vẻ, mới làm cho hấn cảm thấy mình không phải cô đơn một mình.

Nhưng những lời truyền trên phố, hấn nhin không được xin lỗi Lưu nương tử.

Lưu nương tử khuôn mặt cổ quái nhìn hấn, “Ngài cảm thấy thanh danh của ta còn có thể kém hơn sao? Ngôn Nhi nhà ta thích ngài, ngài cũng thương hấn, như vậy cũng rất tốt rồi. Ta còn lo lắng hấn không có thức bá nuôi dạy, bị ta nuôi thành người đầy nữ khí sẽ không tốt.” Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Nếu ngài ngại lời người ngoài. . .”

“Ta không ngại.” Thượng Thiện cúi đầu nói.

“Vậy thì không sao rồi.” Lưu nương tử gạt đầu, tiếp theo cắn một hạt dưa, “Bằng hữu của Ngôn nhi cũng là bằng hữu của ta.”

Thượng Thiện hít sâu một hơi, những phiền muộn không nói ra sắp thành ung nhọt, thật dễ dàng đã được hóa giải.

“Thị phi ngày nào cũng có, không nghe tự nhiên không sao cả.” Lưu nương tử cười cười, “Công khóa của Ngôn nhi hình như sắp làm xong rồi, để nó cùng ngài đánh cờ đi. Ta làm thử bánh thích phong*, đợi chút cho hai người ăn.”

(*) bánh Chiffon. Cái này là bánh lá dưa

Ui thêm thế không biết

img_60111

Xem ta là đứa nhỏ sao. Thượng Thiện cười thầm. Rõ ràng nàng còn nhỏ hơn hấn bảy tám tuổi, lại luôn miệng xưng “Bá mẫu”.

Ngẩng đầu nhìn nàng, vẫn là quần áo thuần xanh nhạt, ngay cả một bông hoa cũng không thêu. Cũng chỉ cài một cây trâm gỗ, trên mặt không hề có son phấn, lộ ra vết sẹo dài xám trắng, vẻ mặt cùng ánh mắt đều thản nhiên bình tĩnh.

Nữ tử như vậy ngay cả nói thanh tú cũng không hơn, lại có suy nghĩ nhạy bén cùng kiến thức phi phàm, khiến nàng lộ ra một cổ khí chất trầm ổn lại tiêu sái.

“Trên mặt ta có vết bầm sao?” Lưu nương tử xoa xoa má mình, “Ở đâu?”

Lúc này mới phát hiện mình đã nhìn nàng thật lâu, Thượng Thiện cảm thấy hai má phát nóng, “Không. . . Ta đang nghĩ có được cao nào xóa được sẹo. . .”

Lưu nương tử che má, có chút mất tự nhiên quay đầu, “Ta đã quên. . . Hồ thẹn, làm ngài khó chịu.”

“Ta, ta không phải có ý đó!” Thượng Thiện lớn tiếng.

Lưu nương tử gương cười, kéo thấp mũ rơm, “Ta đến trù phòng nhìn xem, không thì bánh thích phong thành bánh nở mất.” Rồi xoay người bước đi.

Đi lần này, hai ngày liền không hề thấy nàng. Thượng Thiện có chút phiền muộn, lại cảm thấy hối hận. Nữ tử ai lại không quý trọng dung mạo, hấn là gian thương gặp người nói lời người gặp quỷ nói lời quỷ*, vậy mà lại hồ đồ nói thế chứ?

(*) gặp ai cũng có thể nói chuyện vừa ý người ta

“Lục thúc thúc, bánh ngọt ăn không ngon sao?” Thận Ngôn đang ăn nhiệt tình, nhìn Thượng Thiện đang mất hồn mất vía, nghi hoặc khó hiểu hỏi.

Bánh thích phong không quá ngọt, mà lại có một mùi thơm của mật rất dễ chịu.

“Nương nói Lục thúc thúc không thích đồ ngọt, cho nên không làm quá ngọt.” Cẩn Ngôn đổ một muống mật lên, “Nhưng mà cháu lại thích ngọt hơn một chút.”

. . . Nàng còn chú ý tới ta không ăn đồ ngọt. . . Đợi chút, Lục Thượng Thiện, người đang suy nghĩ cái gì vậy? Tâm tư bấn thiêu! Uống công độc sách thánh hiền!

Hắn vội tỉnh lại, vội vã thu hồi nụ cười ngây ngô. Đó là mẫu thân của Ngôn nhi đó!

“ . . . Lục thúc thúc, ngài làm sao thế?” Cẩn Ngôn nhìn thần sắc hắn biến huyền khó lường, cảm thấy lo lắng, “Ngài cũng như nương ta, đều sinh bệnh sao?”

“Nương cháu sinh bệnh?” Thượng Thiện cả kinh.

“Đúng vậy.” Cẩn Ngôn trả lời, “Tứ Hỷ Nhi nói, nương bị tâm bệnh. Mỗi ngày nay đều nhìn gương khóc, lại không ăn cơm. Ta nói muốn tìm đại phu, nàng lại không chịu. . .”

Thượng Thiện âm thầm nắm chặt tay, hận không thể chém mình vài đao.”Ngôn nhi. . . Cháu thấy nương cháu đẹp sao?”

“Nương ta đương nhiên là người đẹp nhất trên đời này.” Cẩn Ngôn phi thường nghiêm chỉnh nói, “Lúc người xoa tóc ra nhìn rất đẹp.”

Đem xoa tóc xuống. . . Thượng Thiện có chút chột vật gạt bỏ mất suy nghĩ tà ác trong đầu, khụ một tiếng.”Trên mặt nàng có sẹo, cháu sợ sao?”

“Sẽ không!” Cẩn Ngôn kêu to, “Khuôn mặt nương chỗ nào cũng đẹp!”

“Đúng vậy.” Thượng Thiện dễ dàng, “Trên mặt nương cháu có sẹo, giống như là đường thêu trên khăn. Đường thêu đó, có thể nói là độc nhất vô nhị. Cháu nghĩ lại xem, mỗi nữ nhân trên mặt đều trống trơn, chỉ có nương cháu có đường thêu đẹp như thế, rất đặc biệt đó.”

(vậy mà anh cũng nói được >”

6. Chương 6

Nếu không ai để ý lời đồn đãi, vậy dứt khoát không cần lo nữa. Thượng Thiện có chút mâu thuẫn dùng chiêu bịt tai trộm chuông*, cũng nhận được nửa năm.

(*) tự lừa dối mình hoặc là dối lừa được bản thân nhưng không lừa được người khác.

Người Trương gia đến cửa nháo loạn vài lần, toàn tâm toàn ý muốn áp giải Lưu nương tử đến thăm đường. Lưu nương tử lười biếng không thích ứng phó bọn họ, “Muốn tróc gian cũng phải có nhân chứng vật chứng. Ta đã có bụng lớn, hay là bị bắt gian tại giường sao? Chờ tìm được chứng cứ thích đáng thì hãy đến tìm ta làm phiền.”

Người Trương gia bị ngăn ngoài cửa tức giận mắng chửi nàng làm bại hoại gia phong Trương gia, Lưu nương tử trừng mắt, “Ta họ Lưu các người họ Trương, ta với các người một nửa đồng quan hệ cũng không có! Lão tôn, tiền khách!”

Kết quả sau tràng hỗn chiến này, người Trương gia bị đánh cho chạy trốn chết, có mấy kẻ chảy máu mũi là do Lưu nương tử tự mình động thủ.

Nói đến chuyện này, Cẩn Ngôn đặc ý dào dạt, bởi vì hắn cũng đánh được vài quyền. Thượng Thiện có chút buồn cười, lại cảm thấy chán kinh, hắn nhỏ giọng trách Cẩn Ngôn, “Vì sao không bảo người báo tin cho ta? Rất nguy hiểm đó.”

Cẩn Ngôn lắc đầu, nghiêm túc nhìn Thượng Thiện, “Lục thúc thúc, ta là thật tình muốn làm bằng hữu của ngài, không phải muốn lợi dụng ngài.”

Mũi Thượng Thiện có chút chua xót, đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà tâm tình đã thật sắc bén. Hắn vẫn nhú mày, “Bằng hữu phải giúp đỡ nhau, cháu nói như vậy là quá khách khí đi? Huống chi chuyện này cũng từ ta mà ra. . .”

“Không đúng, không đúng, ” Cẩn Ngôn phát hoảng, “Lục thúc thúc, đó là do người bên ngoài nói loạn thôi, ngài sẽ không đến nữa sao? Ngài không cần để ý. . . Ta và nương đều có võ công, có thể đem người xấu đuổi đi, ngài không cần để trong lòng. . . Không thể không đến nữa. . .”

Tiếng của hắn run rẩy.

Tuy nói u u mê mê mà hận phụ thân, nhưng đứa nhỏ này trưởng thành từ sớm vẫn có một nơi yếu ớt trong lòng. Hắn vẫn khát vọng tình thương của phụ thân, dồn toàn bộ nhụ mộ* lên người Lục thúc thúc.

(*) tình cảm yêu mến của trẻ con với cha mẹ

Mặc dù Tôn gia gia bọn họ đều rất thương hắn, nhưng hắn vẫn cần phụ thân, đó là bất đồng. Người trong nhà cũng đều biết tâm sự của hắn, cho nên mới có thể phá lệ thân mật với Thượng Thiện.

Thượng Thiện nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi cùng yếu ớt, trong lòng đau đớn. . . Sao có thể không đến? Ta hận không thể mỗi ngày đến đó. Chính là cháu giấu ta có việc cũng không nói, trong lòng ta khó chịu. . . Tôn gia gia bọn họ tuổi đều đã lớn, cháu và nương cháu có năng lực có võ công gì chứ. . .”

“Có mà, nương biết Vịnh Xuân Quyền.” Cẩn Ngôn vội vã khoe ra, “Nương cũng đã dạy cháu, cháu mỗi ngày đều luyện thật sự chuyên cần nha!”

“ . . . Vịnh Xuân Quyền?” Thượng Thiện có chút phát ngốc.

Cẩn Ngôn liếc mạng gật đầu, “Nương nói nàng trước kia cảm thấy thâm trạch đại viện không phải nơi dùng võ, nhưng. . .” Về mặt hắn ảm đạm xuống, “Mà phụ thân ta. . . thiếu chút nữa đánh chết nàng, nàng mới đem võ công đã bỏ bê tập luyện lại, để tự bảo hộ chính mình, bằng không sao có thể bảo hộ ta. . .”

Thượng Thiện có chút buồn bực, hắn âm thầm tra xét thân thể Lưu nương tử, nhà mẹ đẻ Lưu nương tử vốn là thế tộc làm quan ở kinh thành, chính là đã xuống dốc, đối này nữ nhi bị hư này không nghe không hỏi. Lúc Lưu nương tử gả đi, nhà bọn họ so với Trương gia cường thịnh hơn rất nhiều, Lưu nương tử tuy là thứ xuất, cũng là nữ tử nuôi nơi thâm khuê. Sau khi gả đến Trương gia, cũng là thiếu phu nhân, cửa lớn không ra nhị môn không bước, sao có thể có “võ công đã bỏ bê” chứ?

Hắn mặc dù không tính là cao thủ hàng đầu, nhưng cũng đã tập võ từ nhỏ, nhưng tại sao lại chưa từng nghe nói có võ công “Vịnh Xuân Quyền” này nhỉ?

Trong lòng hồ nghi, hắn vẫn tìm một dịp gặp Lưu nương tử hỏi, nàng phun một ngụm trà vừa uống, thiếu chút nữa sặc chết.

“Kia, đó là. . .” Lưu nương tử lắp bắp trả lời, “Đó là quyền pháp của nữ nhân. Ta, là nhũ mẫu của ta dạy ta, chính là để cường thân kiện thể, phòng, dùng để phòng thân. . .”

Nguyên lai xuất phát từ khuê các, khó trách. Thượng Thiện bất chợt hiểu ra. Trước kia nhìn Cẩn Ngôn đánh nhau, cảm thấy quyền cước của hắn nhẹ nhàng, hắn còn tưởng là vì do tuổi còn quá nhỏ, nguyên lai là vì quyền pháp khuê các, cho nên mới tú khí như thế.

“Ta, ta đi đổi bình trà khác.” Lưu nương tử lúng túng cầm bình trà lên, suýt làm rơi, hoang mang bối rối chạy đi.

. . . Chỉ là một bộ quyền pháp, vì sao bối rối như thế?

“Nương nói nữ nhân đánh quyền cầm côn, không hiền lương.” Cẩn Ngôn lại cho hắn một đáp án.

. . . Nương cháu còn dám đánh người chảy máu mũi đấy, còn để ý hiền lương hay không sao?

Nhưng chuyện này khiến hắn suy nghĩ sâu xa thật lâu, cuối cùng gọi Lục Phong điều một đám hộ viện đến đây, không được ở lại Lưu gia, chính là ngày đêm ở tường ngoài đi tuần tra. Lưu nương tử kiên quyết từ chối vài lần đều không có kết quả, cũng liền cam chịu.

Đương nhiên, động tĩnh như vậy, tự nhiên khiến lời đồn càng mãnh liệt.

Nhưng sự thật chứng minh, lời đồn cũng là chỉ có thời kỳ. Nhất là khi đương sự luôn bày khuôn mặt ảm đạm, vừa không giải thích cũng không che dấu, nên đến vẫn đến nên đi thì đi, căn bản không hề phản ứng,

nói lâu một chuyện cũng không còn hứng thú, dần dần cũng thành thói quen, ngẫu nhiên có người nói đến, còn bị chê không mới mẻ, tự nhiên phải có bất quá nóng hổi mới có thể thay thế được.

Lúc vào đông, dần dần cũng không còn ai nói gì, ngay cả người Trương gia cũng không đến nháo loạn nữa. Vốn tưởng là chỉ có cô nhi quả mẫu, người hầu lại thiếu, thoát nhìn rất dễ bắt nạt, nào biết nói nhiều lần bị đánh cho vỡ đầu chảy, lại còn dính đến Lục gia Tam thiếu. Ngoài sáng thì hộ viện tuần tra, trong tối lại bị chen ép sinh ý, thật sự là thiệt đến khóc không ra nước mắt, không muốn ngừng cũng phải tự ngừng.

Chỉ có thể mắng thầm trong lòng vài câu gian phụ dâm phụ, cũng không dám đi trêu chọc nữa.

Thượng Thiện vốn đang đè ép cũng vì vậy mà mất đi niềm vui, người Trương gia vừa dừng không đến, hẳn còn có điểm chưa thỏa mãn, ước gì bọn họ đến làm loạn nhiều một chút, để cho hắn tiêu khiển chơi đùa. . . Không khỏi có chút tiếc nuối.

Hôm nay đã là lập bát*, nghe Lục Quý báo cáo sổ sách, Thượng Thiện tâm tình rất tốt, vui vẻ thưởng cho bọn họ một phen, rồi mang đồng quà tặng về Lục gia ăn cơm, ngay cả ca ca tẩu tử mình tiền ám thương đều không thể đánh hỏng tâm tình của hắn, hắn nghĩ, chờ ăn cơm xong rửa mặt chải đầu, liền âm thầm đem lễ cho tổ mẫu, thân thể lão nhân gia gần đây đã tốt hơn rồi.

(*) mùng tám tháng 12, Lễ nhà Chu, cứ cuối năm tế tất niên gọi là đại lập, vì thế nên tháng 12 cuối năm gọi là lập nguyệt, tháng chạp

Hắn cực kỳ hào hứng đến phòng tổ mẫu, vừa vặn nhìn thấy cảnh hàn mai trong tuyết càng thêm tinh thần, hắn men theo tường đi thưởng ngoạn một phen, mơ mơ hồ hồ nghe thấy vài câu nói truyền ra từ trong phòng, có nhắc tới hắn.

“... Lão Tam không đành lòng, tổ mẫu cũng không quản hắn!” Đại ca tức giận nói.

Ta có thể không đành lòng hả? Thượng Thiện nổi lên nghi ngờ, lặng lẽ ẩn nấp dưới cửa sổ.

“Trạch nhi, ngươi nha, là người đọc sách, có rất nhiều thứ có nói người cũng không hiểu.” Tổ mẫu thở dài một tiếng.

“Cái này có cái gì mà nói không hiểu?” Đại ca thực sự tức giận, “Nội tổ mẫu, ngài nhìn đi, xem người khác nói thế nào đi! Có quan hệ với tức phụ bất chính kinh còn chưa đủ, lại còn cùng với đứa nhỏ của hạ đường phụ thân mật! Người nhìn hắn hại thanh danh Lục gia chúng ta thành cái dạng gì rồi. . .”

Tiếng tổ mẫu thực lạnh nhạt, “Lão Tam còn chưa nhập từ đường, sao có thể hại thanh danh Lục gia?”

“Bà nội, chuyện này ngài không cần bức bách ta, nói cái gì ta cũng không thể để lão Tam nhập từ đường!” Tiếng đại ca tăng cao.

“Ta cũng không thật sự muốn hắn nhập từ đường, cũng chỉ là để lão tam an tâm mà thôi.” Tổ mẫu cười nhẹ một tiếng, “Cho nên nói, ngươi và Hải Nhi đều là người đọc sách, tính tình rất thẳng.”

“Thì ra là như thế!” Tiếng đại ca vui vẻ, lại hơi chần chờ, “Nhưng bên ngoài đều coi hắn là Lục gia Tam thiếu, mấy lời khó nghe đó. . .”

“Muốn nói cứ để họ nói, có quan hệ gì chứ?” Tổ mẫu lại thở dài, “Đến giờ ta vẫn chưa rõ lão Tam rốt cuộc có bao nhiêu của cải, lão Tam, rất kín kẽ. Để hắn trông coi gia nghiệp nửa năm, hắn một phen tiền cũng không chịu bỏ ra. Lúc đầu ta nghĩ cưới vợ cho hắn, cũng để trói chặt hắn, sau này ngấm lại cũng thôi, đưa một kẻ đồng lòng tới cho hắn, hắn có thông gia để dựa vào, không khéo để hắn tính kế phần gia nghiệp này mất sao? Lúc đó không phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo sao. Hắn muốn lêu lổng cùng hạ đường phụ kia thì cứ tùy hắn đi, như vậy trong Khai Phong này sẽ không một cô nương có gia thế tốt nào muốn gả cho hắn, bớt một phần trợ lực của hắn. . . Người và Hải Nhi đều là người đọc sách, sao có thể đầu lại cái thứ gian xảo như lão Tam chứ. . .”

Thượng Thiện đứng ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy toàn thân gần như muốn đông lạnh. Nhưng không phải bởi vì gió tuyết mà là lạnh rét từ trong đáy lòng.

. . . Vì sao? Ta đã nhận hết thấy. . . Rốt cuộc là vì sao?

Hắn cảm thấy không cách nào thở được, nhưng âm mưu tính kế sau đó của tổ mẫu và đại ca hắn đều nghe mơ hồ hồ hồ.

Vì sao hắn phải tuân thủ hiếu đạo, trông coi gia tôn kính tổ mẫu, tại tôn kính ra cái ác ý này?!

Rốt cuộc không thể nghe tiếp, hắn lặng lẽ rời khỏi cửa sổ, đầu tiên là bước chậm, rồi đi mau, sau đó mới thi triển khinh công phóng đi trong tuyết, chạy đến chuồng ngựa, mặc kệ tiếng kêu của tiểu tư, lên ngựa của hắn, quát mắng bắt người mở cửa, chạy như điên mà rời khỏi nơi đó.

Phóng ngựa trong tuyết, hắn mới dần dần tỉnh táo lại, chỉ thấy tuyết lạnh lẽo, vàng trắng khuyết mờ mờ khảm trên trời đen như tơ nhung, như là vết móng tay cào thương. Tim của hắn thật sự rất đau.

Chậm rãi trở lại biệt phủ, xa xa nhìn thấy tiểu tư Lục gia đứng ở cửa, nhìn thấy hắn thì kêu lên, trong lòng nổi lên một cổ chán ghét mạnh mẽ, xoay người cưỡi ngựa rời đi.

Ít nhất tối hôm nay, hắn không muốn nhìn thấy người Lục gia.

Nhưng thiên hạ to lớn, hắn có thể đi đến đâu?

Ánh trăng chiếu tuyết sáng trưng, hắn không yên lòng quát mã, chờ hắn bình tĩnh trở lại thì đã ở cửa Lưu gia.

Hộ viện tuần tra nhìn thấy hắn rất bất ngờ, tiến lên hành lễ, hắn phất tay, thuận theo tường Lưu gia ghìim ngựa đi chậm.

Đã là giờ Hợi, trong viện rất yên lặng, có lẽ tất cả mọi người đều ngủ rồi. Hắn cảm thấy không nên gõ cửa. Hắn tự cười khổ một chút, kết quả vẫn chạy đến đây. . . Nhưng cho dù không thể vào, men theo tường thả ngựa cũng có thể khiến hắn bình tâm rất nhiều.

Nhưng rốt cuộc vì sao. . . Hắn không dám đi nghĩ tiếp.

Chính là hắn cũng không biết, cô nguyệt tuyết dạ, cũng có một người không ngủ được, khoác kín áo choàng đẩy cửa sổ một mình uống rượu. Lưu nương tử bị bệnh đau đầu, ngủ không yên, đành phải trở dậy ngắm trăng. Đây chính là căn bệnh lưu lại sau lần hành hung kia, nàng đoán là trong đầu ở chỗ không quan trọng nào đó bị ứ huyết rồi, dề lên dây thần kinh, thỉnh thoảng lại khiến nàng đau đầu.

Mỗi lần đau đón thống khổ lại là một lần nhắc nhở nàng những chuyện cũ tưởng chừng như đã quên. Hậu viện Lưu gia ăn thịt người như thế nào, gả đến Trương gia càng ăn thịt người càng âm u.

Tính tính toán toán, nàng vậy mà lại nhịn mười một năm, không điên cũng không chết. Thật sự. . . Không thể hi vọng nhiều hơn.

Nhấp tiếp một chén rượu, cũng không hề có một chút men say. Quả nhiên uống rượu như vậy cũng bớt đau, uống nhiều thành quen đi. . . Nhưng nàng vẫn không thích uống rượu.

Một loạt tiếng vó ngựa phá vỡ suy nghĩ của nàng, mùa đông vạn vật héo rũ, tú lâu nàng ở lại cao, có thể nhìn rất xa. Nàng đã ngồi hơn nửa đêm, ánh mắt thích ứng bóng tối, neho mắt, nàng nhìn người đang cưỡi ngựa. . .

Lục Thượng Thiện?

Vừa vặn Lục Thượng Thiện cũng ngẩng đầu, chạm đúng ánh mắt soi xét của nàng.

Đêm đông đã khuya lạnh rách da, hắn cưỡi ngựa đi đâu vậy?

Thượng Thiện có chút ngưng ngừng cùng nàng gật đầu, Lưu nương tử có chút tức giận. Sắc mặt hắn đã xanh, ngay cả áo choàng cũng không mặc. Lưu nương tử nghiêm lệ chỉ chỉ cửa hông hướng tây nam, châm đèn, đứng dậy mặc xiêm y vào, phủ thêm áo choàng màu đỏ, lại thuận tay cầm một kiện màu xanh đen, liền đi xuống lầu bước nặng bước nhẹ chạy tới mở cửa.

“Muốn đông lạnh rách da sao?” Nàng không hảo khí mắng, “Xuống ngựa! Ngay cả ngựa của ngươi cũng sắp lạnh chết rồi! Tự mình dắt ngựa vào chuồng đi!”

Thượng Thiện há há miệng, vẫn không nói gì, chính là ngoan ngoãn xuống ngựa, Lưu nương tử lập tức khoác cầm áo choàng xanh đen kia, khoác lên người hần, “Trời như thế này mà chỉ mặc chút quần áo thế sao? Đông lạnh chết người!” Một mặt buộc áo một mặt mắng, “Phát gốc cái gì? Quên đi, ta dốt thôi. . .”

“Để ta.” Thượng Thiện cúi đầu nói, còn dẫn theo giọng mũi. Đi sâu vào con đường quen thuộc đất mã đến chuồng, bài trí xong, tay chân luống cuống nhìn Lưu nương tử.

Lúc này phải đem người này bố trí ở đâu đây? Lưu nương tử có chút khó khăn. Ngắm lại tiểu nha hoàn đều được nghỉ đông rồi, dưới tú lâu không ai ở, tạm thời an trí ở đó đi. . . Bằng không hơn nữa đêm đánh thức người khác, trời lạnh thế này, lão già trẻ nhỏ, không nên để bị đông đi?

“Đừng đánh thức người, đi theo ta.” Lưu nương tử hạ thấp tiếng, “Người đến cũng không gõ cửa, ở bên ngoài thả ngựa làm cái gì? Người ngại lạnh chưa chết hả?”

“ . . . Ta nghĩ các người đều đã ngủ rồi.”

Lưu nương tử vừa buồn cười lại vừa tức giận. Nàng mặc dù không nói chuyện quá nhiều cùng Thượng Thiện, nhưng hai tai sớm bị Cẩn Ngôn nói đầy Lục thúc thúc.

Biết hần ở Lục gia xử sống rất thắm, công nô tiêu chuẩn, vẫn là kiểu trốn không thoát đâu. Hần không có chuyện gì lại tới, thích Ngôn Nhi là thật. . . Mong được một chút ấm áp gia đình, cũng là sự thật.

Mặc dù là nam nhân đã ba mươi, ở trong lòng nàng, so với nàng vẫn nhỏ hơn rất nhiều. . . Chính là lúc này quy củ lễ pháp nhiều như lông trâu, phiền không thắng phiền, cho dù nàng coi Thượng Thiện và Ngôn nhi là cùng bối phận, cũng không thể nói nhiều với hần.

Chính là nhìn thấy hần không hiểu chuyện để đông lạnh đến xanh mặt như thế, nàng liền thấy tức giận từ trong lòng, không khỏi kìm hãm không nổi bản tính mắng hần vài câu.

Nhưng nam nhân đã từng âm ỹ cùng nàng lại một câu cũng không nói yên lặng nghe nàng mắng, trong đáy mắt là thắm đậm.

“Ai, quên đi.” Nàng thở dài, “Đến.” Dẫn hần đến tú lâu, kết quả hần đứng trước tú lâu lại không chịu đi, thực khiến nàng tức đến run cả người.

“Ta cũng không làm gì người!” Nàng hung hăng hạ giọng nói, “Chính là không muốn để người đông lạnh chết ở sân nhà ta thôi!”

Thượng Thiện ngượng ngùng, yên lặng theo nàng tiến vào tú lâu. Vừa vào cửa, nàng liền đưa hần đến một căn phòng nhỏ ở lầu dưới, “Nơi này vốn là nơi nha hoàn ở, Lục công tử, ủy khuất ngài một đêm đi.” Rồi châm chậu than, lại châm lửa nấu nước, cầm một giỏ đến, bắt đầu nấu cháo, còn làm nóng nửa bình rượu đưa cho hần, “Trước làm ấm thân mình đi.”

“Làm phiền ngài, Lưu nương tử.” Hần cúi đầu nói, uống chút rượu, trên khuôn mặt tái xanh mới lộ ra một chút hồng hào.

“Ta nhớ kỹ nha hoàn giúp lão Tôn bọn họ làm quần áo, ta đi tìm một chút. . .” Nàng lại đi đến mở hòm cách vách, bê vài kiện áo bông đến, “Đi ra sau bình phong đổi đồ đi. . . Chỉ tìm được vớ không có giày, người chịu khó một chút vậy.”

Chờ hần đổi xong một thân y phục sáng khoái, không vui lắm đi vớ vào, Lưu nương tử đang đảo cái nồi cháo, đổ đậu vào trong. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt của nàng hồng ửng, vết sẹo xám trắng lộ ra càng kiểu diêm, mái tóc vẫn qua loa hơi lỏng lẻo, hình dáng chuyên tâm nhất trí, không biết vì sao, khiến hần cảm thấy. . .

Rất đẹp.

“Đông lạnh đến choáng váng?” Lưu nương tử vừa nhắc đầu, nhìn thấy khuôn mặt hần đang ngốc ra, nở nụ cười, “Ngồi sưởi ấm đi, cháo sắp xong rồi. May mắn ta thường mất ngủ, trong tú lâu có sẵn gạo và đồ ăn vặt. Bằng không trẻ thế này, thật không biết lấy cái gì cho người ăn. Chạy tới trù phòng, lại sợ đánh thức người. . .”

“Thật sự có lỗi. Trẻ như vậy còn đến quấy nhiễu. . .” Thượng Thiện thấp giọng nói.

“Bị tức giận rồi đi?” Lưu nương tử lạnh nhạt nói, múc cháo, nhỏ vài giọt dầu vừng, “Không còn chỗ đi, cũng không thể ở bên ngoài nhà của ta đi dạo.”

Thượng Thiện không nói chuyện, chính là nhận lấy cái bát, từng ngụm từng ngụm uống. Một buổi tối đau lòng, như là nhờ cháo nóng xóa hết, xoa dịu.

Lưu nương tử bình thần pha trà, đợi hần ăn xong cháo, lại đưa trà.”Hơ lửa dễ bị khô, đây là trà thanh thảo, uống chút đi, ngủ rất ngon.”

“Lưu nương tử tại sao trẻ như vậy còn chưa ngủ?” Hần thắc mắc.

“Bệnh cũ, đầu đau.” Lưu nương tử thản nhiên nói, “Người thì sao? Bị cái gì làm tức giận?”

Nắm cái chén ấm áp, không biết vì sao, hần có chút thương cảm muốn bày tỏ, cứ nhiên cái gì cũng nói với Lưu nương tử còn không quá quen thuộc này.

Nàng chuyên chú nghe, cuối cùng có chút khổ sáp cười cười, “Ta không biết an ủi người. . . Nhưng người nếu muốn khóc, khóc một chút cũng không sao.”

Thượng Thiện biến sắc, có chút tức giận. Đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể tùy tiện rơi nước mắt? !

“Tuy nói nước mắt nam nhi không dễ rơi. . . Chỉ vì chưa tới chỗ thương tâm.” Lưu nương tử nhẹ nói.

Mũi chua xót, hai hàng lệ nóng cứ nhiên lăn chã rơi xuống. Lưu nương tử nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hần, ôn nhu nói, “Khổ cho người. . . Quan hệ máu mủ chính là như thế. Sớm biết rằng xa thắng tại trẻ. Tự hỏi lòng không hổ thẹn thì tốt rồi. . . Không phải chỉ có quan hệ máu mủ mới là thân nhân, Ngôn nhi rất ngưỡng mộ người, người còn có một đứa cháu tốt đó. . .”

Nắm tay áo nàng, Thượng Thiện thả tiếng khóc. Nhiều năm cơ khổ, đối thân tình khát vọng rồi tuyệt vọng. Cái loại vô lực và rét lạnh từ tận trong đáy lòng và trong xương nổi lên, bị ai không chỗ có thể dung thân. .

Theo một chút cảm giác say cùng nhau nghiêng ngả.

Nhìn hần khóc đến ngủ, Lưu nương tử trong lòng nhẹ thở dài, kéo lại tay áo mình, giúp hần đắp lại chăn, lại thêm vài khối than.

Ai đều có vết thương yếu ớt trong lòng, đại nam nhân cũng không ngoại lệ. . . Nàng đóng cửa, đi lên lầu, cẩn thận đóng cửa lầu hai. Đại khái là mệt mỏi, ngã vào trên giường liền ngủ thiếp đi.

7. Chương 7

Ngày hôm sau vừa tỉnh dậy, Thượng Thiện ôm đầu, rên rỉ một tiếng.

Hần tửu lượng cực kém, rượu phẩm càng kém. Uống rượu xong liền không thể khống chế nói linh tinh, kéo tay áo người khác. Bằng hữu quen biết đều sợ tính này của hần, bản thân hần cũng khắc chế, rất ít khi uống rượu say.

Không may, hần tối hôm qua nói cái gì đều nhớ kỹ rành mạch, xấy hổ không dám rời giường, quay mặt vào tường nằm.

“Lục gia, ngài đã tỉnh chưa?” Tiếng Tứ Hỉ Nhi ở ngoài cửa vọng vào, “Nô tỳ mang nước ấm đến.”

Hần hít sâu vài lần, xuất ra tu vi cả đời điều chỉnh sắc mặt thành bình tĩnh như thường, đứng dậy mở cửa, “Đã tỉnh, làm phiền Tứ Hỉ cô nương.”

Tứ Hỷ Nhi cung kính cúi chào, thấp đầu, “Nhà chúng ta thiếu người, không ai hầu hạ. Phu nhân nói, thỉnh Lục gia lượng thứ cho chúng ta tiểu môn tiểu hộ. Tứ Hỷ Nhi còn phải đến trừ phòng giúp một tay, liền phiền ngài rồi. Qua một khắc nữa có thể ăn sáng.”

“Tứ Hỷ cô nương không cần khách khí.” Hần vội vã tiếp lấy chậu nước ấm kia, tự mình rửa mặt chải đầu. Hần cũng từng nghe Cẩn Ngôn nói qua, nó và Lưu nương tử cũng không để người bên cạnh hầu hạ, đánh răng rửa mặt mặc quần áo vân vân, đều là tự bản thân động thủ.

. . . Lưu nương tử không xem hần như ngoại nhân. Tối hôm qua nửa đêm nói mấy lời linh tinh, thoát nhìn nàng cũng không tức giận.

Đêm qua giày đã sấy khô, hần đi giày, làm như không có chuyện gì đi ra khỏi tú lâu, khiến Cẩn Ngôn tròn mắt, nhìn chằm chằm hần, lại nhìn nhìn khuôn mặt ngái ngủ của mẫu thân.

Hần kéo kéo tay áo mẫu thân, “. . . Nương, ta, ta có nên đổi cách xưng hô?”

Lưu nương tử mặt run rẩy hai cái, thưởng hần một cái đập mạnh, “Lục thúc thúc ngươi đến quá muộn, sợ ầm ỹ đến các người đã ngủ, nên ở dưới lầu ngủ một đêm.”

Khuôn mặt vốn bình thản ung dung của Thượng Thiện cũng run rẩy theo. Nhẹ ho một tiếng, “Đa tạ Lưu nương tử thu lưu, bằng không ta tối hôm qua thực sự bị đông lạnh chết ở bên ngoài.”

“Lục thúc thúc, người vì sao đến trễ như vậy?” Cẩn Ngôn tò mò hỏi.

Lưu gia ăn cơm là cả nhà cùng nhau ăn. Nếu không phải gia tộc kiên trì, Lưu nương tử thật sự muốn ngồi cùng bàn mà ăn với họ. Bây giờ đang trong thời gian ăn sáng, Lưu nương tử dẫn Cẩn Ngôn và Thượng Thiện ăn ở bàn nhỏ, gia tộc ngồi bên cạnh, ăn ở bàn lớn.

Cẩn Ngôn vừa hỏi câu này, cả nhà mười đôi mắt đều chuyển đến người Thượng Thiện, nhìn hần đến toàn thân nổi da gà.

“. . . Mỗi lần đến lễ tết đều nhớ người thân. Ta nhớ Ngôn nhi, cho nên đến đây.” Thượng Thiện ra vẻ lạnh nhạt nói.

Tiếp theo một loạt tiếng ho khan nổi lên, còn có người cười trộm, Thượng Thiện tuy giả bộ tốt, lỗ tai vẫn có điểm nóng. Nhưng Cẩn Ngôn suy cho cùng vẫn còn nhỏ, mắt cong lên tươi cười gấp vào bát Thượng Thiện một miếng lòng, “Lục thúc thúc nếm thử xem, đây là nương ta làm, ăn rất ngon!”

Thượng Thiện tươi cười dùng bữa sáng, lại không biết tính mạng của hần vừa dạo một vòng quỷ môn quan. Sáng sớm biết đêm qua Thượng Thiện ngủ ở tú lâu, Tôn bá đã khiêng đại đao định đi chém đầu hần, vẫn may bị Triệu bá gạt gao khuyển nhử.

“Người cũng động não suy nghĩ thử xem,” Triệu bá mắng, “Nếu phu nhân không đồng ý, phóng hỏa đốt phòng ốc đều có thể tạo tiếng động lớn, sao có thể lặng yên vô thanh như vậy?! Nhìn nhìn lại đi. . . Phu nhân là người có chủ kiến, nếu nàng nói một câu chêm, ta sẽ bỏ cái mạng này!”

Kết quả nhìn thấy Lưu nương tử sắc mặt như thường (buồn ngủ), Thượng Thiện lại cùng Cẩn Ngôn nói chuyện như vậy, mấy lão gia tộc không khỏi có lý giải phi thường sai lệch. Người trong nhà từ này trở đi không gọi Lục công tử nữa, mà xưng Lục gia. . . Nếu là có thể, họ còn muốn trực tiếp gọi cô gia, chỉ là sợ làm xấu hổ Lưu nương tử.

Sau đó Thượng Thiện vẫn tiếp tục ở lại Lưu gia, đưa ra hai trăm lượng bạc coi như phí sinh hoạt, còn sai người cầm hành lý đến, càng khiến bọn họ nhận định Lục gia là con rể chưa vào cửa, thái độ càng thân mật và cung kính.

Chính là bọn họ cũng hoang mang, vì sao Lưu nương tử lại đem Lục gia an trí ở cùng tiểu công tử, lại không đề cập tới chuyện cưới hỏi. Trong lòng càng gấp gáp, nhưng hai đương sự vẫn một bộ dạng không phải chuyện của ta, thật sự là hoàng đế không vội, thái giám lại vội muốn chết.

Sự thật tất cả đều là hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm thôi.

Thượng Thiện bây giờ không muốn gặp người Lục gia, về biệt phủ không tránh khỏi việc bị quấy nhiễu, dứt khoát ở Lưu gia sống vài ngày. Ngày đó hần bị phần thưởng tâm một mình nửa đêm ra phủ, Lục gia tổ mẫu

và đại ca nhất định sẽ biết sự tình không tốt, tất hiểu hần đã nghe được cái gì, mới vội sai người đến biệt phủ tìm người, người không tìm được ngược lại còn chạy đi, càng khẳng định suy nghĩ của họ.

Phái người đến Lưu gia, người gác cửa Lưu gia hung ác lại không nhận tiền, cho dù Lục gia tổ mẫu có tâm muốn sai đại ca đến đánh bài thân tình cũng không thể vượt mặt mũi trước cửa nhà hạ đường phụ Trương gia. . . Huống chi bên trong còn có gia tộc hung ác, bên ngoài có hộ viện cầm đao kiếm, chỉ có thể ở nhà lo lắng, ngay cả tết cũng không vui vẻ.

Còn Lưu nương tử, nàng đã sớm hiểu lầm đến cực điểm. Mặc dù nàng ghét nam tử, nhưng trong mắt nàng, Lục gia Tam thiếu chẳng những thân thể khỏe cực, còn có khả năng bị bệnh “Không phải nam nhân” bị thúc. Nữ nhân luôn mềm lòng, nuôi Ngôn nhi càng kích phát mạnh mẽ mẫu tính của nàng. Mặc kệ Lục gia thêm dầu vào lửa, kiên quyết nói nàng là phụ nhân thấp kém, vô liêm sỉ, là hồ ly tinh, làm ngoại thất, ngược lại kích phát ý muốn phản bác lại của nàng, càng giữ Lục gia Tam thiếu ở lại.

Dù sao hần cũng không làm chuyện gì, ở trong nhà tán gẫu giải sầu cũng không sao.

Chính là trong nhiều hiểu lầm trùng lên nhau, Cẩn Ngôn vui vẻ. Lục thúc thúc mỗi ngày bồi hần, nương đối với Lục thúc thúc cũng vẻ mặt ôn hòa, rất giống hương vị người một nhà. Đáng thương cho hần lớn đến như thế này mới hưởng thụ được đầy đủ vui vẻ bình thường này.

Nguyên bản Thượng Thiện thăm nghĩ ở vài ngày thôi, nhưng ở rồi lại không muốn rời đi nữa.

Hần và Cẩn Ngôn cùng nhau ở tại nhà giữa, chỉ dùng một tấm lụa xanh ngăn trong ngoài. Trời chưa sáng Cẩn Ngôn đã rời giường, kéo hần đi hoạt động gân cốt, Lưu nương tử nếu không ốm đau cũng sẽ đi phơi ngũ cốc, Tôn bá bọn họ đã sớm ở đó vung đại đao hoặc trường thương rồi.

Phụ thân Thượng Thiện có tấm nhìn xa, dưới gối có ba nhi tử, cố ý bồi dưỡng ‘người văn võ song toàn, chẳng những mời tiên sinh dạy đọc sách, cũng mời võ sư đến dạy võ. Nhưng hai ca ca đều sợ khổ, chỉ nguyện đọc sách, tiện nghi cho Thượng Thiện. Tuy nhiên võ sư giỏi về nội gia công phu, ngoại gia công phu chỉ bình thường, nhưng chỉ chút công phu bình thường này cũng không thể không siêng năng khổ luyện, mười mấy năm qua, Thượng Thiện tuy không tính là đứng đầu, cũng coi như hảo thủ, bằng không ngàn dặm thương hành cũng không thể bảo trụ bản thân chu toàn.

Lưu gia ưu chuộng võ rất hợp với hần, Lưu nương tử và Cẩn Ngôn tập xong liền đến ghé ngồi, hần ở một bên múa kiếm, cũng là náo nhiệt.

Chờ trời sáng rõ, cả nhà tụ cùng một chỗ ăn cơm, bình thường hần và Cẩn Ngôn đến thư phòng đọc sách luyện chữ, Lưu nương tử và gia tộc đều có chuyện tự làm.

Thật sự là càng ở càng không muốn rời đi nữa.

Nguyên bản hần tưởng cuộc sống của Lưu nương tử đơn giản, lại không nghĩ đến nàng ở những việc nhỏ đặt biệt hiểu biết. Nơi tắm rửa chiếm một phần lớn nhà tắm, còn thiết kế một lò đun nước hình dạng kỳ quái, đủ đun nước cho tất cả lớn nhỏ trong nhà tắm rửa. Những ngày lạnh như thế này, Lưu nương tử và Cẩn Ngôn vẫn mỗi ngày đều tắm rửa, vài ngày sẽ gội đầu. Nhà tắm là dùng đá lát nền, không cần bồn tắm, mà là một ao lát đá. Ngày ngày đều cọ rửa cẩn thận cho dù hoàng đế cũng không có nơi như thế.

Ngay cả nhà xí cũng phi thường tỉ mỉ, có nước xả, ngày đêm đều có nước. Trời lạnh đến như thế này, nước nóng nhà tắm dùng xong sẽ được dẫn sang bên này, theo đó vẫn sạch sẽ bóng loáng.

Nghe Cẩn Ngôn nói, đây đều là do nương hần thiết kế, càng khiến Thượng Thiện kinh ngạc. Ngắc đầu nhìn xem, trong Lưu gia một vật trang trí đáng tiền cũng không có, trừ bỏ bàn giường ghế dựa thiết yếu cũng chỉ còn có bốn bức tường. Lưu nương tử lại hao phí phần lớn tiền bạc cho vệ sinh và hưởng thụ.

Tính thương nhân của hần lập tức nổi lên, cái này đáng giá trị bao nhiêu tiền đây. . .

“Miễn bàn luận.” Lưu nương tử thần nhiên đánh vỡ mộng tưởng của hần, “Việc này là không bán.”

“Lưu nương tử, nếu những cái này bán ra, ngươi và Ngôn nhi nửa đời sau sẽ được áo cơm vô ưu. . . Thậm chí có thể thành hào phú một phương.”

“Ta muốn thành hào phú một phương làm gì?” Nàng cười cười, “Nếu nói áo cơm vô ưu, trước mắt cũng không bị đói bụng. Ta đó, không chịu nổi khổ, mới làm ra những thứ này. . . nhưng tuyệt đối không thể bán. Một nhà ta không nhiều người dễ quản lý, nếu là mở rộng ra, lại phải làm cả hệ thống nước ngầm. . . Có thể có tiền mua những thứ này, phải biết đều là hào môn cự hộ. Thằng thần nói, một khi làm không tốt, có thể tạo ôn dịch nổi lên bốn phía. Ta không thể làm cái chuyện buôn bán độc ác như vậy đi?”

Thằng thần mà nói, có một nửa Thượng Thiện đều nghe không hiểu. Lưu nương tử ước chừng giải thích với hắn hai ngày, lại nói cho hắn cái gì mười loại hắc tử bệnh, hỗn loạn linh tinh, khiến hắn tìm không thấy nam bắc, vẫn là nhờ Cẩn Ngôn có kinh nghiệm nghe lời của nương tử, mới miễn cưỡng phiên dịch lại.

Chính là hắn sợ hãi rất lâu, lằng lằng nhìn Lưu nương tử, trong lòng phiên giang đảo hải. . . Người từ đâu mà biết. . .”

Lưu nương tử rũ mắt xuống, Tài năng linh tinh mà thôi, không thể làm gì.” Nàng cười nhẹ một tiếng, “Nửa đời đều ở thâm trạch đại viện, nữ hồng của ta lại không tốt, không nghiên cứu mấy ngoạn ý này, đêm dài đằng đẵng, sống qua thế nào được?”

Thông tuệ như vậy, tiếc rằng vận mệnh lại đối xử bất công với nàng.

“Lời này, ta sẽ không nhắc lại nữa.” Thượng Thiện thấp giọng nói.

Lưu nương tử giương mắt cười với hắn, tiếng cô đơn đậm nhạt như hoa cúc, khiến trong lòng hắn vừa chua xót lại vừa đau đớn, cũng không biết nói là tư vị gì.

8. Chương 8

Đây là tất niên náo nhiệt nhất đời Thượng Thiện từ trước đến nay.

Lưu nương tử không treo tranh chữ đồ cổ, trong nhà cắm đầy hoa vào các loại bình lớn nhỏ, nàng vui vẻ lấy ra mấy cái bát gốm sứ rẻ tiền, lấy ra bánh ngọt hạt dưa và trái cây, thậm chí lấy nến ra thắp. Nghe chính mình còn có thể tự vẽ lên bát của mình.

Nói nàng trời sanh tính đơn giản đến mức trong nhà chỉ có bốn bức tường, không ai có thể phủ nhận.

Nhưng đêm giao thừa nàng bỏ ra khoản tiền lớn mua pháo hoa mà chỉ người phú quý mới có khả năng có, đốt ở sân phơi đồ cho mọi người xem, mọi người ở Trương gia trang cũng được thơm lây.

Mặc dù Lục gia không thiếu những thứ này, nhưng hắn ở Lục gia, tựa như một người thừa, không thể hòa nhập vào không khí hòa hợp đoàn viên của cả nhà, hơn nữa pháo hoa cũng chỉ là “đèn lửa thừa thớt” ; nhưng ở tiểu môn tiểu hộ này, hắn cảm thấy hết sức ấm áp vui mừng. . . Hắn và Cẩn Ngôn xử lý chuyện đốt pháo hoa, ngửa đầu nhìn ánh sáng rực rỡ.

Rất vui vẻ.

Cuối cùng cả nhà đều chen chúc ở đại sảnh sưởi ấm nói cười, chơi hành tửu lệnh hoa tửu quyền*. Lưu nương tử dùng nữ nhi hồng làm chính, thêm nước cam, cho vào một cốc, gọi là “Kê vĩ rượu” (cocktail), thêm mật ngọt ngào, ngay cả nữ nhân đều có thể thả cửa uống, không sợ say.

(*) Tửu lệnh là một trò chơi trong tiệc rượu, bình thường là để cử một người trong bữa tiệc làm quan , những người còn lại nghe lệnh thay phiên ngâm thi từ , liên kết ngữ hoặc làm các động tác, người trái lệnh hoặc làm sai sẽ bị phạt uống, cho nên gọi là ” hành lệnh uống rượu”.

(**) hoa tửu quyền lại trò chơi đoán số, trò chơi đổ số, tức uống rượu khi hai người đồng thời vươn ra ngón tay cùng nói một vài, ai nói số lượng giống tổng số ngón tay hai bên thì tính là thắng, người thua uống rượu.

Hắn tửu lượng kém, uống chút rượu ngọt cũng đỏ bừng má, cười hì hì hỏi Lưu nương tử, “Ta tìm nửa ngày, không hề thấy đuôi gà (kê vĩ). Đuôi gà ở đâu?”

Lưu nương tử nhắp một ngụm, “Để Ngôn nhi đem chổi lông gà cho người. Trên đó đều là lông đuôi gà mới nhỏ, người chờ chút.”

Một phòng mọi người đều nở nụ cười. Cẩn Ngôn cũng uống một ly, có chút choáng đầu chuyển hướng, leo lên người Lưu nương tử, ôm cổ ngây ngô cười, “Nương, Tết không nên dùng gia pháp.”

Lưu nương tử cười ôm lấy hắn, cọ cọ má hắn. Thượng Thiên có chút men say ngồi xuống cái ghế dựa bên cạnh Lưu nương tử, neho mắt thấy mẫu tử hai người thân nật, trong lòng ấm áp, lại không chú ý hắn đang ngồi ghế trên.

Toàn bộ người trong Lưu gia làm bộ không thấy, chỉ liếc mắt nhìn nhau, gào to vui vẻ cùng nhau uống hết bình kê vĩ rượu. Nháo đến canh ba mới dần dần đi nghỉ, mỗi người đi đường đều nghiêng ngả, chỉ còn Lưu nương tử hơi thanh tỉnh chút. Nhưng nàng phải ôm Cẩn Ngôn đã ngủ say về phòng, lại bị Thượng Thiên cứng rắn đòi làm, loạn choạng ôm hồi chủ ốc, ngã vào trên giường Cẩn Ngôn liền không dậy nổi nữa.

Sợ hắn quăng ngã Cẩn Ngôn, Lưu nương tử im lặng đi theo, gọi thế nào cũng không tỉnh, đành phải giúp một lớn một nhỏ cởi giày, lau mặt, chỉnh lại đai áo cho tốt, thay bọn họ đắp chăn cẩn thận, đốt chậu than, xác định trong ấm đã có trà nóng. Mới rời đi xem xét mọi thứ một lần, trong ngoài nhà để xem kĩ, mới về tú lâu đi ngủ.

Đầu năm mừng một, các hộ dân làm nông đến chúc tết, người người trong Lưu gia đều mặc đồ mới, mang trang sức mới, ngay cả Thượng Thiên cũng cả người rực rỡ đồ mới, náo nhiệt đến Tết Nguyên tiêu mới yên tĩnh.

Nguyên tiêu ngày đó, nước đóng thành băng. Nhưng Lưu gia không thả đèn hoa, lại dùng trúc đóng khung, dán giấy, vẽ ứng lên, ở trên sân đốt mười cái chén hoa đăng nhỏ, mở cửa lớn cho thôn nhân đến xem, một vùng sáng lung linh. Trên đèn còn treo đồ đèn, có rất nhiều phần thưởng, đồ đèn nhà tục đủ cả, hơn phân nửa do Lưu nương tử làm, náo nhiệt đến canh hai mới tắt.

Hắn không khỏi cảm thấy, Lưu nương tử ở điểm nhỏ biết rất nhiều, rất phong phú.

Đại khái là vui chơi đến khuya, quá giấc, Cẩn Ngôn đã ngủ say ngáy o o rồi, hắn lại tỉnh táo không ngủ được.

Ngồi dậy định xem sách, lại thấy trên cửa sổ in một bóng hình nhỏ nhắn, chớp mũi phiêu tán mùi thơm ngát thần nhiên.

Hoa mai ở hậu viện đã nở rồi sao?

Hắn mặc xiêm y, khoác áo choàng, men theo hành lang đi đến. Ánh trăng như bạc, tuyết phản ánh trắng lấp lánh, tựa như thủy tinh ngọc lưu ly, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng sạch sẽ, vạn thứ lặng yên, thoáng như không ở nhân gian.

Đi trên tuyết trắng, hoa mai lay động, càng lúc càng rõ ràng. Nếu hắn nhớ không lầm, cây mai kia ở phía Tây của hồ sen, nghiêng phủ trên một cây cầu nhỏ.

Nhưng thứ đầu tiên mắt hắn nhìn thấy không phải là mai đỏ rực cháy một góc trời kia, mà là nữ tử đứng bên hồ sen sắp cạn, xoa tóc đứng trên cây cầu kia.

Chỉ thấy nàng thân khoác bộ áo kỳ dị của người Hồ, thắt eo, buộc tay áo. Không thắt đai, cũng chẳng duyên dáng, toàn thân chỉ một sắc đen như mực, dường như càng tương phản với màu da trắng tái tái. Mái tóc dài nhẹ nhàng lay động, đứng ở bên bờ hồ sen đã gần đóng băng hết, dưới hỏa mai, lại trở nên nổi bật đến thế, thực chẳng khác nào một linh hồn cô độc ngạo đời.

Nàng đang ngẩng đầu nhìn, ánh trăng chiếu sáng nửa mặt, trong bóng tối vết sẹo dài hơi hơi sáng lên.

Đẹp mà thê lương như thế.

Không khí xung quanh, là áp bức lại đau đớn.

Thẳng đến khi nàng cười, “Lục công tử tại sao lại ra ngoài hứng gió lạnh vậy?” Mới đánh vỡ bầu không khí hít thở không thông kia.

“Lưu nương tử không phải lại đau đầu chứ?” Thượng Thiện âm thầm thở nhẹ một hơi, “Không nên bị gió lạnh thổi tiếp.”

“Chính là vì đau đầu mới đi ra đây một chút, bằng không cũng sẽ nằm thức trắng.” Lưu nương tử chậm rãi trả lời, “Cây mai này luôn nở muộn.”

“Ta cũng bị hương mai dụ đến đây.” Chờ hần tỉnh lại đã bước lên cây cầu.

Xung quanh không người, tình ngay lý gian. Kỳ thật hần không nên ở đây. Mặc dù cảm thấy thực không ổn, nhưng hần lại không muốn rời đi. Rõ ràng không có tư sắc, rõ ràng nàng đã là mẫu thân của một đứa nhỏ.

Âm thầm thở một hơi, hần thật không biết vì sao. . . Chính là kinh ngạc nhìn nàng, hoa mai tràn đầy xung quanh.

Lưu nương tử phát giác ánh nhìn của hần, nhẹ nhàng cười, “Cảm thấy hồ phục của ta rất kỳ quái?”

Hần mới kinh ngạc cảm thấy chính mình đã nhìn rất lâu, “. . . Chạy khắp đại giang nam bắc, chưa từng thấy qua.”

“Cái này gọi là. . . gọi là đại y (áo bành tô).” Lưu nương tử thần nhiên nói, “Mặc cái này không cần khoác thêm phi phong, đi lại cũng tiện. Người nếu để ý, ta sẽ bảo Tứ Hỉ Nhi may một cái cho người. . . Chỉ dừng tặng người khác. Có vài thứ trên áo không nên lưu hành.” Nàng liếc nhìn Thượng Thiện một cái, “Càng không thể cầm đi bán.”

“. . . Chỗ nào đáng tiền?” Thượng Thiện cảm hứng thú.

Nàng đưa cổ tay áo, cùng hần giải thích “cúc áo”. Thượng Thiện cả kinh, đáy lòng cân nhắc, cái này thật. . . rất tiện. Trong một hồi hần đã nghĩ ra vô số cách ứng dụng, thật lớn món hàng lớn a!

“. . . Cái này đáng giá ngàn vàng.” Hần miễn cưỡng ổn định tâm thần.

“Rất dễ dàng làm theo.” Lưu nương tử lắc đầu, “Lưu hành không lâu. . . Chỉ sợ có thể. . . Trở thành trào lưu trang phục. . .”

Tiếng của nàng thấp xuống, tự lẩm bẩm, “Cái này không nên từ tay ta mà ra.”

Đúng vậy. Nhưng hần thật tại không cách nào kháng cự món hàng hấp dẫn này.”Cái này sẽ không ô nhiễm. . . hoàn, hoàn cảnh.”

Lưu nương tử cổ quái nhìn hần, cúi đầu cười, “Cũng đúng. Người thích dùng thì dùng đi.”

“. . . Lưu nương tử quả thực thông tuệ hơn người.” Nhìn chăm chú cúc tay áo của nàng, Thượng Thiện sợ hãi từ tận trong lòng than thở.

“Này?” Nàng nhẹ cười, “Cái này tính là gì. . . Cũng không phải công lao của ta.” Hơi hơi buồn bã nói, “Nữ nhân vẫn ngốc một chút mới tốt. Nhìn xinh đẹp, có thể nịnh nọt nam nhân, là tốt rồi.” Nàng thấp thanh, “Thông minh, có thể dùng làm gì. . .”

“Người bằng lòng nịnh nọt nam nhân sao?”

Lặng yên một lát, Lưu nương tử cười khổ, “Vốn bằng lòng. . . Nhưng bằng lòng lại không biết dùng, cho nên không thể rồi. Nữ nhân chỉ cần xinh đẹp vừa mắt, từ cổ đến nay. . . Nhất là các người. . .” Nàng ha hả, “Ta là nói, phụ dung là điều đầu tiên trong tứ đức, không phải sao? Khó coi chính là phụ nhân thất đức.”

“Đây là xuyên tạc hả?” Thượng Thiện cảm thấy không thoải mái, “Lưu nương tử một gậy đánh nghiêng một thuyền người, không phải mỗi nam tử đều có thể làm như thế.”

Không khí lạnh hơn một chút, Lưu nương tử nhìn cây mai đỏ rực rõ không nói gì, Thượng Thiện cũng có chút hối hận đã nhanh miệng.

“Thượng Thiện nhược thủy. Thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh. . . Là đạo đức kinh của Lão Tử đi?” Lưu nương tử mỉm cười hỏi, “Người nhà đối với người kỳ vọng rất lớn a.”

(*) Sự thiện lương giống như nước. Nước khéo làm lợi vạn vật mà không tranh với ai

“Xuất xứ đúng là vậy, nhưng không phải ý như vậy.” Thượng Thiện phối hợp nàng chuyển đề, “Tên này là do mẹ cả đặt. Ta con vợ kế do di nương sinh ra, lại nhỏ nhất. Mẹ cả là muốn nhắc nhở ta không tranh.”

An tĩnh một lúc, “Nhà cao cửa rộng chính là núi xác biển máu.” Lưu nương tử nhẹ nhàng nói, “Ít nhất còn có tên. Ta không danh cũng không tự, nương ta tuy là chính thất, nhưng yếu đuối, ngay cả tên cũng không dám tự đặt.”

“... Cũng phải có xưng hô đi?”

“Có, lúc ở nhà, bởi vì ta xếp thứ mười bốn, cho nên xưng Thập Tứ. Sau khi xuất giá, ta là Lưu thị thiếu phu nhân. Sau khi hạ đường, ta là Lưu nương tử.”

“... Khi xuất giá cũng phải có tự chứ?”

Lưu nương tử xuất thần một hồi, chậm rãi nói, “Lưu Tam công tử là gia chủ, ta chỉ thay hắn quản lý hậu viện, thay hắn làm đại chủồng quỹ. Người nghe qua gia chủ nào thay đại chủồng quỹ đặt tự chưa?” Nàng tự giấu nói, thanh âm thực bình tĩnh, nhìn về mặt xót xa của Thượng Thiện, nàng nhẹ nói nhanh, “Không quan hệ, Ngôn nhi lớn lên, ta sẽ để hắn thay ta đặt tên tự hoặc danh hào. Đại khái là do quy tắc từ rất xưa của các người đi? Vô phu tòng tử thôi.”

Nhắc tới Cẩn Ngôn, không khí liền hòa hoãn lại. Hai người đều vui vẻ nói đến chuyện nhỏ nhất hàng ngày của Cẩn Ngôn, thương lượng tương lai của hắn, không khí vốn có chút thê lương bởi vậy cũng ấm áp lại.

Có thể là mai nở đêm trăng, khiến lòng phòng bị người giảm bớt khá nhiều. Lưu nương tử luôn luôn không muốn nói chuyện nhiều với hắn lại có thể có hồi có đáp hòa hợp như thế.

Thẳng đến khi Lưu nương tử hắt hơi mấy cái, Thượng Thiện mới lưu luyến không nỡ cáo biệt.

Trở lại phòng nằm xuống, nhìn đỉnh màn. Hắn cảm thấy, nữ nhân vẫn nên thông minh một chút. Hắn và vợ trước, tựa hồ chưa bao giờ nói chuyện thoải mái.

Rất nhanh, Thượng Thiện ngủ thiếp đi. Trong mộng tựa hồ phiêu đảng hương hoa mai, cứ lượn lờ không tiêu tan.

Lưu gia náo nhiệt khoáng hoạt như vậy, ở Lục gia lại một mảnh thê phong khổ vũ. Trước tam tiết, kể từ Thượng Thiện trở về chủ sự, chủ tử chính thức của Lục gia đều giả câm giả điếc, tiền bạc trên sổ sách chỉ là bày biện, Thượng Thiện đều yên lặng tự mình bổ sung mới có thể duy trì.

Hắn lần này vùng tay rời đi, tất niên đại tẩu cáo bệnh, nhị tẩu đập vài thứ, tổ mẫu tự bỏ tiền ra, đau lòng thiếu chút nữa phát bệnh. Vốn tưởng cố gắng quá năm mới mà thôi, ai biết Thượng Thiện vừa đi thì như trâu đất xuống biển, rất có vẻ một đi không trở về, xuân ấm hoa nở mạ xanh um nắng xuân ba tháng, vậy mà lại hoàn toàn vô ảnh vô tung, từ trên xuống dưới đều hoảng thần.

Nhưng chủồng quỹ cửa hàng và trang đầu Lục gia, vừa thấy trấn hải Dạ Xoa phải tay rời đi, người người vui vẻ ăn mừng, toàn thể bắt đầu biến thủ, minh tham ám trộm, chưa đầy mấy tháng, liền dần trống rỗng.

Lục gia tổ mẫu trong lòng khẩn cấp, đành phải sai người phát tin cho Thượng Thiện biết bà bệnh nặng, nhưng Tam công tử chưa mời về được, lại đưa đến hơn mười đại phu, loạn bắt mạch khai thuốc. Phái cháu đi thỉnh thức thức về, lại ăn mười bát canh bế môn, không phải nói đi thăm bạn, thì chính là sinh bệnh.

Mặc kệ hai ca ca kia là có thân phận người đọc sách tự cao thế nào, vẫn phải cố gắng đến trước cửa nhà hạ đường phụ, thấp giọng hạ khí đi gặp “Tam đệ”.

Lần này Thượng Thiện cũng gặp bọn họ, nhưng chỉ cười, “Đại ca nhị ca, trong nhà sao có thể thiếu đại quản sự được? Ta đây để Lục Phong đi quản lý đi. Năm trước nhiều việc, giờ bị bệnh đến nay chưa khỏi, đành làm trẻ chuyện trong nhà rồi. Chính là đại phu muốn ta phải điều dưỡng nhiều, sợ lấy bệnh cho lão thái thái, thỉnh đại ca nhị ca đại lượng thứ.”

Lục gia nhị công tử tỳ khí táo bạo, nhìn khuôn mặt hần hồng hào giả mù sa mưa, vỗ án bạo phát, “Bên Lục gia sạch sẽ người không dưỡng bệnh, lại ở cái chỗ ngoại thất dơ bẩn này có thể dưỡng bệnh cái gì?!”

Thượng Thiện trên mặt vẫn mang ý cười, chính là ánh mắt lạnh lùng, “Nhị ca lời này đã quá rồi, đánh mất phong phạm người đọc sách. Vấn đề danh tiết, vẫn không nên nói bừa bãi mới đúng.” Hần dừng một chút, “Ta đột nhiên nhớ ra, Lục Phong đến Quảng Châu một chuyến, không thể giúp quản lý rồi. Không bằng chờ ta dưỡng bệnh ba năm tháng, thân mình tốt hơn, lại về quản lý chuyện trong nhà đi.”

. . . Đến lúc đó thì phải tốn thất bao nhiêu tiền bạc đây? Lục gia đại công tử hoảng hốt, khiển trách nhị công tử, nở nụ cười, “Tam đệ có bệnh nhẹ trong người, là nên điều dưỡng cho tốt. . . Chính là người cũng biết, trong nhà một quản sự tốt cũng không có, ai ai cũng đều là kẻ gian hoạt. Ta cùng Nhị đệ đều là người đọc sách, không thể quản lý tốt, tổ mẫu tuổi lại lớn. . .” Hần lộ vẻ mặt ưu sầu, “Không nhìn phụ mẫu chúng ta, cũng nên nhìn tổ mẫu đang bị bệnh đi. . .”

“Lục gia nhà lớn nghiệp lớn, sao có thể đến nỗi như thế. Tiểu đệ ngu dốt, đã sớm cảm thấy không chịu nổi trách nhiệm lớn.” Thượng Thiện thở dài, “Vậy không để Lục Phong đi Quảng Châu nữa, tiểu đệ đang bệnh, để hần thay đệ làm việc đi.”

Lục gia đại công tử nói thêm hai câu, biết đây là kết quả tốt nhất có thể rồi. Thân tín đại quản sự của Thượng Thiện đều có khả năng lại trung tâm sớm đã khiến hần ghen tỵ đến đỏ mắt đòi mạng, âm thầm đào góc tường, ai biết người ta vững vàng như núi, không động tâm chút nào.

Quản sự dùng trong nhà không phải người của nương tử mình thì chính là người của Nhị đệ muội, còn có người của tổ mẫu, chỉ biết hướng mình hoài lấy tiền, còn cái gì cũng không biết.

Hần bị nháo đến đầu đau. Nếu lão Tam phản ứng với mấy lời đồn đại âm ỹ bên ngoài kia, y còn có thể hảo hảo an ủi một chút, nhưng hần lại một câu cũng không đề cập tới, chỉ nói bị bệnh. Người cũng không thể bắt “bệnh nhân” đi quản lý gia nghiệp đi?

Hần cho mượn cánh tay, tỏ vẻ lão Tam sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, trước nhện lại sau sẽ nói tiếp.

Cuối cùng đại công tử cùng nhị công tử xám xịt lui binh, Lục Phong tuân theo phân phó của công tử: “Đừng để thiếu tiền, bắt chẹt đập phá tùy ý, trên sổ sách phải làm cẩn thận”, nhưng lại khiến Lục gia yên tĩnh lại.

Chính là mặt ngoài yên tĩnh, lời đồn đãi đột nhiên càng nhiều, nói Lục gia Tam thiếu bỏ mặc gia đình quên ơn nuôi dưỡng, ngỗ nghịch tổ mẫu, bên ngoài nuôi ngoại thất, mê luyện nữ sắc.

Thượng Thiện nghe Lục Phong báo cáo, cười lạnh một tiếng, “Tiếp theo đại khái muốn gặp quan lại gạch bỏ công danh của ta. . . Người đi đánh tiếng một chút. Tuy nói công danh tú tài không là gì, nhưng lại được miễn thuế má điều dịch đúng không? . . .” Hần nghĩ nghĩ, “Người đợi chút, ta đi tìm Lưu nương tử.”

Hần tìm Lưu nương tử, trước cẩn trọng vái chào, “Lưu nương tử, ta trì hoãn không rời đi, lại khiến cho người thêm phiền toái, thực có lỗi. . .”

Lưu nương tử đang chăm sóc bảo bối thực được, mí mắt cũng không nâng, “Người thanh toán tiền thuê nhà cùng thức ăn phí, còn ấy nấy cái gì? Lại nói một câu nữa, ta sẽ đem tiền bạc hành lý còn có ngựa của người, cùng nhau ném qua tường ra ngoài đó!”

Thượng Thiện không khỏi cong khóe môi, “Nhưng Lưu nương tử, chỗ quan lại...”

Nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu, “Người nộp thêm thuế, ta kí tên đóng dấu thêm một lần nữa là được.”

Cùng người thông minh nói chuyện, chính là thoải mái như vậy. Hần cười đáp ứng, vào phòng viết khế thuế, Lưu nương tử rửa tay, tiếp lấy nhìn nhìn, kí tên đóng dấu, phất tay bảo hần không cần cảm tạ, rồi rời đi.

Lục Phong đem mọi chuyện xử lý thật thỏa đáng, học quan không nói một câu, ngược lại đem những người tham gia trách cứ một trận. Hần cười hồi báo, Thượng Thiện cũng nở nụ cười chế nhạo. Lục gia đều là người tốt. . . nhưng ai ai cũng thiếu tâm nhân, muốn chơi đùa mà không đủ sức, không chừng còn thêm lo lắng.

9. Chương 9

Giải quyết xong chuyện này, Thượng Thiện rất thư thái. Nhưng Lưu nương tử sau đó lại nhận được một phong thư, liền u uất không vui, ngay cả cơm cũng ăn không nhiều.

Gần đây, tuy nói Lưu nương tử đối xử với Thượng Thiện vẫn rất thân thiện, nhưng hòa hợp hơn trước nhiều, nguyện ý cùng hắn nói chuyện, cũng có cả những điều lẽ nghĩa không nên nói. Thượng Thiện chưa từng nghĩ bản thân có thể cùng một phụ nhân đàm đạo chuyện đời, nhưng hiện giờ hắn cũng không thể không thừa nhận, hắn là người cô độc không hợp người khác lại cùng Lưu nương tử thông tuệ gần như yêu quái này hợp nhau vô cùng.

Chính là hắn không biết Lưu nương tử căn bản chính là hiểu lầm đến mức thành chân trời góc biển, mới có thể thân mật với hắn như vậy. Lưu nương tử vẫn mắc kẹt trong kiếp trước, cái thời đại cởi mở thoải mái nhưng đã chịu nhiều đau khổ, lại không uống canh Mạnh Bà; kiếp này lại nhìn cảnh núi xác biển máu trong thâm trạch đại viện, chỉ có thể lấy thân chống đỡ.

Lại nói, nàng ghét nam nhân hay thay đổi bạc hãnh, nhưng cũng ghét nữ tử ích kỷ tranh sủng. Đến cuối cùng chỉ có thể đem chính mình ra ngoài, tận lực tu tâm dưỡng tính, cầu thanh tịnh. Nàng mặc dù che chở, yêu quý gia tộc bên cạnh, yêu thương đứa con của vợ kế, nhưng vì sợ người bên cạnh lo lắng cho mình, nên rất nhiều tâm sự cũng chỉ có thể giấu xuống đáy lòng tự chịu khổ, khiến tinh thần mệt mỏi.

Nhưng nàng chung quy vẫn là phụ nhân bình thường, cũng không phải là cao tăng đại sư gì, sao có thể bề quan diệt tuyệt nhân tính và những nhu cầu cơ bản của con người, chung quy vẫn cần một người để tâm sự. Người bạn lớn này của Cẩn Ngôn vừa khéo tìm đến cửa, ở lại không đi. Nếu hắn là một nam tử tầm thường, Lưu nương tử tự nhiên sẽ tránh né, đỡ phải xúc phạm đến quy củ lễ pháp ở thời đại này, nhưng nếu hắn có thể “Không phải nam nhân”, nàng đương nhiên buông lỏng hơn rất nhiều.

Cũng có lúc nàng khổ sở suy nghĩ, sớm biết rằng nơi thâm viện đại trạch ăn thịt người không phun xương như thế, còn không bằng ngay từ đầu liền vào cung đi. Ít nhất trong cung công công nhiều, nàng còn có thể yên tâm cùng bọn hắn nói vài câu thoại, cũng không đến nỗi cô độc như thế.

Chính là phong thư này đã chạm đến thương tâm hai kiếp của nàng, nhìn Thượng Thiện sáng chói trước mặt nàng cảm thấy hết sức đáng ghét, chỉ là nàng cũng biết không thể tùy ý nổi giận, chỉ tận lực tránh né.

Thượng Thiện tâm tư tinh tế, nhìn ra nàng không phù hợp, cân nhắc cẩn thận, nghĩ có phải là Lục gia lại có chiêu trò gì không. . . Cuối cùng vẫn đi hỏi người đang tránh né kia.

“Không phải.” Lưu nương tử nhíu mày, miễn cưỡng nói, “Là nha đầu trước kia của ta gửi thư.”

Thượng Thiện tâm tình nhẹ nhõm, cười nói, “Nữ học sinh đã học xong? Cũng đều phải nhận danh nha đầu sao, người nào mà chẳng được cẩn thận dạy dỗ? Ai không biết nha đầu của Lưu gia đều là hiền thê thông tuệ, có thể lấy được một người là do tổ tiên phù hộ?”

“Có thể dùng làm gì chứ?” Lưu nương tử đau xót phản đối, “Còn không phải nói hươu vượn? Thế giới này là của nam nhân, nữ nhân đều như lợn như chó thôi, gọi thì phải đến đuổi thì lập tức phải đi. Có chút nhan sắc còn có thể làm một món đồ chơi, nhan sắc không tốt thì nên đi tìm chết đi.”

Thượng Thiện biến sắc, Lưu nương tử cũng không nhiều lời, phủ tay muốn đi.

“Đứng lại!” Thượng Thiện cao giọng, “Đã nói cho nàng rồi, đừng vơ đũa của nắm! Ta thấy Lưu nương tử vốn là người hiểu lý lẽ, vì sao lại nói ra những lời thiên lệch như vậy? !”

Lưu nương tử đứng lại, đứng thẳng lưng, một lời không nói chỉ rơi lệ đầy mặt. Thượng Thiện phát hoảng, vội vã tả hữu nhìn xem. Người trong Lưu gia đều có thói quen nghỉ trưa, giờ phút này đều không có ai. Lưu nương tử ở nhà chính là Vô Tắc Thiên, không nói nô bộc đều trung thành tận tâm, ngay cả Ngôn nhi cũng là trăm lời đều nghe, hiểu thuận dị thường.

Hắn đã từng có lần chọc giận Lưu nương tử, Ngôn nhi liền ba ngày không cùng hắn nói một lời, hắn bị mười gia tộc Lưu gia lạnh nhạt, hiện giờ lại chọc nàng khóc, thực không biết người Lưu gia sẽ đối xử với hắn thế nào!

Lưu nương tử tự mình lau nước mắt, giọng khàn khàn trả lời, “Là ta nổi giận vô cớ, xin lỗi Lục Tam công tử.”

“ . . . Lưu nương tử có tâm sự gì không bằng nói ra đi, một người kẻ đoản, hai người kẻ trường. . . ”

Nàng lắc đầu, ở một bên ghế đá ngồi xuống, để Thượng Thiện ngồi xuống đối diện.

Nguyên lai, lúc Lưu nương tử còn ở Trương gia, nha đầu bên cạnh đều theo nàng đọc sách biết chữ. Trong đó có một thô sử nha đầu đặc biệt thông tuệ, chẳng những học được chút vốn liếng của Lưu nương tử, còn vô sư tự thông có thể làm thơ văn, là môn sinh đặc ý của Lưu nương tử.

Nhưng nha đầu này bị gọi là “Xú nương”, dung mạo xấu xí dị thường, lại béo mập thô kệch. Lưu nương tử rất thương tiếc nàng, yêu quý nàng biết tiến lui, biết lễ nghĩa, thường nói nàng so với thiên kim thư hương thế gia đều không kém.

Khi đó nàng làm chủ Tam phòng, đối với hôn sự của xú nương rất cân nhắc. Lúc đó thanh danh nha đầu Lưu gia đã được lan truyền khắp nơi, ngay xú nương cũng có người tới cầu, cuối cùng đồng ý với một tú tài.

Được vài năm, nghe nói xú nương và tú tài cũng ân ái, cách năm liền thi khoa cử, cuối cùng lên kinh thành thi tam giáp. Nàng nguyên bản đã yên lòng, nào biết xú nương lại gửi thư, ngữ khí ảm đạm nói, phu quân sau khi thi đỗ tam giáp, liền muốn hưu nàng, ngay cả nữ nhi cũng không cần.

May mắn nàng còn có chút đồ cưới, lại thân nông gia, sắp xếp xử lý điền trang, lại mở cửa hàng bán đậu hủ, nuôi nữ nhi khôn lớn. Hiện đã yên ổn, mới dám báo bình an với Lưu nương tử.

Thượng Thiện nghe, cảm thấy nan kham. Mặc dù không phải hẳn làm, nhưng cái loại hành động Trần Thế Mỹ này luôn là không tốt, có lúc còn thấy thực thẹn vì điều đó.

“Ta chỉ là nhất thời giận dữ cảm thán. . . . Thật sự không quá tức giận.” Lưu nương tử đứng dậy hành lễ, “Lục Tam công tử thỉnh lượng thứ.”

“Đừng nói như thế. . . . Vứt bỏ thê tử tào khang, thật đúng là không bằng cảm thú!” Thượng Thiện cũng tức giận.

“Vứt bỏ thì vứt bỏ, hưu muộn không bằng sớm hưu.” Lưu nương tử ngồi mạnh xuống, ngữ khí càng đậm, cười khổ hai tiếng, “Lòng yêu cái đẹp ai cũng có. . . . Chính là cái thứ kia cũng không phải là Phan An gì, cũng chỉ hơn Chung Quý một chút, cũng là xem nhân hạ thái điệp*. Cũng thôi, ai bảo chúng ta lại là nữ nhi đâu?”

(*) căn cứ khác nhau đối xử khác nhau, đối xử bất bình đẳng

Thượng Thiện á khẩu không nói được gì, đang lúc im lặng, Lưu nương tử đứng dậy nhưng lưng lay loạng choạng, ngồi xổm xuống bắt đầu nôn, hắt chần kinh, đành phải bỏ mặc khác biệt nam nữ, vội vã đỡ lấy nàng, “Lưu nương tử!”

Nàng xua tay, “Đầu đau. . . .” Lại nôn chút nước chua, định đứng lên, nhưng trời đất quay cuồng, dưới bụng đau thắt. Nàng định lên tiếng gọi Tứ Hỉ Nhi, trước mắt lại tối sầm ngất xỉu mê man.

Lưu nương tử ngất xỉu, cả nhà đều náo loạn.

Thượng Thiện cũng biết thân thể Lưu nương tử không tốt lắm, thường thường đau đầu mất ngủ. Nhưng hẳn không biết Lưu nương tử còn có một loại bệnh nữa, quanh năm uống thuốc không ngừng, nghiêm cấm đại bi đại hạ, cần tình tự vững vàng.

Kể từ khi chuyển đến ở Trang Tử, nàng chăm chỉ luyện Vịnh Xuân quyền, lại tập côn pháp, mệt thân thể không mệt tâm, lại lưu ý ăn uống, mới tốt hơn. Nhưng chuyện của Xú nương khiến nàng đau lòng như cắt, lại nghĩ đến chuyện bản thân, thế nên phát bệnh, lúc đó phi thường hung hiểm.

Mời đại phu đến đều nói lung tung, có người nói trúng gió, cũng có người nói là vết thương cũ tái phát, thậm chí còn có người nói là xảy thai, thiếu chút nữa bị người đánh đuổi ra ngoài.

Nhưng các đại phu gần như đều nói bên trong sớm đã đào rỗng, sợ sẽ khó sống lâu.

Cẩn Ngôn căn bản không đi học, đôi mắt đỏ ửng ở trước giường hầu hạ canh dược. Cả Lưu gia như rút mất xương, mỗi người đều hoảng sợ buồn bã.

Tứ Hỷ Nhi lau lệ, cúi đầu nói với Thượng Thiện, “Cô nương nhà ta bị đánh đến thương nặng lại xảy thai, mới mắc phải bệnh này, không thể tốt lên. . . Lục gia, ngài có biết ở đâu có đại phu giỏi không? Bệnh cô nương nhà ta không thể kéo dài nữa. . .”

“ . . Ta đã phái người đi Nam Kinh.” Thượng Thiện trầm trọng nói, “Tại sao có thể kéo dài lâu như thế mà không chữa khỏi? Trương gia. . .”

Tứ Hỷ Nhi tức giận, “Ngài đừng nói đến cái nhà đó, trong nhà đó không có một ai là người tốt!” Nàng nhỏ một ngụm, “Không bị độc chết đã là tốt rồi, nói cái gì đến điều dưỡng. . . Cũng chỉ đến lúc chuyển vào Trang Tử mới có thể an tâm chữa bệnh, nhưng giảm bớt không được bao nhiêu, chính là. . .”

Nàng theo Lưu nương tử lâu nhất, trước khi gả đến khi bị hừ, đều đã thành gái lơ thì. Đừng nhìn như vậy, nàng nghĩ đến việc gả đi như vào hang hổ, thầm nghĩ muốn theo cô nương cả đời. Khó được khi cô nương không ép nàng, nhưng nếu cô nương đi. . . Ngôn nhi còn nhỏ như thế, nàng thật không biết có thể nuôi hần lớn lên hay không.

Nàng đã sớm biết cô nương vẫn chịu đau, nhưng nhìn nàng từ khi tới Trang Tử thần sắc càng ngày càng tốt hơn, cũng không ốm đau gì, nàng liền lừa mình dối người tự nhận cô nương đã tốt lắm.

Thượng Thiện yên lặng nghe, “Yên tâm, ta đã sai Thị Mặc đi thỉnh đại phu tốt. . . Hần nếu không đến, trời ta cũng sẽ đem hần trời lại mang đến, người an tâm đi.”

Nhìn Cẩn Ngôn tiều tụy, hần nhẹ giọng khuyên nhủ vài câu, Cẩn Ngôn lại lắc đầu.

“Cháu cùng Tứ đi ăn chút gì đi, nghỉ một chút.” Thượng Thiện nhẹ giọng nói, “Vạn nhất quá mệt bị bệnh, nương cháu sao có thể yên tâm? Ta thấy bệnh của nương cháu là tâm bệnh, cháu như thế là muốn nàng bệnh càng thêm bệnh sao?”

“Lục thúc thúc, cháu rất lo.” Cẩn Ngôn khóc, nước mắt một giọt giọt rơi xuống, “Đại phu bảo cháu chuẩn bị hậu sự.”

Cái tên thầy thuốc vợ vắn! Thượng Thiện trầm mắng, “Sao có thể đến mức đó? Tên thầy thuốc vợ vắn đó chỉ sợ là một tên không biết tốt xấu, mới nói bệnh thành nghiêm trọng, bệnh tốt là công lao của hần, bệnh không tốt thì không ai biết hần y thuật vợ vắn. Ta ở đây nhìn, cháu đi ăn cơm đi. Ta đã sai người đi thỉnh đại phu rồi, người đó gọi là thần y đó, không cần lo lắng.”

Thật vất vả mới đỡ được Cẩn Ngôn theo Tứ Hỷ Nhi rời đi, hần mới ngưng ngừng phát hiện, trong lúc hỗn loạn cư nhiên đã tiến vào phòng ngủ của Lưu nương tử, tiểu nha đầu bên ngoài sắc thuốc, trong phòng không có người khác.

Đi hai vòng, hần rời cái ghế, ngồi ở trước giường Lưu nương tử. . . Thấy nàng hé hai mắt nhìn hần.

Đôi mắt không biết nói gì, Thượng Thiện hồng hai má, chọc Lưu nương tử bật cười, thanh âm khàn khàn.”Ta mới chỉ hôn mê một chút, sao đã náo loạn lớn như vậy?”

“Cô đã hôn mê hai ngày, có thể không náo loạn lớn sao?” Thượng Thiện tự trách, “Là do ta khiến cô bị bệnh.”

“Không phải, là ta không chế không tốt tính khí.” Lưu nương tử thở dài, “Đừng nghe mấy đại phu đó nói bậy bạ, y thuật của họ còn không bằng người bị bệnh lâu như ta. Ta lúc đó trong đầu có lẽ bị tụ huyết, mấy năm là có thể tan thôi. Cuối năm vừa rồi bận rộn hơi mệt nên thiếu máu, nhưng khả năng có lẽ bị cao huyết áp. Đây chỉ là bệnh phụ nhân cộng với bệnh huyết áp thôi, ta chỉ là tỳ khí không tốt. Bây giờ là lúc xuân hạ giao nhau, khí áp biến hóa lớn, ta mới bị đầu đau đến nôn, lúc trước cũng từng bị rồi. . . Chính là ta giấu được, không bị phát hiện mà thôi.”

Vì nói nhiều, nàng thấy hơi đau họng, ho hai tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thượng Thiện rót nước, đưa đến bên môi nàng, dẫn đo một hồi, nàng cũng không thể ngồi dậy, cuối cùng là Thượng Thiện cứng rắn nửa đỡ nửa ôm giúp nàng uống nước.

Nàng thở ra một hơi, cười khỏ, “Cảm tạ ngài. Làm phiền gọi Tứ Hỉ Nhi. . .”

“Nàng đưa Ngôn nhi đi ăn cơm, đã hai ngày, hần cái gì cũng không ăn.” Thượng Thiện có chút vụng về lấy gối dựa để vào sau lưng Lưu nương tử, để nàng ngồi, “Cô muốn cái gì, cứ nói cho ta nghe.”

Lưu nương tử kéo kéo khóe miệng, “Làm phiền ngài phân phó trù phòng, lấy nửa cân rau cần ép lấy nước, mang đến cho ta uống. Trước để ta hạ huyết áp đã.”

Thượng Thiện chần chờ một hồi, “Cái đó có thể ăn sao?”

“Người không phải nói ta thông minh từ trong bụng sao?” Nàng trêu đùa, “Được.”

Hần không còn cách nào, đành phải đi phân phó trù phòng. Chờ Lưu nương tử uống hết bát nước, khuôn mặt vốn đen cũng hồng hào hơn, so với mấy thứ thuốc vớ vẩn kia còn hữu dụng hơn.

10. Chương 10

Năm ngày sau, Kiều Tử Kỳ đen mặt cuối cùng cũng bị Thị Mặc lôi đến.

Từ Nam Kinh đến Khai Phong không phải xa bình thường, dọc theo đường đi không biết mệt chết bao nhiêu con ngựa, cũng đã làm Kiều đại phu mài hồng hai chân.

Hần một đường chửi rửa liên tục, Thượng Thiện căn bản không quan tâm đến hần, liền đem hần kéo vào nhà tắm, phân phó Thị Mặc trông coi, ngay cả bát trà cũng không cho uống, rồi đem Kiều đại phu vừa tắm xong tóc còn ướt nguyên lôi đi xem bệnh.

Kiều đại phu đang hỏa khí đang lên cao mở miệng chửi mắng rửa xả loạn xạ, nhưng vừa thấy Lưu nương tử đang ủ rũ, thần sắc bỗng ngưng trọng lại, bắt mạch cẩn thận đến hai khắc, vẻ mặt càng cổ quái, lại nhìn phương thuốc và nước rau cần, trầm ngâm một lúc lâu, “Cái này chỉ có thể cứu cấp tạm thời, phu nhân bình thường đừng dùng nhiều.”

“Ta sẽ tránh.” Lưu nương tử cười nhạt, “Thỉnh đại phu đi ra ngoài uống chút trà kê đơn.”

Đi ra phòng ngoài, Kiều đại phu mới có trà để uống, uống liền hai chén, âm tình bất định trừng trừng nhìn Thượng Thiện quen biết nhiều năm, “Trì Doanh người nói thực đi, Lưu nương tử này là ngoại thất của người sao? Người đã cùng nàng mấy năm rồi?”

Thượng Thiện ngữ khí không tốt, “Ta nạp thê thiếp hay không người còn không biết? Ta chỉ là ở nhờ nhà Lưu nương tử, không còn gì nữa! Nếu nói quen biết, cũng chưa đến một năm. . .”

“Nói như vậy, thương thế của nàng không liên quan đến người.” Kiều đại phu thả lỏng ngữ khí, vẻ mặt lại nghiêm túc, “Vết thương trên mặt và trên đầu của nàng đã hơn năm năm, chưa đến sáu năm. Thân thể tổn cực lớn, lúc sắp thai lại không điều dưỡng cẩn thận, lại bầm sinh có bệnh. . .”

Nói nửa ngày, hần lại cân nhắc rất lâu, lắc đầu nói, “Không xử lý tốt. Nước rau cần đối với chứng bệnh của nàng cũng đúng bệnh, nhưng nàng tổn hại đến như vậy, không thể ăn những vật tính lạnh như vậy. Nếu muốn có đứa con nguyên khí bảo vệ nội phủ, lại vướng chứng phong tật tụ huyết trở ngại. . . Nàng suy nghĩ quá nhiều tổn thương đến gan. . .” Kiều đại phu lao thao một hồi, xúc động hơn, “Ta cũng không biết nên cho thuốc như thế nào nữa.”

Trong lòng Thượng Thiện lạnh lẽo, “Khó khăn đến mức người cũng không có biện pháp sao?”

“Cũng không phải đến mức không còn cách nào.” Kiều đại phu đi quanh phòng hai vòng, “Phải trường kỳ điều dưỡng, đi từng bước một.”

Hần chỉ trích, “Tại sao lại kéo dài đến tận bây giờ? Bệnh này nếu ngay khi bị thương sắp thai đã điều trị thì làm sao thành khó giải quyết như bây giờ? Đây căn bản là bị bỏ lỡ rồi!”

Thượng Thiện phiền muộn một hồi, than thở một tiếng, chỉ có thể kể lại mọi chuyện.

Ánh mắt của Kiều đại phu nhìn hần càng lúc càng kỳ quái, chờ hần nói xong, Kiều đại phu sờ cằm, không đầu không óc nói,

“Người cũng biết Lưu nương tử có khả năng không thể sinh con?”

“Trương gia đã sớm đem chuyện này truyền đi, căn bản chính là muốn ngăn cản nàng tái giá.” Thượng Thiện tức giận than thở.

“Người biết như vậy, còn để ý như thế?” Kiều đại phu đùa giỡn nói.

Thượng Thiện trừng mắt nhìn hần một hồi, khuôn mặt dần dần đỏ lên, “Người nói bấy cái gì vậy? !”

“Không để ý người còn bắt Thị Mặc đem ta đến làm gì?” Kiều đại phu cười nhạo nhỏ, “Người như vậy, an tâm cái gì?”

Thượng Thiện câm lặng, tức giận nói, “Người không hiểu! Ở lại đây vài ngày, người liền hiểu. Nữ tử linh tuệ như vậy, không đáng bị đối xử tàn ác như thế!”

Sau khi Lưu nương tử bị bệnh, mọi việc không thể trông nom, nằm đến mức phi thường nhàm chán bất đắc dĩ.

Kiếp trước nàng cũng có bệnh cao huyết áp, bằng không cũng không thể các dùng thuốc tự nhiên này. Nhưng nước rau cần tính lạnh, dùng lâu tổn thương nguyên khí, chỉ có thể dùng để tạm thời cứu cấp. Nhưng kiếp trước y học phát triển hơn kiếp này rất nhiều, cao huyết áp không phải nan y, chỉ cần dùng thuốc là được, huống gì được vốn có ba phần độc, tác dụng phụ không phải là nhỏ, nàng đến chết cũng không thoát được nó.

Tuổi còn nhỏ đã cao huyết áp, nhưng nàng không lo lắng cho thọ mệnh của mình. Trước khi đầu thai nàng tận mắt nhìn thấy sổ sinh tử bộ, sáu mươi tuổi, một năm không hơn, một ngày không ít. Thống khổ đương nhiên có thống khổ, thọ như vậy có thể tính là không ngắn, nhưng khi sống phải chịu tội.

Bất quá ít nhất chịu đựng được đến khi Ngôn nhi lớn lên là không thành vấn đề.

Bây giờ nàng cảm thấy phiền nhất chính là vấn đề vệ sinh và tắm rửa. Cho dù có được rất nhiều tri thức kiếp trước, nhưng nàng vẫn không thể đem tú lâu đổi thành căn hộ, khi tắm đều phải dùng thùng. . . Phi thường không chịu nổi. Nàng không muốn đầy dọ bẩn thân, nhưng nàng thích sạch sẽ như vậy, người hầu chịu mệt nhọc, khiến nàng đứng ngồi không yên.

Nàng càng muốn dùng nhà tắm hào hoa của mình, nhưng nàng nói rách miệng cũng không thể thuyết phục Tứ Hỉ Nhi, chỉ có thể để người ở sát bên cạnh, càng khiến nàng không được tự nhiên đến muốn phát cuồng.

Kỳ thật lúc trước nàng từng vô thanh vô tức phát tác hai lần, ở kinh thành một lần, ở nhà cũ một lần. Hai lần kia đều sau khi nôn liên ôm đầu đau kịch liệt đi ngủ, nằm hai ngày, lạnh lẽ làm một bát nước rau cần cũng liên qua. . . Lần này thật sự là xui xẻo, không hề cảnh báo trước đã ngất đi, phát tác lớn nhất từ trước đến nay.

Đáng an ủi chính là Kiều đại phu này cũng rất có bản lĩnh. Nàng vẫn trị không hết hạ hồng, thế nhưng bây giờ đã dần dần ngừng lại. Bằng không mỗi lần nguyệt sự đều kéo dài nửa tháng, khiến nàng phải lên người khác trộm đi giặt nguyệt bố*, lại càng không dám để người khác đến gần hầu hạ. . . Bệnh này có thể trị khỏi, thật sự là nhân họa đắc phúc.

(*) BVS thời cổ đại ^o^

Chính là thái độ của Kiều đại phu khiến nàng có chút không hiểu được. Kính cẩn lẫn nhiệt tình thân thiết, trong nhiệt tình thân thiết lại có lễ nghĩa, trong lễ nghĩa lại có nghiêm cẩn. Khiến cho nàng là người đã lẫn lộn trong những quỹ kế hơn mười năm, vẫn một nhìn thấu được bí ẩn bên trong.

Lục Tam công tử lại càng kỳ quái. Hần luôn luôn là người giữ lễ. . . Ít nhất ở mặt ngoài. Nhưng cái người chỉ ở dưới tú lâu nhờ một đêm lại chần chờ hoài nghi, cứ nhiên trong buổi sáng khi Ngôn Nhi đi học, lại kiên quyết muốn ở trước giường chiếu cổ nàng. . . Mặc dù chỉ bưng trà đổ nước, nàng cũng hơn phân nửa thời gian đều ngủ, hần thì cầm sách ngồi đọc, thẳng đến khi Ngôn nhi về nhà cũng không cần làm gì.

Kiều đại phu đến xem bệnh, hần lại vội vàng lo lắng rất nhiều, không biết vì sao.

Chờ đến khi Kiều đại phu cáo từ, nàng đã nằm sắp đến một tháng, thật vất vả mới có thể xuống giường, thật sự là vô cùng cảm động.

Chính là lời dặn dò của Kiều đại phu rất kỳ quái, liệu mạng khoe khoang nhân phẩm Lục Tam công tử, nói đó là người vô song hiếm có trên thế gian, Lục Tam công tử xấu hổ quá lớn, hai má ửng hồng.

Nàng đoán một lát, nghĩ đến Kiều đại phu cùng Lục Tam công tử có giao tình rất tốt, không đành lòng hắt cò đơn cả đời như vậy đi? Nhưng Lục Tam công tử tuy là người tốt, lại có loại bệnh kia. . . Cô nương nào gả cho hắn không phải sống đời quả phụ sao? Đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời, nàng thực khó xử.

” Ý của Kiều đại phu ta hiểu được.” Nàng nghĩ nghĩ, cân nhắc từng từ trả lời, “Đáng tiếc thiếp thân quái gở, khuê hữu rất ít, cũng không biết nhiều khuê tú môn đăng hộ đối, muốn làm mai cũng bất lực. Nhưng chắc chắn sẽ vì Lục Tam công tử lưu ý hơn.”

Về mặt của Lục Tam công tử cùng Kiều đại phu nhất tề cổ quái, Kiều đại phu nói, ” Lưu nương tử chẳng lẽ cô. . .” Liền lập tức nhận một gậy của Lục Tam công tử, đau đến mức khiến hắn cong gập cả người.

“Thời gian không còn sớm, Lưu nương tử còn có bệnh trong người, Tử Kỳ, ta đưa ngươi đi một đoạn.” Không nó gì thêm, Lục tam công tử túm hắn bước đi.

“Ngươi hỗn trưởng này! Ngươi ngược ngùng ta giúp ngươi. . .” Kiều đại phu bị túm xuống lầu đột nhiên thảm thiết kêu lên một tiếng, nửa câu sau mơ hồ không rõ.

Thật sự là muốn ta làm mai nha. . . Lưu nương tử âm thầm thở dài một tiếng. Nàng thực không đành lòng kéo người khác xuống hố lửa, quyết không thể đáp ứng.

Một tháng chưa xuống giường, nàng khó chịu vô cùng, lên xuống tú lầu đều phải có người đỡ, ở hoa viên đi một hai bước liền thở gấp. Lần này thật sự là bệnh nặng. Sau năm sáu ngày có thể tự mình lên xuống lầu, nàng đến thăm hoa viên nhìn những hoa cỏ bảo bối đều gặp tai họa, nàng đau lòng vô cùng.

Đừng nhìn khu vườn này nhỏ, cho dù là một gốc sen tàn cũng đều là tiền. Trong vườn có rất nhiều loại linh tinh, không chỉ đẹp mắt, còn có thể làm đồ ăn, không thì chính là làm thuốc. Ngay cả hoa hồng bên góc cũng có thể phơi nắng nghiền nhỏ làm hương liệu.

Tương lai nếu bại gia, chỉ cần còn khu vườn này, chăm chỉ tiết kiệm cũng đủ cho Ngôn nhi sống qua ngày, đây cũng là một trong những tính toán cẩn thận của nàng. Nàng bị bệnh một tháng, những hoa cỏ này đều không ai để ý, khiến nàng đem đám Tôn bá ra than vãn một trận, ngay cả Tứ Hỉ Nhi cũng bị nàng nói một trận.

Nhìn thấy nàng lại có thể mắng người, kẻ dưới ai cũng không nhịn được, ai ai cũng đều vui vẻ, khiến nàng tức giận đem mọi người đuổi kịp đi làm việc, không khiến bọn hắn vây quanh.

Nhưng nàng chỉ có thể nhàn đến phát chán, ai cũng không muốn nàng động vào việc gì. Vụ hè sắp tới, cũng không ai để nàng ra cửa, đều giành nhau làm việc, ngay cả Tứ Hỉ Nhi ở trừu phòng nấu cơm cũng không cho nàng đến gần, khiến nàng cực phiền muộn, thư phòng cũng không cho nàng đi nữa chứ.

Vốn đang không vui, nhưng khi phát hiện buổi sáng Ngôn nhi không hề đi thượng học, mà là lén lút ở thư phòng cùng Lục Tam công tử đọc sách, sau khi nàng cân nhắc một chút, cũng liền đi vòng qua thư phòng.

Nếu mọi người đều không cần nàng quan tâm, nàng liền đem thân thể dưỡng cho tốt là được rồi. Nàng a, chính là thần chủ bài*, kỳ thật chuyện gì cũng không làm được. Có thể vì có nàng ở đây, nhà này sẽ không tan nát. . . Vậy không thể để Thần Chủ Bài này dễ dàng bị đẩy ngã.

(*)Thần Chủ Bài () hay Bài Vị () là tấm bảng bằng gỗ có khắc ghi tên tuổi, chức vị, pháp danh, v.v., các thông tin liên quan đến người đã quá cố để cúng tế. Xem như đồng dạng với Thần Chủ (), hay Thần Vị (). Ở đây ý chỉ Lưu nương tử như người mang ý nghĩa tinh thần thôi

Chính là thần chủ bài như nàng đang gặp thời gian bất lợi, dường như thân thể bệnh nặng còn chưa đủ, lại còn có người đến khiêu chiến tinh thần vững vàng của nàng.

Một ngày trời rục rở, sau bữa trưa, Trương Tam công tử lại đến đây. Tựa như một hòn đá tạo thành hàng ngàn ngọn sóng, không nói Cẩn Ngôn và Lục Tam công tử như lâm đại địch, mà ngay cả gia bộc của Lưu gia đang ở ngoài ruộng thu gặt đều cảm lưỡi hái, sát khí đằng đằng chạy về, hiển lộ hơi thở hung hãn của lão binh, giống hệt như đang trở về đánh giấc Oa*.

(*) người Nhật Bản

11. Chương 11

Đối mặt với chồng cũ suýt đánh chết nàng này, nàng không phải không sợ hãi, cũng không phải không giận mình. Nhưng trong nhà ai ai cũng khí thế hung hãn, đấu khí xung thiên, nàng không thể không tỉnh táo.

Cẩn Ngôn một lời không nói bá chiếm một bên chủ vị, khiến phụ thân của hắn chỉ có thể ngồi ở ghế dưới bên phía hắn, Lục Tam công tử càng không được tự nhiên ngồi ghế dưới phía bên Lưu nương tử, Thị Mặc đứng sau ôm kiếm, ánh mắt bất thiện. Tứ Hỉ Nhi đứng bên cạnh Lưu nương tử, cầm một cái chày cán bột. Tôn bá bọn hắn cầm liềm không buông, đứng ở hai bên.

Đem toàn bộ người trong trang đến đại sảnh, đứng thành buổi gặp mặt Lương Sơn bạc, mặc dù không đủ một trăm lẻ tám hảo hán. Nhưng cũng đủ dọa Trương tam công tử và mấy tùy tùng sợ đến nghẹn, tay chân đều run rẩy.

“Trương Tam công tử đi qua có việc?” Lưu nương tử hòa ái đánh vỡ sát khí hết sức căng thẳng, “Ngôn nhi tại sao còn chưa chào hỏi?”

Cẩn Ngôn nhú mặt, cúi mình vái chào, cứng rắn nói, “Bái kiến Trương tam công tử.”

Đôi mắt Trương tam công tử lướt qua một tia bi thương, cố gắng cười nói, “Hơn một năm chưa gặp, Ngôn nhi lại đã quên ta rồi.”

Cẩn Ngôn cũng không nói chuyện, chỉ quay lại chủ vị ngồi xuống, quật cường ngồi thẳng lưng.

Lưu nương tử lại cảm thấy khó khăn. Khi bị hưu, nàng đã từng dẫn Ngôn nhi đến Trương gia, còn tận lực để Ngôn nhi không ôm thái độ thù địch với phụ thân. Nhưng một chuyện đó liền hủy toàn bộ cố gắng. Triệu di nương khi đó vừa sinh một nam hài, nói lời bên gối, Trương Tam công tử đối với Ngôn nhi phi thường chán ghét, còn đánh hắn một cái tát, công khai nói tuyệt đối không cho phép hắn nhập từ đường.

Sau khi nàng bị hưu, còn chính miệng nói mẹ ruột của Ngôn nhi không thanh bạch, Ngôn nhi không phải con của hắn.

Lưu nương tử lúc đó hoàn toàn không muốn làm trái lương tâm để Ngôn nhi làm tròn hiếu đạo gì nữa. Phụ không từ, tử hiếu cái gì? Nhưng cũng không thể để đứa nhỏ chịu danh tiếng “Ngỗ nghịch”.

Nàng ôn hòa cười nhẹ, “Trương Tam công tử còn chưa trả lời ta đâu.”

Trương Tam công tử lúc này mới lấy lại tinh thần, “Thập tứ nương, ta là đặc biệt đến thăm nàng và Ngôn nhi.”

Nàng chỉ kinh ngạc trong chốc lát, rồi trong nháy mắt đã hiểu rõ. Đoán đo hỏi, “Triệu di nương và đứa nhỏ vẫn tốt chứ?”

Trương Tam công tử mấp máy môi, ngán ngẩm cười thầm, “Thập tứ nương, nàng vẫn thông tuệ như thế, không cần nói cũng biết, cái gì cũng không giấu được nàng.” Tiếng hắn dần dần trầm xuống, “Nếu nàng còn ở đó, sao đến nỗi này. . .”

Lưu nương tử ngắt ngang lời hắn, “Tứ Hỉ Nhi, Tôn bá, vụ hè vẫn còn rất bận rộn đó, đều đứng ở đây làm cái gì? Đi làm việc đi.”

“Cô nương!” Tứ Hỉ Nhi không nghe, nhưng nhận một ánh mắt sắc như đao của Lưu nương tử, lại không muốn Trương Tam công tử hỗn trưởng kia xem thường cô nương, lại nói nô tỳ lớn gan không nghe lời, đành phải cùng Tôn bá bọn hắn đi ra ngoài, chính là vẫn lưu lại vài người, Triệu bá cùng Lý bá cầm liềm đao bên ngoài thủ môn, căng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong.

“Lục Tam công tử, cũng phiền ngài đưa Ngôn nhi đi đọc sách đi.” Ngữ khí của nàng hơi nặng một chút, “Ngôn nhi, lát nữa ta sẽ hỏi chuyện học hành của con, con phải học hành tử tế, đừng để đến khi ta hỏi mà không trả lời được.”

Lục Tam công tử ngẩng đầu nhìn nàng, nàng chỉ mỉm cười gật đầu. Hắn lặng yên, tiến lên dẫn Cẩn Ngôn đi, nhưng đưa mắt ra hiệu cho Thị Mặc, ý bảo hắn lưu lại. Cẩn Ngôn lo lắng nhìn mẫu thân lại nhìn Lục Tam công tử, khẩn trương nắm chặt tay, nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng đi ra ngoài, chỉ là vừa đi vừa quay đầu nhìn mẫu thân.

Trương Tam công tử đang cầm chén trà thất thần, Lưu nương tử lặng lẽ đánh giá hắn. Chỉ thấy Trương Tam công tử thân hình rất gầy, gầy đến độ da bọc xương. Nhưng tinh thần cũng không tệ, tuy lộ vẻ ưu sầu, ánh mắt lại rất thanh minh, chắc là đã cai thuốc phiện rồi. Nàng nhấp ngụm trà, đặt chén xuống bàn, một tiếng động nhẹ vang lên, thức tỉnh Trương Tam công tử.

“Thập Tứ nương, ” hắn thanh thanh cổ họng, “Ly biệt. . . Lúc ly biệt những lời nàng nói, ta đã nghe hiểu. Chính là, có chút muộn. . .” Hốc mắt hắn hồng ửng.

Trong lòng Lưu nương tử cực bình tĩnh. Vốn nghĩ Trương Tam công tử sẽ không nghe theo chứ. Sau khi nàng bị hù, áp lực nhiều năm được giải thoát, ăn mừng bản thân đã có thể thoải mái, còn có thể bảo vệ Ngôn nhi, liền thành khẩn nói vài lời với Trương Tam công tử, xem như báo đáp đối với cổ chủ.

Nàng cũng biết, thuốc phiện này là thủ đoạn của Triệu di nương để giữ chặt Trương Tam công tử. Lúc nàng vẫn là thiếu phụ nhân, nói gì cũng chỉ gọi đòn, hiện giờ đã không phải, nàng liền nói thẳng. Dù sao nàng lần đó bị đánh, là vì Trương Tam công tử sau khi hút thuốc phiện xong thần trí không rõ mà nổi giận.

Nói nàng đối với Trương Tam công tử một chút tình cảm cũng không có, đó là không có khả năng, nếu không cũng không có đứa nhỏ kia. Dù sao trong mắt nàng, Trương Tam công tử bất quá vẫn là một thiếu niên, chỉ hơi hoa tâm một chút. Bất quá ở thời đại này, cũng không thể toàn bộ đều trách hắn. Ít nhất hắn đối với Triệu di nương thật sự là toàn tâm toàn ý, sau khi ở cùng nàng, vẫn thường quan tâm đến cảm thụ của Triệu di nương.

Một thiếu niên vốn sáng sủa đơn thuần, biến thành một kẻ nghiện thuốc phiện, một đứa nhỏ cứ không mình bạch như vậy chết non, thống khổ cùng trốn tránh của hắn, nàng cũng đều nhìn rõ.

Lúc ly biệt, nàng đã nói thẳng không che đậy khuyên nhủ hắn nên cai nghiện, thả các thị thiếp ngoài Triệu di nương đi, quản chặt mọi chuyện trong nhà, đừng vội vã ra ở riêng, cũng đừng biến mình thành phế nhân, ngay cả con nói dòng đều không bảo đảm.

Đó là thời gian thanh tĩnh ít ỏi của Trương Tam công tử, hiếm khi yên lặng lắng nghe. Nàng nói xong liền bước đi, dù sao trong lòng đã không còn gánh nặng rồi.

“ . . . Ngọc thanh, đã bạo bệnh mất rồi. Đứa nhỏ cũng không còn.” Trương Tam công tử cúi đầu nói, “Bên cạnh ta đã không còn ai.”

Bạo bệnh? Lưu nương tử cười khổ. . . Nén bi thương.”

“Ta hối hận, Thập Tứ nương.” Trương Tam công tử cúi đầu, “Theo ta về nhà đi. Việc năm đó. . . mẫu tử hai người đã chịu khổ rồi. . . Ta sẽ hảo hảo bồi thường cho một người.”

“Thượng sơn thải mi vu, hạ sơn phùng cố phu. Trường quỳ vấn cố phu. . .” * “Lưu nương tử cười thoải mái, “Mà ta không hề nhặt mi vu, cũng không hỏi cố phu.”

(*) lên núi nhặt mi vu, xuống núi gặp chồng cũ. Quỳ xuống hỏi chồng cũ.... Đây là hai câu đầu trong một thủ thi của một người phụ nữ bị chồng bỏ. Cả bài thơ kể về câu đối thoại ngắn gọn của nàng với chồng cũ ngẫu nhiên gặp lại. Mọi người nói rằng bài thơ này miêu tả ai oán bị chồng bỏ và chỉ trích của người phụ

nữ đối với chồng cũ. Mi vu: là một loại cỏ thơm có thể dùng làm hương liệu, cũng có người tin loại cỏ này có thể giúp phụ nữ có con.

Khuôn mặt Trương Tam công tử tái nhợt, ánh mắt cầu xin, “Thập tứ nương, nàng cũng nên nhìn Ngôn nhi. . . Nó cũng phải nhận tổ quy tông, nàng cũng không thể lang bạt bên ngoài lúc già.”

“Tam công tử, ta không hề lang bạt, Ngôn nhi có thể bảo vệ tính mạng, không nhận tổ quy tông chỉ là một trả giá cho điều đó mà thôi.”

Nàng rất lạnh tĩnh trả lời, “Nếu ngài đã bỏ thuốc phiện, nên bắt đầu học hành lại, hoặc là theo lão phu nhân quản lý gia nghiệp, tự nhiên sẽ có thành tựu. Ngài vẫn còn trẻ, cưới một thiên kim đứng đắn môn đăng hộ đối, sinh nhi dục nữ, vẫn còn chưa trễ...”

“ . . Ta đối với nữ nhân, đã nản lòng.” Hần ngẩng đầu, “Thập tứ nương, bất luận như thế nào nàng cũng không muốn tha thứ cho ta sao?”

“Cái này không phải vấn đề tha thứ hay không, ” nàng bình thản ung dung chỉ ra trọng điểm, “Ta nếu không thể sinh con, miễn cưỡng cùng ngài trở về, chính là tương lai lại có thể vì không có con mà bị hù, làm gì phải phiền hà như thế? Hiện giờ ngài vừa sụp đổ nên nói nản lòng, chờ đến khi khôi phục nguyên khí, tự nhiên lại sẽ có người mới. Đến lúc đó ta lại phải lao tâm lao lực. . . Ta thật sự không muốn như thế, ” nàng chỉ mắt phải không bị thương, “Thêm vết sẹo dài nữa. Muốn làm đối xứng không phải đùa giỡn như vậy.”

Trương Tam công tử nhiều lần cầu xin, Lưu nương tử nói cái gì cũng không nghe, tính tình thiếu gia của hắn lại nổi lên, đột nhiên vỗ bàn, “Vậy đem con của ta trả lại cho ta!”

Thị Mặc keng một tiếng rút kiếm ra, chắn trước mặt Lưu nương tử, khiến chủ tới Trương Tam công tử sợ hãi co cụm vào nhau.

Lưu nương tử có chút dở khóc dở cười, “Thị Mặc, đem kiếm thu hồi lại. Người không thể giơ kiếm tiền khách đi? Nhà chúng ta giống thổ phỉ thế sao?”

Thị Mặc tiêu sái cho kiếm vào vỏ, vỏ kiếm run lên, cao giọng nói, “Trương Tam công tử thỉnh!”

Trương Tam công tử còn muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng lại bị ánh mắt đầy sát khí của Thị Mặc đẩy lùi, chỉ có thể nuốt vào, nghẹn giọng tức tối.

Chỉ đành cắn hận nói, “Ta sẽ quay lại! Không thể vô lý đến mức cướp con của ta được!” Sau đó mang theo mấy tùy tùng hoảng sợ chạy đi.

Lưu nương tử che trán cười. Chồng trước này thật sự là tràn ngập vui vẻ.

12. Chương 12

“Phá kính hội”* này trong cảnh Lưu nương tử ngạo nghễ không chịu “Trường quy vấn cổ phu” lặng yên kết thúc. Nàng cũng không theo như lời trước đó kiểm tra bài tập Ngôn nhi, ngược lại nhàn nhàn đến thư phòng đọc sách, khiến Cẩn Ngôn vò đầu bứt tai.

(*) có thể hiểu là cuộc gặp mặt của gương vỡ. Gương vỡ này chính là trong câu Gương vỡ lại lành, thật may là nó không lành nha ^o^

Trong lòng Lưu nương tử có tính toán, nhưng nàng không nỡ chỉ trích hoặc trách mắng Ngôn nhi, đành phải để hắn nhận chút khó chịu. Dù sao hắn không nói chuyện thẳng thắn, thì chịu khổ sở càng lâu. Nàng có thể mơ hồ biết được nỗi khổ của Cẩn Ngôn, nhưng không thể mặc kệ hắn lừa gạt mình như vậy.

Trong nhà khí áp bởi vậy hạ xuống rất nhiều, ngay cả Tứ Hỉ Nhi cũng không đoán được suy nghĩ của Lưu nương tử. Mặc dù Triệu bá Lý bá cùng Thị Mặc đều nghe rành mạch, nhưng không biết cô nương là do oán hận nói ra hay là thật tình như thế. Trong lòng bọn họ cũng thực mâu thuẫn, đã không nỡ để Lưu nương tử

trở về Trương gia ăn thịt người đó, nhưng lại cảm thấy nàng cô độc cả đời như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Càng đau đầu chính là Lục gia không bày tỏ, Lưu nương tử lại thản nhiên vô cảm, trong lòng bọn họ càng nóng vội, vội đến mức không làm được gì tốt.

Cẩn Ngôn trong lòng càng vội, nhưng bây giờ thở mạnh cũng không dám. Trong lòng nó có quỷ, không dám nói rõ với mẫu thân. Mẫu thân lại một mực bình tĩnh chờ nó đến nhận lỗi. . . Nó cũng không biết nên làm thế nào bây giờ mới tốt.

Qua ba ngày khí áp thấp, không nghĩ đến là Thượng Thiện chủ động đi đánh võ.

Lúc nghỉ trưa, Lưu nương tử nửa nằm nửa dựa trên tháp, nằm dưới bóng cây mai, nhìn hồ sen. Lá sen điền điền*, hoa sen duyên dáng yêu kiều, nụ hoa e ấp. Gió thổi qua mặt nước mang theo khí mát uể oải cùng hơi ẩm.

(*) từ đặc tả lá sen. Hình dung lá sen đan xen, mật độ dày, có màu xanh đậm bạt ngàn. Nói ngắn gọn là lá sen bao phủ khắp mọi nơi.

Thượng Thiện lặng lẽ tiêu sái đến, Lưu nương tử ngẩng đầu nhìn hần, mỉm cười mời hần ngồi xuống một bên. Hần xách ghế trúc hạ quyết tâm ngồi xuống nói chuyện, “Hơn tháng trước, Ngôn nhi đã bỏ bị trường học khai trừ rồi. Nó không dám cho người khác biết, buổi sáng đều ra ngoài đi dạo giả vờ như đi học, là Lục Phong phát hiện nói cho ta biết.”

Lưu nương tử yên tĩnh một hồi, “Nguyên nhân đại khái có liên quan đến ta đi?”

Thượng Thiện ghen một chút, cứng rắn gật đầu trả lời, “Lý do của trường học là. . . gia môn không nghiêm, phẩm hạnh không hợp .”

“Là mẫu thân phẩm hạnh không hợp , đúng không?” Lưu nương tử bình tĩnh hỏi, “Đại khái là trước khi ta bị bệnh, đúng không?”

Thượng Thiện không thể nói gì. . . Cô đã sớm đoán được?”

Lưu nương tử thở dài, “Lúc đó. . . Ta mang theo Ngôn nhi, cũng đã cân nhắc mọi điều. Nhưng mặc kệ thế nào, điều quan trọng nhất chính là bảo vệ tính mạng của nó, những thứ khác đều là trả giá cần thiết mà thôi. Nó theo ta, nhất định phải chịu những nhàn ngôn lãnh ngữ* này, chỉ chỉ trở trở. Ta không giữ được tiên sinh, cũng không thể nuôi nó trong nhà, mới đành để nó đi học. . .”

(*) lời nói linh tinh không có bằng chứng

“Là lỗi của ta.” Tâm tình Thượng Thiện nặng nề. Nói đi nói lại, Ngôn nhi là bị va lây. Lục gia dùng trăm cách cũng không bắt hần trở về được, thế nên mới làm loại chuyện độc ác này. Nhị ca hần đột nhiên cùng thầy giáo trường học thân cận mới đến bàn luận văn thơ, hần sớm nghe thủ hạ nhắc đến, nhưng cũng không để trong lòng, thật sự là lỗi lớn.

“Không phải, không phải vì huynh, là vì cái khác. Danh tiếng hạ đường phụ vốn đã không tốt, bằng không những đứa trẻ khác cũng đánh nhau đều sẽ bị khai trừ.” Lưu nương tử mí mắt cũng không nâng, “Kỳ thật, nó không đi học cũng không sao, ta vốn cũng không tán thành nó đi vào con đường làm quan. Chính là ta không thể phá hủy mơ ước hy vọng của tiểu hài tử. . . Bằng không cày cấy ở nhà cũng không tệ.”

Nàng giương mắt nhìn Thượng Thiện, “Nhưng là, ta vẫn hy vọng nó chính miệng nói cho biết ta, mà không phải lừa ta. Lục Tam công tử, huynh cũng không nên giúp tiểu hài tử lừa người khác.”

Thượng Thiện lặng yên. . . Cô muốn nó nói thế nào? Nói thầy giáo trong trường hoài nghi mẫu thân của nó không trong sạch? Nó có thể nói ra miệng? Nó chính là ý vào cô, sùng bái cô.”

Lưu nương tử cũng phiền muộn, lầm bầm, “Quả nhiên vẫn không nên để phụ nhân nuôi, quá mềm lòng.”

Thượng Thiện hít sâu một hơi, âm thầm cắn chặt răng, cố gắng hết sức tỏ vẻ bình tĩnh, “Cũng đúng. Ngôn nhi không thể không có phụ thân.”

Lưu nương tử không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Ta sẽ không trở về Trương gia. Có phụ thân lại không còn mạng, ta tuyệt đối không đồng ý.”

Nàng hiểu rõ trong Trương gia có bao nhiêu long đàm hang hổ. Không phải chỉ có thê thiếp trong tam phòng đầu đá, mà còn có hai phòng khác cũng góp vào. Bởi vì con nối dòng rất gian nan, nội viện chính là bộ bộ kinh tâm. Trương gia lại không có truyền thống chỉ truyền cho con trưởng, có thể truyền cho con nhỏ, mình tranh ám đấu càng tàn khốc.

Thượng Thiện bình tĩnh nhìn nàng, “. . . Ta sẽ làm phụ thân cho Ngôn nhi.” ^o^

Lưu nương tử kì quái, “Huynh muốn nhận Ngôn nhi làm nghĩa tử sao?” Tựa hồ cũng không có gì là không thể.

“Không, ta là đang cầu thân với nàng. Thập tứ nương, nàng gả cho ta đi.”

13. Chương 13

Lưu nương tử luôn luôn lạnh nhạt thông dong, nắm chặt trí châu*, Thái Sơn đồ trước mặt cũng không biến sắc, từ từ mở to hai mắt, rồi đỏ hồng hai má, tay chân luống cuống, mấp máy môi, ngay cả vết sẹo xám trắng cũng chuyển thành đỏ rực.

(*) trí châu theo Phật giáo chính là khởi nguồn của trí tuệ, ở đây chỉ có trí tuệ cao thâm có thể ứng phó với bất kì tình huống nào.

Thượng Thiện vốn hoảng hốt lập tức trấn định lại, vẻ ngoài phi thường trấn tĩnh nhìn nàng, trong lòng lại có cảm giác thống khoái và vui sướng.

Mặc kệ nàng nhận hay không, nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, liền cảm thấy rất đáng giá.

Chỉ là Lưu nương tử lập tức đẩy chặn mông ra, ngồi nghiêm chỉnh, cúi đầu bắt đầu nghiêm túc tự suy xét. Trên trán chảy mồ hôi lạnh, không suy nghĩ lại thì không biết, vừa nghĩ liền bị dọa cho nhảy dựng. Nàng đối xử với Thượng Thiện đã phạm rất nhiều quy củ lễ pháp, đã đến mức nếu thắng đường xử án là có thể chìm lòng heo rồi. . .

Nhưng ngoại trừ những quy củ lễ pháp so với lông trâu còn nhiều hơn đó, nàng cũng chưa từng có một chút tà niệm nào đủ để gây hiểu lầm đi?

“. . . Lục Tam công tử, có phải thiếp thân có chỗ thất lễ gì, dẫn đến ngài hiểu lầm hay không?” Nàng run rẩy hỏi.

“Thập tứ nương, ta nghe không hiểu ý tứ của nàng.” Mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh, trong lòng Thượng Thiện lại đang vui đến nở hoa. Thực không nghĩ đến có thể nhìn thấy một mặt nữ tính thẹn thùng đáng yêu như vậy của Lưu nương tử, thật sự là mở rộng tầm mắt.

“. . . Ta là nói, ta đã làm cái gì sao? Vì sao ngài có thể đùa như thế?” Tiếng của nàng hơi run, mặt càng đỏ, đỏ đến sắp nhỏ máu rồi.

Không tốt. Thượng Thiện nhìn khuôn mặt đỏ dị thường của nàng, vội lấy bát nước rau cần mới ép trong hộp thức ăn ra. Hẳn thừa nhận chính mình có chút lòng làm việc xấu, nhưng không đến nỗi muốn nàng hoảng sợ quá độ dẫn đến phát bệnh.

Trừng trừng nhìn bát nước rau cần kia, Lưu nương tử vốn đang rất khẩn trương nhin không được cười phốc một tiếng. Nàng làm người đã hai thế, từ trước đến nay chưa bao giờ nghe thấy chuyện có người nào còn chuẩn bị cả thuốc mới đi cầu hôn.

Càng nghĩ càng buồn cười, nàng thả tiếng cười to, cảm thấy tất cả chuyện này đều không phải sự thật. Cười đến mức phải dựa vào bàn, mắt chảy lệ ròng ròng.

Thượng Thiện ai oán nhìn nàng, trong lòng phi thường bi thương. Đến khi Lưu nương tử hôn mê, hần bị dày vò một trận, mới kinh hoảng cảm nhận được tình cảm của mình. Hần thích Ngôn nhi, thích Lưu gia, hần quyến luyến hết thảy nơi này, nhưng hần chân chính yêu thích chính là linh hồn của nơi này.

Lưu nương tử chỉ có thể đứng hàng thứ, không tên cũng không tự.

Hần sớm đã để ý, cái người linh tuệ thông thấu, cao ngạo bất quần lại tự trọng lãnh mi đối diện với những chê trách phỉ báng của thế gian, tựa như mai đỏ rực trời, Thập tứ nương.

Bởi vì có nàng ở đây, mới có thể có Ngôn nhi thông minh vui vẻ, có nàng ở đây, mới có thể có Lưu gia ấm áp vừa ý. Chính là vì có nàng ở đó, hần lẫm tử thường xuyên lưu lạc này, mới có thể cam tâm ở lại một nơi lâu dài.

Nàng nếu bệnh mà chết, cuộc đời này hần và Ngôn nhi chắc chắn sẽ không thể vui vẻ. Hần nghĩ hần cái nhà này cũng sẽ tan nát.

Nhưng hần vẫn đối diện với xấu hổ, dù sao Lưu nương tử luôn luôn quang minh ngay thẳng, nếu nàng lộ ra một chút tình ý, hần cũng có thể cổ lấy dũng khí. . . Dù sao hần không muốn Lưu nương tử có một chút không tự nguyện. Dù sao hần cũng có tự tôn cùng kiên trì của hần.

Hần tự an ủi mình, chậm rãi từ từ, không cần cấp. Ngày tháng còn dài, lâu ngày tất sẽ sinh tình, đến lúc đó nước chảy thành sông không phải tốt sao? May mắn nàng dung nhan không xuất chúng, lại nhận ác danh bị vứt bỏ, thân gia cũng không hiển hách, hần có thể có rất nhiều thời gian. . .

Nhưng chồng trước của nàng lại đến, hung hăng đâm cho hần một nhát. Một kích trúng đích, đúng nha, nàng là hạ đường phụ. . . nhưng nhà chồng nếu muốn nàng trở về thì sao? Mặc kệ có bao nhiêu oán, bao nhiêu hận, xuất giá tòng phu, chung thủy đến chết, nữ tử rồi cuộc vẫn hy vọng đi lấy chồng đúng không? Cuối cùng vẫn quý trọng danh tiết, càng huống gì Ngôn nhi không phải con ruột của nàng, cuối cùng vẫn là con của chồng trước. . . phụ nhân bình thường nếu như thế thì hần sẽ trở về đi?

Trương gia Tam thiếu phu nhân và hạ đường thê, mây bùn khác biệt. . . Là gốc tử cũng đều biết nói muốn chọn người trước.

Mặc dù để Thị Mặc ở lại, nhưng ngồi trong thư phòng, hần nôn nóng bất an, bao nhiêu lần muốn xông vào đại sảnh đá văng Trương Tam công tử ra, đánh gãy chân chó của hần.

Nhưng hần là cái gì chứ? Danh bất chính ngôn bất thuận.

May mắn Lưu nương tử là một gốc tử thông minh. Nhưng trong lòng hần vẫn tràn ngập phiền muộn nóng nảy. Lần này không thành, lần sau thì sao? Sau này thì sao? Thực sự để nàng rời đi? Đạt được chung thủy cả đời của nàng?

Không hề có Ngôn nhi, không hề có Lưu gia, không hề có. . . Nàng?

Tim của hần không khó chịu, như là đói thật lâu, đói đến dạ dày phát đau. Ba ngày là cực hạn lớn nhất của hần, hần thật sự không chịu được sợ hãi kia nữa.

Mặc kệ, cứ thành thân trước đã. Sau khi thành thân, sau đó chậm rãi lấy trái tim của nàng. Hần không phải người vĩ đại, hần cũng không cần làm người hoàn mỹ. Ngôn nhi của hần, Lưu gia của hần, Thập tứ nương của hần. Hần tuyệt đối tuyệt đối không giao cho bất cứ kẻ nào.

Nếu muốn nói lý, hần sẽ đập bát một lần, làm một người không thêm nói lý.

Lưu nương tử lau lau lệ ở khóe mắt, ngẩng đầu nhìn biểu tình muốn ăn thịt người của Thượng Thiện luôn nghiêm cẩn, vội vã nghiêm mặt ngồi thẳng dậy. . . Ta, ta không cần uống cái này.”

“Được.” Hần đáp lời, ánh mắt vẫn sáng quắc nhìn thẳng nàng.

Nàng không tự nhiên loay hoay, “. . . Ta tính tình không tốt.”

“Ta tính tình không tệ.” Thượng Thiện nghiêm túc trả lời, “Ta tận lực nhường nàng.”

“Ta. . . Ta là hạ đường thê. Kiêu đại phu hần đã nói cho huynh biết ta không thể sinh con?”

“Vợ trước của ta còn đang ở nhà tìm chồng mới đó.” Hấn hít sâu một hơi, “Ngôn nhi nếu đồng ý, ta nguyện nhận nó con thừa kế, tương lai toàn bộ gia sản của ta đều là của nó.”

Lưu nương tử nhíu mày, “Tiểu hài tử chỉ cần không chết đói là được, nhiều của cải như vậy làm cái gì? Mẫu hiền con hư, nhà giàu hoàn khổ. Ta cũng có gia sản để cho nó cày cuốc, muốn nhiều thì nó tự dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đi.”

“Cái này nói sau. Ta vốn không nghĩ sẽ lấy vợ nạp thiếp. Ngôn nhi cùng, cùng. . . Là ông trời ban thưởng, thế nào cũng được.”

Lưu nương tử động dung (đồng thời cũng hiểu lầm càng lợi hại), tiếng trở nên nhẹ nhàng, “Huynh thật sự thích Ngôn nhi đến vậy? Nhận làm nghĩa tử là được, tương lai khi nó lớn, như có thể phụng dưỡng nghĩa phụ.”

Thượng Thiện trấn định lại, mỉm cười, “Cái này không được. Không thể để đứa nhỏ ra cửa bị người khác nói tam nói tứ, không thể vì thế mà nhốt mình trong nhà được, cũng không phải nuôi con gái. Ta không muốn rời Ngôn nhi cùng, cùng. . .” Hấn mơ hồ nói ra câu này, “Nhưng ta vẫn luôn phải đi lại, chỉ là danh nghĩa thôi.”

Nàng cẩn thận tự hỏi lại, mặc dù nói lẩn lộn mười năm, nàng đối việc mấy quy củ lễ pháp này thật sự chưa hiểu thấu đáo, không thể theo đúng suy nghĩ của cổ nhân mà suy xét. Thượng Thiện nói thật sự có đạo lý, thẳng thắn mà nói mình cũng không phải không được. . . Trái lại chính hấn lại. . .”Không được” .

Hư hoàng giả phượng không có gì, chính là thành thân. . . là đại sự. Vì lý do như vậy. . . Giống như rất không thận trọng. Ở đây thành thân, cũng không phải là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Nàng bên này không có gì, Cẩn Ngôn lực cản đại khái bằng không. . . Nhưng bên Lục gia cũng không phải là gia đình đơn giản.

Nàng thật tại sợ thâm trạch đại viện.

“Ta là không để ý đến chuyện này.” Nàng chậm rãi nói, “Tết này Ngôn nhi cũng đã chín tuổi. . . Chờ nó mười ba, nếu vẫn kiên định con đường làm quan, ta sẽ đưa đi nó đi Nam Kinh đến thư viện Bạch Lộ. Rồi quê đến nơi khác, những lời đồn đãi đó cũng sẽ không còn. . .”

“Vẫn còn bốn năm nữa đó.” Thượng Thiện lắc đầu, “Nàng thực bỏ mặc để Ngôn nhi bị người khác chỉ trích sao? Đứa nhỏ cũng sẽ có thương tâm, có tự tôn.”

Lưu nương tử cảm lạnh một lát, cúi đầu suy nghĩ. Suy nghĩ cẩn thận, tựa hồ lợi nhiều hơn hại. Nàng mĩa mai nói, “Nhưng Lục gia sẽ không đồng ý, ta cũng thật sự sợ những ngày tháng sống ở hậu viện. Hương đã quen biếng nhác rồi, ta lại là người thân thể mang bệnh. . .”

“Việc này giao cho ta là được rồi.” Thượng Thiện âm thầm tăng khẩu khí, “Lưu gia là đồ cưới của nàng, ta chuyển đến ở cùng, tự nhiên sẽ nhận mua gia dụng. . . Nếu nàng ngại nơi này nhỏ, ta cũng có vài biệt viện nữa, chọn một cái nàng thích là được.”

. . . Thật sự thích Ngôn nhi đến thế? Ngôn nhi bề ngoài cũng không phải rất khả ái, mặc dù thông minh, nhưng cũng không phải rất khác người.

Ngược lại bởi vì tâm tư tinh tế, có chút âm trầm.

Thích đến mức nguyện ý cưới nương của nó cho danh chính ngôn thuận. . . Đây chỉ nói là do duyên phận rồi. Nói không cảm động, thật sự là lừa người. Người với người nhân duyên thực kỳ diệu a.

“. . . Chuyện này rất lớn, ta có thể trước hết suy nghĩ cẩn thận không?” Nàng hồng ửng hai má, yếu ớt hỏi.

“Đương nhiên, là nên thận trọng.” Thượng Thiện lau mồ hôi trả lời.

Lưu nương tử suy nghĩ một buổi chiều đến buổi tối. Thừa dịp Thượng Thiện đi tắm rửa, nàng lặng lẽ hỏi Cẩn Ngôn, “Lục thúc thúc. . . đã đề thân với ta.”

Nó mở to mắt, khẩn trương túm lấy nương, “Nương. . . Người chưa cự tuyệt chứ?”

Lưu nương tử cau mày, “Ngôn nhi. . . Con thấy thế nào?”

Nó nhăn nhó một hồi, ở bên tai Lưu nương tử nói, “Nương, ta muốn đổi cách xưng hô. Ta. . . Ta cũng muốn có cha. . .”

Câu cuối cùng phi thường nhỏ, gần như nghe không rõ.

“Nhưng, nhưng cha. . . Nói không chừng sau này có thể thay đổi mà.” Nàng đau lòng sờ đầu Ngôn nhi.

“Này, con cũng đã nghĩ qua.” Nó lặng yên một hồi, “Nhưng là nương. . . Con nghĩ người lợi hại như vậy, nhất định trấn trụ tràng tử.”

Lưu nương tử hắc tuyến, thưởng cho một cái cốc, “Trấn cái gì tràng tử? Con nghĩ nương là xã hội đen chắc?”

Cẩn Ngôn che đầu trốn, “Nương, xã hội đen tính cái gì. . . Người có thể lợi hại hơn cả xã hội đen. Người chính là Nhất Trượng Thanh*. . .”

(*) Nhất Trượng Thanh – Cô Một Trượng là biệt hiệu của Hồ Tam Nương, một cô gái xinh đẹp tài giỏi. Khi Tống Giang đánh Chúc gia trang, Hồ gia trang sai Hồ Tam Nương đi cứu, Hồ Tam Nương đã đánh nhiều dũng tướng của Lương Sơn Bạc, sau đó bị Báo tử Đầu Lâm Xung bắt sống. Do Tống Giang đã hứa với Vương Anh là sẽ tìm một phu nhân cho y, nên đã gả Hồ Tam Nương cho Vương Anh. Trong trận đánh Phương Lạp, Vương Anh và Hồ Tam Nương đều bị Trịnh Bưu giết chết. Hình như Vương Anh là người vô công thấp kém, lại còn lùn thì phải, đúng là phí một mỹ nữ

“Ta phải băm người làm bánh bao thịt người!”

Đang dương nạnh múa vuốt định đánh một trận, Cẩn Ngôn lại lặn vào lòng Lưu nương tử, “Nương, ta là nam đinh duy nhất trong nhà “. Hắn giả giọng trang nghiêm nói, “Con quyết định cho người gả đi. Người không phải đã nói, trời muốn trời mưa, nương phải lập gia đình *, không ai quản được sao? Sính lễ con quyết định thu. . . Con có thể mua mười con ngựa rồi. Cưỡi một có thể dắt chín con. . .”

(*) nói đến chuyện tất nhiên phải phát sinh, không có cách nào ngăn cản.

“Ta dưỡng nhi tử gì thế này, bán lão nương!”

Thượng Thiện đứng ở ngoài cửa lau tóc, không nhìn được trên mặt tràn đầy ý cười. Ít nhất tối thiểu, có thể giữ được nàng rồi.

Thế này lễ tạ môi* còn thiếu một phần. . . Hắn quay đầu, cốc Thị Mặc đang nhếch miệng ngậy ngô cười một cái. “Ngày mai. . .”

(*) lễ cảm tạ bà mai

” Tiểu nhân phải đi một con ngựa thiên lí mã cho thiếu gia!” Hắn cơ trí nhẹ nhàng nói, “Hay là hai con?”

“Thiên lí mã là rau cải trắng hử, có ở đây ruộng chắc?” Thượng Thiện cười mắng, “Tìm một con ngựa ôn thuần một chút, thiếu gia còn nhỏ. Thiên lý mã cứ từ từ tìm đi.”

Em Cẩn Ngôn đã bán mẹ đi lấy ngựa rồi ~~~

14. Chương 14

Lưu nương tử cha mẹ sớm không còn, sau khi Lưu gia suy bại, liền dời về quê, mười vạn tám ngàn dặm, cũng thông tri không đến.

Nàng bình thân ung dung, nói, “Xuất giá theo cha phụ, tái giá theo bản thân. Ta khi hạ đường chỉ có duy nhất một tờ giấy hưu thư, rồi đưa lên Quan phủ tự tách thành nữ hộ, Ngôn nhi. . . Kỳ thật theo họ của ta.”

Thượng Thiện về Lục gia thỉnh tổ mẫu đưa canh thiếp, khiến Lục gia lập tức nổi lên một trận cuồng phong bão vũ.

Thượng Thiện buông thả cùng một hạ đường phụ lêu lổng cũng không còn cách nào, nhưng muốn để dâm nữ Trương gia đó tiến vào cửa làm chính thất Tam thiếu phu nhân. . . Đó là chuyện nghĩ cùng đường có nghĩ.

Dù muốn làm thiếp nàng ta cũng không có chỗ, huống gì là chính thê tôn quý?

Thượng Thiện cúi đầu nghe tổ mẫu mở miệng mắng chửi, ngay cả khi bị ném chén trà cũng không tránh, yên lặng nghe, há miệng cũng không phải để phản bác, chính là nhắc lại quyết định của hắn.

Đương nhiên, Lục gia lão phu nhân thế nào cũng không chịu, ngược lại bắt hắn đến bên ngoài từ đường quỳ. Dù sao hắn cũng chưa nhập gia phả, quỳ trong từ đường là quyền của con chính thất thôi.

Hắn cũng không kháng cự, nói quỳ thì quỳ, bắt quỳ thế nào thì quỳ thế đó. Chính là trên đường đến từ đường, Thị Mặc lấy lý do giúp hắn chỉnh quần áo, vụng trộm giúp hắn buộc đệm đầu gối.

Chính là Thượng Thiện vừa quỳ, lại có họa từ trên trời rơi xuống. Ngày hôm sau, cửa hàng Lục gia nổi lên một trận “dịch nóng”, bắt đầu là Lục Phong, hắn vừa bệnh, theo đó là chương quỹ rồi tiểu nhị cũng bị bệnh. Trong thành Khai Phong chỉ cần là cửa hàng nhà họ Lục, toàn bộ đều đóng cửa. . . Bởi vì ai ai cũng đều bị bệnh.

Lục lão phu nhân tức giận ngã ngửa, nhưng vẫn nhẫn nại gọi Thượng Thiện trở về, sửa cách dùng tình cảm để thuyết phục, muốn hắn bỏ chủ ý đó đi. Thượng Thiện vẫn yên lặng nghe, chết cũng không đổi, nhưng cũng không hề cùng Lục lão phu nhân lớn tiếng, chỉ dập đầu cầu xin.

Lục lão phu nhân cuối cùng vẫn tức giận, mắng chửi hắn nửa khắc, sau đó linh cơ vừa động, trợn trắng mắt giả bộ ngất xỉu.

Ngày hôm sau, người đứng đầu Lục gia trang hoang mang rối loạn đến cửa, nói diên hộ đều bị bệnh, ruộng không ai thu gặt, nhìn sắc trời thì hẳn mấy ngày sau sẽ mưa to. Thu hoạch hơn nửa năm sẽ khó giữ được.

Lục Đại công tử và Nhị công tử luôn tự khoe mình là người đọc sách sao có thể có chủ ý gì được, chỉ có thể lại đến hỏi Lục lão phu nhân đang giả bộ ngất. Lục lão phu nhân trong lòng biết rõ ràng, tử tế ngẫm lại cũng mồ hôi lạnh chảy ròng. Tay lão Tam này dài bao nhiêu mới có thể khiến nhiều người cùng lúc “Bị bệnh” như thế. . . ?

Lục lão phu nhân mặc dù quản lý cả nhà, nhưng dùng đều là người do Lục lão thái gia lưu lại. Lục lão thái gia pha khi mất cũng lưu lại vài người trung thành có thể làm việc. Lục lão phu nhân rập theo khuôn cũ, cũng còn có thể duy trì. Chỉ là người luôn có thể già có thể chết, nữ nhân đều nhớ nhà mẹ đẻ, Lục gia liên nhận thêm vài thân nhân, trong đó có mấy người có thể sử dụng thì thật sự chỉ có trời mới biết.

Thượng Thiện lại khác. Hắn từ năm mười tám tuổi đã bị tách ra ở riêng. Tuổi trẻ liều lĩnh, chí khí cực đại dẫn vài tiểu tử choai choai cùng đi muốn mua một lượng hàng lớn vải vóc đất Thục, nhưng tổn thất nặng vốn gốc không hoàn lại được, gặp phải sơn tặc đột vây suýt mất mạng, còn mắc bệnh nặng ở Thục Trung. Nhưng khi hắn suy sút ốm nặng, nhìn thấy mấy tiểu tử kia một người cũng không rời ở bên cạnh hắn đun thuốc bảo vệ hành lý, ha ha cười nói, nói theo hắn buôn bán thì nửa đời sau sẽ phú quý.

Quả nhiên những tiểu tử theo hắn ngày đó, đều thành cánh tay đắc lực của hắn cánh tay, theo hắn đi nam tấn bắc, mới có được gia nghiệp to như vậy.

Chiến tranh không ngang hàng, cuối cùng Lục lão phu nhân vẫn phải tỏ vẻ khuất phục đưa canh thiếp để hạ màn. Chờ bà mới lấy canh thiếp đi ra ngoài, Thượng Thiện mỉm cười trở lại Trì Doanh cư của hắn ở Lục phủ.

“Chúc mừng công tử hoàn thành tâm nguyện! Tiểu nhân chúc mừng ngài!” Thị Mặc cười hì hì dâng trà.

“Tiểu tử không tiền đồ, ” Thượng Thiện cười mắng, “Người đã làm thư đồng cho ta bao nhiêu năm rồi? Hai mươi lăm hai mươi sáu rồi, bảo người đi quản cửa hàng ở Giang Nam, chết cũng không chịu đi sao?”

“Công tử nếu ngại tiểu nhân già rồi, vậy để Thị Mặc canh cửa cho công tử và thiếu phụ nhân.” Thị Mặc hốc mắt hồng, “Mạng tiểu nhân là công tử cho. Không phải công tử ngăn đúng lúc, tiểu nhân đã sớm không còn rồi.”

“Đã là huynh đệ còn nói cái gì vậy? Xem bộ dạng không tiền đồ của người kìa!” Thượng Thiện nhẹ nhàng đập hất một cái, nhìn ngoài cửa sổ, “Thị Mặc, người còn nhớ rõ chúng ta một thân đầy máu chạy trốn trên núi không?”

Thị Mặc gật đầu, “Lục Phong còn nói không thể chết được, hắn còn muốn cưới một lão bà nữa.”

“Đừng chỉ nói người khác, người cũng kêu gào còn gì.”

“ . . . Chúng ta ai một nói? Có lão bà nhớ lão bà, chưa có lão bà thì nghĩ muốn cưới một lão bà. Còn muốn nhi tử, nữ nhi, nhớ lão nương lão cha. . . nhớ đến cái kháng ẩm áp. . . ”

Đúng vậy, ngay khi đó. Hắc và Tử Quyên thành thân chưa bao lâu, chính là miễn cưỡng giữ một hơi, nghĩ nằng còn ở nhà. Trước kia nghĩ đến Tử Quyên, trong lòng đều đau. Hiện giờ?

Hiện giờ lại không có chuyện gì. Chỉ cần nghĩ đến Lưu gia, nghĩ đến Ngôn nhi, nghĩ đến. . . nằng. Liên cảm thấy không đủ không có chuyện gì, vội vã muốn làm xong việc, vội vã về nhà.

Hắc cuối cùng có thể có được khát vọng trở về nhà rồi.

15. Chương 15

Kể từ Lục gia đưa canh thiệp, cũng làm kinh sợ tất cả người của Lưu nương tử.

Nằng vẫn có dáng vẻ không có gì như cũ, nhưng những nha hoàn bên cạnh thì không làm được như vậy. Những nha hoàn đến học thực tập không đề cập tới, còn hô tỵ hoán muội gọi người thân, ai có thể đến đều đến. Lão bà của Trương Minh ném hết việc nhà, gánh vác vai trò nhà mẹ đẻ Lưu nương tử, dù sao giữa đám con gái này nằng cũng là người lớn tuổi nhất, lớn hơn hai tuổi so với Lưu nương tử.

Lưu nương tử cũng thực không còn đường nào để chọn lựa. Như nằng thấy, cái này bất quá chỉ là màn phủ che dấy thôi, để tiện cho Thượng Thiện ra vào, rõ ràng đã nói rõ tất cả làm đơn giản là được rồi, vì sao còn có cái gì nạp thái, vấn danh. . . Phiền đến muốn chết.

Không nghĩ đến Thượng Thiện càng làm quá, rõ ràng thuê hỉ nương* đến, luôn miệng dặn dò, không để Lưu nương tử lo lắng nửa phần, sính lễ cũng là do Thượng Thiện chuẩn bị toàn bộ. Lưu nương tử rất muốn trốn trắng mắt, ngấm lại cũng không quá khó coi, tương lai đương gia còn không phải là Lục tam công tử sao, cũng chỉ liếc mắt vài lần rồi quên đi.

(*) gần như phù dâu bây giờ

Nhưng người chưa đến, tin tức đã đến. Thị Mặc thừa dịp vấn danh xong thì đưa một bức thư, còn cung kính đợi ở một bên chờ hồi âm.

Nháo trò gì vậy. . . Lưu nương tử lăm bầm, mở thư ra, bên trong viết tên và bát tự của nằng, nhưng ở bên cạnh “Lưu thập tứ nương”, còn ghi chú dòng chữ nhỏ, “Tự Phương Văn” .

Phương Văn. Lưu nương tử toàn thân phát lạnh, trong lòng cảm khái gần như đau đớn.

Kiếp trước, nằng họ Phương tên Uyển.

Chuyển thế đoạt xá, sau khi ở Lưu gia chịu khổ rồi, nằng cũng từng mong muốn được Trương tam công tử tự mình đặt danh tự cho nằng. . . Không phải đều nói “Đãi tự khuê trung”* sao? Sinh ra làm tiểu thư Lưu gia đã rất khổ, ngay cả cái tên chính thức cũng không có.

(*) thời xưa, con gái chưa xuất giá được gọi là khuê nữ. Vào năm 15 tuổi làm lễ cài trâm thì coi như trưởng thành đợi ngày xuất giá. Khi xuất giá phu quân sẽ đặt cho nằng “tự”, có “tự” đại biểu đã gả ra ngoài.

Không nghĩ đến này trong cuộc hôn nhân giả này, Lục Tam công tử còn nghiêm chỉnh đặt tự, vui vẻ đưa đến. Mà tự này, cùng với tên kiếp trước của nàng, cư nhiên đồng âm*.

(*) Uyển và Văn đều đọc là văn

Nàng buồn bã suy nghĩ một lát, rồi lấy ra một tờ giấy viết, “Tịch mịch khai tối văn”* . Liền giao cho Thị Mặc cầm về.

(*) Đây là câu thơ của Tô thức : Đồ mỹ bất tranh xuân, tịch mịch khai tối văn.” (Đồ mỹ không tranh xuân, nở muộn rất tịch mịch) Đồ mỹ hay đồ mi hoặc trà mi. Đồ mi sau khi nở hoa sẽ không nở thêm lần nào nữa trong năm, bởi vậy mọi người thường cho rằng đồ mỹ hoa khai là báo hiệu thời khắc hoa nở đã kết thúc. Đồ mi hoa khai còn có ý nghĩa tuổi thanh xuân đã qua của người con gái. Có lẽ ý chị đang phân tích cái tên của mình => mình già rồi ???

Ngày hôm sau, Thị Mặc lại đến. Cười hì hì đưa cho nàng một tiên chỉ*. Trên đó viết, “Vô ý khổ tranh xuân, nhất nhậm quần phương đồ.”**

(*) Giấy hoa tiên , một thứ giấy khổ nhỏ mà vẽ màu đẹp dùng để viết thơ từ cho lịch sự gọi là giấy hoa tiên, vì thế mới gọi thư từ là tiên.

(**) Không có ý giành xuân, mặc trăm hoa ghen ghét. (hai câu thơ trong bài Bốc Toán Tử – Mai của Lục Du)

Lưu nương tử nhìn thấy không biết nên khóc hay cười, “. . . Công tử nhà ngươi còn nói gì không?”

“Công tử không nói gì thêm.” Thị Mặc cúi đầu, “Công tử nhìn thư của thiếu phu nhân, chỉ nói, tịnh phi hoa tối văn, nãi chiếm nhất xuân khôi .”

(*) không phải hoa trẻ nhất, là chiếm ngôi đầu xuân

“Miệng lưỡi trơn tru.” Lưu nương tử bĩu môi, “Tứ Hỷ Nhi, đem bình rượu hoa mai cho Thị Mặc đi.”

Tứ Hỷ Nhi thấy bọn họ nói chuyện bí hiểm, trong lòng ngứa ngáy, gọi một nha hoàn thực tập đi lấy rượu, rồi lặng lẽ hỏi Thị Mặc.

Thị Mặc từ nhỏ đã theo Lục Tam công tử tập văn luyện võ, không trọng thực dụng giống Tứ Hỷ Nhi, có chút khí tức của người trí thức.

Hắn cười hì hì nói, “Công tử ta lấy tự cho thiếu phu nhân, gọi là Phương Văn. Thiếu phu nhân hồi âm cảm thán nàng là hoa đồ mỹ nở trễ, công tử lại hồi âm, nói không phải, thiếu phu nhân là không muốn tranh xuân với hoa mai, người khác nói tam đạo tứ, là vì đồ kị nàng thôi.”

Thị Mặc đề thấp tiếng, lại gần Tứ Hỷ Nhi, “Lời kia của công tử. . . Ngài ngay cả viết cũng ngượng ngùng không dám viết. Ý nói, thiếu phu nhân không phải hoa đồ mỹ, mà là hoa mai đứng đầu mùa xuân. Trong lòng ái mộ sâu sắc a. . .”

Tứ Hỷ Nhi tuy là gái lơ thỉ, nghe yêu gì đó vẫn rất xấu hổ, nàng nhét bình rượu hoa mai vào lòng Thị Mặc, “Cô nương nói đúng, miệng lưỡi trơn tru! Cũng không là thứ gì tốt!” Xoay người bỏ chạy.

“Nữ tiên sinh mà da mặt còn mỏng như vậy?” Thị Mặc lăm bầm, không biết vì sao, cũng ngượng ngùng, vội ôm vò rượu đi về.

Cả nhà vội vàng lo lắng việc vui, ngược lại nữ chính lại không có việc gì làm, mỗi ngày chỉ cùng Cẩn Ngôn đọc sách.

Tuy nói sau khi kết hôn vẫn ở Lưu gia, nhưng cũng không thể để chú rể gả vào, hoa kiệu vẫn nâng vào Lục gia. Tuy nói chỉ đợi sau chín ngày hồi môn rồi sẽ thuận ý thành chương chuyển về, nhưng nàng thực sự không muốn cùng nhi tử chia ly lâu như thế.

Cẩn Ngôn mặc dù nói không cần lo lắng, Tứ Hỷ Nhi có thể ở lại trong phòng Cẩn Ngôn, cả nhà từ trên xuống dưới cũng tuyệt đối sẽ không để hắn ủy khuất, nhưng vẫn không nỡ.

“Nếu không, ta không lấy chồng nữa?” Nàng thương lượng với Cẩn Ngôn.

Cẩn Ngôn giương mắt trừng nàng, “Làm người không giữ chữ tín, không thể làm gì được. Ta không phải tiểu hài tử. Ta đã chín tuổi, chín tuổi!”

(em cũng biết là mình chín tuổi sao, còn tưởng chín mươi tuổi ý)

“Vẫn là một tiểu quý.” Lưu nương tử bĩu môi.

“Người đã nói, tâm trí thành thực cùng số tuổi không liên quan.” Cẩn Ngôn vẫn chuyên tâm luyện thư pháp.

“Nếu thành thực rồi, tiền tiêu vật thặng sau và thặng sau nữa liền miễn đi.” Lưu nương tử nghiêm mặt.

Cẩn Ngôn vội vã hạ bút, lộ ra nụ cười thiên chân vô tà, “Nương, ta chính là tiểu quý, ngài đại nhân đại lượng, không cần tức giận tiểu quý như ta làm gì. . .”

Dù Cẩn Ngôn có thể trêu ghẹo Lưu nương tử, nhưng khi kiêu hoa ra khỏi cửa, vẫn không nhịn được, oa một tiếng phóng thanh khóc lớn.

Lưu nương tử tim tê rần, luôn miệng gọi muốn hạ kiêu, dọa Thị Mặc và Tứ Hỉ Nhi dỗ dành một trận, thật vất vả mới khuyên xong. Cẩn Ngôn để Thị Mặc ôm, khóc thút thít nhìn nương nó gả đi.

Lưu nương tử cũng một đường khóc, nước mắt lan tràn. Nàng ần ần có chút sợ hãi, lại có chút hối hận. Không biết nàng liệu lĩnh lại hoang đường quyết định như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai.

16. Chương 16

Đối với hôn sự này, Lục gia lão phu nhân phi thường phi thường bất mãn. Nếu không phải lão Tam triển hiện một chút thực lực của hắn, nhẹ nhàng đâm một cái đã trúng mệnh mạch của Lục gia, thì dù nói gì bà cũng không đồng ý.

Cuối cùng là do đại thiếu phu nhân nhẹ giọng nói, Lục Tam thiếu gia còn chưa vào từ đường, bất quá chỉ là con vợ kế. Cho dù cưới vợ cũng không liên quan gì đến Lục gia, chính là chỉ muốn danh phận cưới hỏi đàng hoàng mà thôi.

Lục lão phu nhân nghe thấy cũng có lý, nhưng trong lòng vẫn có chút tức giận, gọi người trong tộc đến tân phòng, dù gì cũng phải dạy cho Tam tôn tức trên danh nghĩa này chút “Quy củ” .

Mấy nữ quyền đã sớm đem Lưu nương tử liệt vào hàng ngũ “Không trình”, xoa tay muốn nàng hiểu được cửa nhà Lục gia không phải dễ tiến vào. . . . Nào biết nói Lưu nương tử là một khí phụ, lại có nhiều “Người nhà mẹ đẻ” như vậy, cả phòng đầy người, lại còn có mấy phu nhân nhà quan.

Dân sợ quan như hổ, có một nửa nhiều âm thầm rút lui. Số còn lại chỉ minh trào ám phúng hai câu, Lưu nương tử còn chưa phản ứng lại, mấy “người nhà mẹ đẻ” này lập tức đốp chát lại, mình thương ám tiễn khiến mấy nữ quyền trên mặt xoay chuyển thoát hồng rồi lại trắng, cứ nhiên ai ai cũng là hạng rắn, không chỗ xuống tay, đành phải tiu nghỉu trở về, hoang mang suy nghĩ Lưu gia rõ ràng đã lui bại, tại sao lại có “người nhà mẹ đẻ” thế này.

Ai biết, khi Lưu nương tử vẫn là Lưu cô nương, mười một mười hai tuổi đã giúp đương gia chủ mẫu quản lý nhà, nha hoàn của Thập tứ nương đã truyền tiếng hiển tuệ. Mặc dù hơn phân nửa gả cho thương gia, nhưng cũng có một số ít gả cho thư sinh.

Nam nhân trong thiên hạ cũng không phải ai cũng là Trần Thế Mỹ, trong đó cũng có mấy người giúp đỡ vị hôn phu khảo thi công danh, trở thành phu nhân quan gia. Nhưng số ít này và những thư sinh đó có thể đi lên con đường làm quan, đều là dựa vào tình tỷ muội giữa nha đầu Lưu gia, cùng Thập tứ nương có mình có ám trợ giúp.

Tuy nói thương nhân thân phận thấp kém, lại hơn ở chỗ có tiền bạc. Tri thứ thân phận cao, nhưng một đồng cũng không có. Thương gia cần quan gia giúp đỡ, quan gia cũng cần thương gia tư trợ, dựa vào “ngoại giao phu nhân”, mấy quan thương này cấu thành một mạng lưới giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ anh em đồng hao*, cứ mơ hồ cùng nhau phú quý.

(*) hán việt là liên khâm = anh em rể

Tuy nói quan chức còn thấp, thương gia cũng nhỏ, nhưng không chịu nổi người nhiều lực lượng lớn. May mắn tỷ muội cùng liên khâm đều thân thiết với nhau, chỉ giúp đỡ mà thôi, không có chuyện hà hiếp người khác. Suy cho cùng cũng không thể để chủ nhà mất thể diện.

Việc này Lưu nương tử chẳng những bắt đầu không biết, mà rõ ràng lại càng không hiểu. Nàng chỉ có thể nói là vô tâm sáp trồng liễu liễu đơm bông. Lúc đó chỉ là yêu quý người bên cạnh, lại thấy vị hôn phu của mấy nha đầu mình khắc khổ có ý chí tiến lên, có thể giúp chút nào thì giúp. Nàng cũng không nghĩ dạy dỗ nha đầu chính chắn gì, chỉ là thương cảm cho mấy cô gái cư nhiên không thể xuất giá, chỉ có thể chờ ngày làm thiếp, ai ai cũng hưởng cái đường không lối thoát đó.

Nàng cũng chỉ là nghĩ, nô bộc cũng chia ba bảy loại, dạy dỗ cẩn thận rồi làm nương tử quản gia, tương lai sẽ không gả cho chỗ quá kém. Làm nha đầu cũng không quá mười năm, làm vợ người mới là lâu dài. Trong bụng có tính toán, không cần dựa vào nhan sắc, lập gia đình rồi làm đương gia khi nhan sắc suy tàn còn có thể dựa vào con cháu đúng không? Nếu có thể dạy dỗ đứa nhỏ của chính mình, cho dù làm một nông phu biết chữ, cũng không đến nỗi nhìn không hiểu thông cáo của quan gia, rồi để người khác lừa gạt.

Bỗng nhiên trở thành phú quý, nàng hoàn toàn thật sự không chuẩn bị tâm lý.

Đem mọi người đuổi đi, mấy nha đầu cũ xèo xèo thì thâm, mặc kệ quy củ giúp nàng xốc khăn phủ lên, giúp nàng rửa mặt tháo trang sức, trêu ghẹo đùa giỡn với nhau. Tiệc bên ngoài thúc giục vài lần mới lưu luyến rời đi.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy hơi tội lỗi. Những người bạn cũ cao hứng đến phát khóc, chúc mừng nàng cuối cùng cuộc sống cũng có hi vọng, nhưng nàng cũng không thể nói rõ ràng.

Chỉ là trên giả vờ mà thôi, tân lang trên danh nghĩa của nàng, lại có bệnh khó nói. . .

Miên man suy nghĩ nửa ngủ gà ngủ gật, tân lang một thân toàn mùi rượu cuối cùng cũng đến, nhìn nàng cười cười, không biết là vì rượu hay xấu hổ, khuôn mặt hồng ửng.

Lưu nương tử có chút không hiểu. Hư hoàng giả phượng cũng vui vẻ như thế? Cũng đúng, đêm động phòng hoa chúc chính là tiểu đăng khoa.

“ . . . Phương Văn.” Thượng Thiện cúi đầu gọi.

Nàng hơi hơi sợ hãi, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, thì thầm trả lời “. . . Phu quân.”

“Nàng gọi ta là Trì Doanh đi.” Thượng Thiện nhẹ nhàng nói.

Lưu nương tử Phương Văn ngẩng đầu nhìn hấn, mang nét lạ lùng. Chiếu theo quy củ chỉ có trưởng bối và thân hữu mới có thể gọi tên tự của hấn . . . Thế này là đối xử với ta như bằng hữu sao?

“Trì Doanh.” Nàng khẽ cười.

Nhìn chăm chú nàng thật lâu, Thượng Thiện muốn lại gần, nhưng lại cảm thấy bản thân một thân toàn mùi rượu, mạo phạm giai nhân. Rồi đi rửa mặt, hấn lại bất an trong lòng. Xoay chuyển mấy trăm mới đem nàng bắt tới tay, trong lúc nhất thời thực sự không nở rời đi nữa khác.

“Trì Doanh, chàng không rửa mặt sao? Cả một ngày mệt chết rồi đi?” Nhìn hấn không nhúc nhích, Phương Văn đứng dậy đi lấy quần áo cho hấn.

“Ta đi, ta đi.” Trong lòng sôi trào, hấn ngượng ngùng tựa như thiếu niên, “Văn là nàng trước đi?”

“Chàng trước đi, ta còn phải tháo tóc và trang sức mất rất nhiều thời gian.” Nàng nhẹ cười.

Phương Văn cũng không nghĩ nhiều, tự mình đi tắm rửa. Chờ nàng đi ra thì Thượng Thiện đã nằm xuống qua mặt vào tường, nhường lại cho nàng nửa cái giường.

Đã nhiều năm quen ngủ một mình. . . Hiện giờ lại một lần nữa sửa đổi. Trời nóng, ngủ một mình còn được nếu thêm một người chen chúc. . .

Cuộc hôn nhân này là kết đôi vẫn là không hợp. . .

Một mặt miên man suy nghĩ, một mặt nằm xuống. Mới vừa nằm yên ổn, Thượng Thiện đã xoay người áp lên trên người nàng. Ánh mắt Phương Văn nhất thời mở lớn.

Cực kỳ chấn động.

Sao có thể? Hắn không phải có bệnh khó nói sao?

Thượng Thiện phát hiện nàng toàn thân cứng ngắc, không khỏi có chút hối hận đã nóng vội. Mơ hồ đoán, hẳn biết cảm tình giữa Trương Tam công tử và nàng vẫn không tốt, rất ít khi đến phòng nàng. So với những cô gái chưa hiểu sự đời cũng không biết hơn bao nhiêu.

“Phương Văn.” Hắn nhẹ giọng gọi.

“A?” Phương Văn vẫn chìm trong kinh hoàng mãnh liệt, ý thức mơ hồ trả lời một tiếng. Chờ đến khi nàng hoàn hồn, Thượng Thiện đã bắt đầu hôn, dụ dỗ môi răng triền miên.

Càng phát hoảng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Phương Văn bị hôn có chút mơ hồ, trong lòng chỉ còn lại ba chữ cổ tình tảo xoay chuyển không ngừng.

Nói thẳng với hắn sao? Nam nhân bị đả kích như vậy, có thể đùa quá hoá thật, từ này trở đi rốt cuộc thành “Không được” không?

Không được như vậy là giết người không thấy máu.

Còn chưa chờ nàng suy nghĩ thấu đáo, Thượng Thiện đã bắt tay thân nhập vào trong vật áo.

“ . . Nhẹ một chút.” Nàng hàm hàm hồ hồ nói.

“Cái gì?” Thượng Thiện đang suy nghĩ biện pháp mở cúc áo trên áo của nàng hàm hồ hỏi lại.

“Ta nói, nhẹ một chút.” Phương Văn dở khóc dở cười, “Đó không phải là bột nặn, đừng dùng sức như vậy.”

Thượng Thiện ngừng tay, chôn đầu vào cổ nàng nở nụ cười thật lâu. . . Ta đã lâu không chạm vào nữ nhân, có chút mới lạ.”

Nàng khụ một tiếng, “Kia không bằng hảo hảo ngủ một giấc. . . Rất nóng. . .”

“Ta không nóng.” Thượng Thiện không mở được cúc áo, dứt khoát giật tung ra, “Luyện tập nhiều sẽ quen thôi. . .”

Buổi sáng hôm sau khi rời giường, Phương Văn im lặng không còn gì để nói.

Nàng sai rồi. Thượng Thiện không có bệnh khó nói. . . Mà là “Quả nhân có bệnh”. Bị hắn “Luyện tập” hơn nửa đêm, nàng chẳng những thắt lưng đau, chân đau. . . Trên người còn không biết có bao nhiêu ứ thanh cùng dấu răng.

“ . . Chàng tuổi chớ?” Nàng trợn mắt nhìn Thượng Thiện.

Thượng Thiện vẻ mặt bình tĩnh giúp nàng mặc quần áo, “Tiểu sinh tuổi rồng.”

“Lừa người!” Phương Văn bị phần không rõ, “Chàng rõ ràng giống như sói ăn không no!”

“Đói đã lâu.” Thượng Thiện tâm tình đại định. Ván đã đóng thuyền, gạo cơm đều đã nấu chín, không sợ nàng chạy.

Nhịn nhẫn, nàng vẫn nhịn xuống, “Ta, ta tưởng. . . Ta tưởng chàng, không được, mới gả cho chàng!”

Thượng Thiện vẻ mặt phi thường cổ quái, chờ đến khi Phương Văn lắp bắp nói xong, hắn nhịn không được cười ha ha. Mặc dù có chút tổn thương tự tôn, nhưng hiểu lầm rất tốt, hiểu lầm rất tốt!

Không hiểu lầm còn chưa cười được.

“Nương tử yên tâm, ta đối khác nữ nhân, đều không được .” Nhìn Phương Văn vẫn trừng hắn, hắn thở dài nhún vai, “Hàng đã bán, không trả lại.”

“ . . . Gian thương!”

“Tiểu sinh không dám nhận nương tử tán thưởng như thế. . . Rất ngưỡng a, rất ngưỡng a.” Thượng Thiện cười meo meo nói.

17. Chương 17

Cuộc đối đầu ở Lục gia diễn ra vô cùng phấn khích.

Tân phụ tiến cửa, sáng sớm ngày đầu tiên phải dâng trà cho trưởng bối. Cả phụ thân và mẫu thân của Thượng Thiện đều đã mất, tổ phụ cũng sớm quy thiên, trong nhà lớn nhất chỉ có tổ mẫu, nói ra số người cũng thật ít.

Lão thái thái đè ép lửa giận, quyết định đem toàn bộ tức giận trên người bực lại, để dạy dỗ Phương Văn hiểu rõ hiếu đạo.

Đại khái, phải biết khi dâng trà sẽ quỳ trên cái đệm gấm, nhưng nha hoàn chỉ bê trà lên, trên đất trống trơn, muốn nâng quỳ gối trên mặt đất lát đá cứng lạnh như băng.

Đáng tiếc, Phương Văn là nhân tinh trong nội trạch ở hai nhà Lưu Trương chịu đòn lớn lên, sớm đã chuẩn bị vài bảo vệ đầu gối, nói quỳ liền quỳ, thái độ thông dong, tư thế chuẩn xác, nhẹ giọng nói, “Lục môn tôn tức Lưu thị, thỉnh lão thái thái dùng trà.”

Lão thái thái mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, chuyên tâm đếm Phật châu, như không hề nghe nhìn thấy gì. Bà hạ quyết tâm muốn mặc kệ, trước để nàng ta quỳ một thời gian rồi nói.

Muốn vào nhà giàu đều phải có tính nhẫn nại tốt, chỉ thấy Nhị thiếu phu nhân che khăn cười, đại thiếu phu nhân chậm rãi uống trà, đại công tử nhị công tử thấp giọng nói chuyện. Tân phụ quỳ trong phòng, Tam công tử đứng bên cạnh.

Không khí càng quỷ dị ngưng ngùn, Thượng Thiện tự lẩm bẩm nói, “Đều đã vào thu, sao còn nóng như thế. Thoạt nhìn thì thời tiết như vậy không tốt, dịch bệnh mùa thu lại muốn hoành hành đây. . .” (cao tay ^^)

Đồ đáng chết! Vong ân phụ nghĩa lấy oán trả ơn! Lão thái thái biến sắc, trong lòng phiền giang đảo hải đau nhức không thôi. Không nghĩ xem Lục gia đã nuôi hần lớn như thế, cứ nhiên lấy oán trả ơn phản lại uy hiếp bà! Bà thề, phải đem mấy kẻ dưới tuần tra lại một lần cho tốt, tuyệt đối không để lão Tam dám như thế nữa. Chính là cần thời gian. . .

Lão thái thái thô lỗ tiếp lấy trà, tùy tiện nhấp môi, ném một quyển nữ giới cho xong chuyện. Nhìn quà “Thực dụng ” lại giản đơn bạc bẽo như vậy, Phương Văn thiếu chút nữa cười ra tiếng, bất quá nàng vẫn cung kính dập đầu, lại nhất nhất hướng anh trai và chị dâu thi lễ, lần này không hề gặp khó khăn gì, ai cũng không muốn nhìn thấy dịch nóng vừa xong lại xuất hiện dịch mùa thu đi? Một nhà lớn nhỏ đều phải ăn phải uống.

Cửa này qua nhẹ nhàng quá, ra khỏi thính đường, Thượng Thiện cùng Phương Văn nhìn nhau cười.

Lão thái thái lại cùng Phương Văn đấu một trận, lại bại.

Bà gọi Phương Văn đi dạy dỗ, buổi sáng đưa nữ giới, buổi tối phải học thuộc. Nào biết nàng mở miệng đọc trôi chảy, lão thái thái cố gắng tìm xương trong trứng, nàng lại thoải mái dẫn kinh thi điển cứ trả lời rõ ràng.

Phương Trĩ trong lòng cười thầm, so với Trương gia lão thái thái, Lục gia lão thái thái thật sự vẫn là người hiền từ.

Ngày hôm sau, lão thái thái lại gọi nàng tới bắt chẹt, bắt nàng đọc thuộc gia huấn Lục gia.

Nàng không chút hoang mang, nói cười ngây thơ, “Bẩm lão thái thái, tôn tước chưa từng được nghe gia huấn.”

Lão thái thái lạnh lùng cười, bảo nha hoàn bên cạnh đem cái thước gia huấn Lục gia đưa cho bà, “Tam tôn tước, bà bà người mất sớm, không thể làm gì đành để lão bà tử ta quan tâm hơn vậy, người ở ngay tại chỗ học thuộc đi. Ta nghe.”

Cẩn thận dục dục nhận cuốn gia huấn, Phương Vân cười ôn hòa, “Nghe lão thái thái dạy bảo là phúc khí của tôn tước, bà bà ở trên trời chắc chắn sẽ cảm kích.” Nàng gõ nhẹ vào đầu, “Nghe nói Lục gia là thư hương thế gia, cũng là nhờ lão thái thái nghiêm khắc tuân thủ gia huấn. Hẳn là có thể đọc lâu lâu gia huấn Lục gia. Tôn tước rửa tai cung kính lắng nghe, thỉnh lão thái thái dạy lại, rồi mới hồi đáp, người xem có được không?”

. . . Cư nhiên muốn ta đọc thuộc gia huấn? ! Lão thái thái đập vỡ chén trà, “Lớn mật!”

Phương Vân cố chịu, bả vai có chút đau, nước trà bắn đầy lên mặt. Nàng ai nha một tiếng, ngã xuống, trên khuôn mặt đã bị chảy máu.

Nữ quyền trong tộc ngồi trong phòng đều đứng lên, phu nhân tộc trưởng theo bối phận là đường tẩu của lão thái thái, trầm sắc mặt, nhưng đây là chuyện nhà người ta, bà cũng không tiện nói gì. Mặc dù bà cũng không thích diệt tôn tước này, nhưng làm thương mặt người ta đến chảy máu, chuyện Lục gia ngược đãi tức phụ mà truyền ra, cũng không phải chuyện hay ho gì.

Vạn nhất xảy ra tai nạn chết người thì sao?

“Lục đệ muội, vẫn nên mời đại phu đến thì hơn.” Phu nhân tộc trưởng thần nhiên nói, “Thời gian cũng không còn sớm, trong nhà còn có việc, ngày sau lại tụ họp đi.” Nhưng không đợi Lục gia lão thái thái nói chuyện, bà đã xoay người bước đi.

Mọi người u mê, chẳng lẽ hắt nước cho nàng ta tỉnh rồi đọc thuộc gia huấn? Đành phải để người đem nàng ta nâng về, gọi đại phu đến.

Thượng Thiện đang tiếp khách nghe được chuyện vô cùng kinh ngạc, vội vã trở về Trì Doanh cư, nhìn nửa mặt bị thương đã băng bó của Phương Vân, sắc mặt lập tức âm trầm.

“Giả đó.” Phương Vân ghé sát tai hắn nói, “Ta không muốn đọc thuộc gia huấn Lục gia.” Rồi nhẹ giọng nói lại tình hình ở chính đường.

Thượng Thiện sắc mặt càng đen, nàng lại nhẹ giọng nói, “Ta chính là chưa chơi đủ đâu. . . Chơi rất vui.”

Hắn thật sự tức khí xung thiên chạy đi không từ biệt, ba ngày sau đến lúc hồi môn.

“Thân thích nhà chàng, cũng thật thành thực.” Phương Vân cười hì hì nói.

Thượng Thiện đỡ nàng lên xe ngựa, “Là thiếu đầu óc đi? Còn nói thành thực. Nhị tẩu đã nói gì với nàng thế? Làm sao mặt nàng ta lại đen thành như vậy?”

“Không có gì.” Phương Vân cười cười, “Nhị tẩu nói ta quả nhiên là đã được rèn luyện qua hai nhà, quá giáo hoạt.”

Thượng Thiện trầm nghĩ không tốt. Nhị tẩu luôn luôn táo bạo kiêu ngạo, mình đao mình thương cười chế nhạo Phương Vân gả hai lần.

“Ta trả lời nàng, nhị tẩu cũng là rèn luyện qua hai nhà đi, chẳng trách tri thư đạt lễ như thế.” Trong mắt nàng lướt qua một tia giáo hoạt, “Nàng ta liền tức giận. Ta liền hỏi nàng, chẳng lẽ nàng không phải do nhà mẹ đẻ dạy dỗ, rồi đến nhà chồng nhận dạy bảo sao? Như thế còn không phải hai nhà? Hay là nàng có ba nhà mẹ đẻ năm nhà chồng?”

“Cái miệng này của nàng, thực không tha cho ai.” Thượng Thiện nở nụ cười.

“Không cùng nàng ta bái một từ đường, ta cũng lười nói chuyện cùng.” Phương Vân tựa tiểu phi tiểu, “Nếu không thích như thế này, thừa dịp thay đổi. . .”

Thượng Thiện dùng sức cầm tay nàng.”Ta là người rất cố chấp, nói một không có hai.”

“... Ta không hiểu. Tại sao không suy nghĩ cẩn thận.” Phương Văn nhíu mày.

Thượng Thiện lặng yên thật lâu, “Ta muốn có một gia đình.” Mặt hắn dần dần đỏ lên.

“Ta sớm quá phiếu mai chi niên*.” Phương Văn có chút bất đắc dĩ.

(*) tuổi xuất giá của nữ tử

“... Nương tử, ai nói mai không thể nở hai lần.” Thượng Thiện nắm tay nàng, vuốt nhẹ khuôn mặt nàng. Ngay cả vết sẹo kia cũng càng nhìn càng thuận mắt.

Nếu là nàng, có thể đi? Một gia đình, không có quan hệ máu mủ nhưng là một gia đình thực sự ấm áp. Đời người như lục bình, cuối cùng cũng tìm được bên cạnh neo đậu tránh gió, đúng không?

“Khi chàng gọi ta là nương tử,” Phương Văn cau mày, “Tại sao cảm thấy như là gọi ta là nương a? Đây là tình trạng hôn nhân bình thường sao. . . ?”

Nụ cười Thượng Thiện mang theo chút tức giận dùng thân thể nỗ lực thực hiện, để nàng biết, hắn chính xác là coi nàng trở thành “Nương tử”, mà không phải “Nương”.

Cuối cùng bọn họ đầu tóc rối loạn, quần áo không chỉnh xuống xe ngựa, ngày sau Ngôn nhi lớn lên, ước chừng cũng đủ cười nửa đời.

Cái câu cuối chương ý: , , , . ta ko hiểu rõ được. nàng nào hảo tâm giúp ta với ~ Muôn câu cuối truyện thật đúng nghĩa ^o^

Chỉ còn lời cuối sách nữa thôi. Hoàn đến nơi rồi

18. Chương 18

Lời cuối sách

Sau khi Thượng Thiện và Phương Văn thành thân, cùng Cẩn Ngôn trở thành một nhà ba họ, không có quan hệ máu mủ nhưng lại là gia đình phi thường ấm áp.

Cẩn Ngôn dần dần lớn lên, cũng hiểu được cha mẹ hắn tuy nói không phải tướng kính như tôn, nhưng cũng như bằng hữu. Năm hắn mười bốn năm tuổi, dần dần hiểu biết chuyện đời, bắt đầu đồng tình tình yêu sâu sắc của mẫu thân và phụ thân.

Người có mắt đều nhìn ra, phụ thân yêu mẫu thân như mạng, mẫu thân lại luôn vận dụng phong thanh, làm như không có gì có thể ở trong lòng nàng.

Hắn vốn tinh tế, khi phải đến Nam Kinh đọc sách, càng lo lắng, cuối cùng vẫn hỏi mẫu thân.

Tướng mẫu thân sẽ không trả lời, nhưng sau khi nàng suy nghĩ kỹ, kể một chuyện xưa.

Có chỉ hồ yêu giấu giếm thân phận giả cho người làm thê tử, lại sinh ra một nữ nhi có đuôi và tai hồ li. Trượng phu bị dọa sợ, sau đó bỏ nữ nhi vào hòm trúc, dán đầy phù chú đuổi hồ li, lại tiếp tục sống cùng hồ thê, chính là nói gì cũng không thả nữ nhi ra.

Hồ thê âm thầm hận, lại vì nữ nhi mà tiếp tục ở lại trong nhà, cuối cùng nam tử kia nhờ hồ thê hỗ trợ, thành phú hào một phương.

Chính là nam tử này già đi rất chậm, vì sợ ánh mắt người khác, liền mang hòm trúc dẫn hồ thê đến thâm sơn ẩn cư.

Thẳng đến một ngày, hồ thê tìm được thời cơ, dụ một người đi lạc đường xé phù chú, thả nữ nhi ra, đang muốn dứt khoát bỏ đi, thì nam tử lại cầu nàng đừng rời đi, hơn nữa tha thứ cho hắn.

Nam tử nói, “Ta sợ nàng bị ta biết thân phận, sẽ cứ như vậy rời đi, mới giam giữ nữ nhi lại.”

Hồ thê nói, “Ta vĩnh viễn không tha thứ cho ngươi, tuyệt đối không tha thứ cho ngươi. . .” Nhưng lệ lại rơi đầy mặt.

Khi nàng rơi nước mắt, nam tử mỉm cười nhắm mắt, năm tháng chắt chùng kia đột ngột trở về, biến thành bộ xương khô.

Nguyên lai, oán hận của hồ thê là câu chú, có thể khiến nam tử đó ngừng trẻ tuổi tác. Không còn hận, tha thứ, nam tử thọ nguyên sớm tận, cũng là khi cái chết đã đến.

Mẫu thân hần cười cười, “Ta cũng không nhớ rõ tình tiết bộ mạn họa (manga) này thế nào. . . Chỉ nhớ được như thế.”

Nàng an tĩnh một hồi, “Ta đã sớm hiểu được, lại tiếp tục yêu là chuyện không thể. Nếu động lòng, liền phiền não lan tràn, thêm vô số biến đổi. Ta có thể bình an rời Trương gia, chính là bởi vì ta cũng không yêu Trương Tam công tử. Nếu mất điều này, từ từ tính mạng khó giữ được, lại vô cớ tăng thêm cho bản thân vô số vết thương.”

Cẩn Ngôn tỏ vẻ khó hiểu, “Nương, người không phải nói, ta nên yêu thê nhi của mình, không để bọn họ khó chịu sao?”

Nàng cười khổ một tiếng, “. . . Đúng vậy. Con là con của ta, phải nghe lời ta dạy. . .”

“Người không tin phụ thân?”

“Không phải. . . Không hẳn là vậy.” Nàng nở nụ cười một hồi, “Là vấn đề của ta. Ta nếu động tâm, liền có thể mất đi chính bản thân. Ta, ta không muốn mất cha con. . .”

Như là hồ thê muốn dùng mọi biện pháp hận trạng phụ. Trong lòng không hận, trong miệng cũng nói muốn hận. Bằng không liền không giữ được, giữ không được.

Nàng không phải là. . . Mới bắt đầu sinh chút tình cảm với Trương Tam công tử, cùng hần đồng giường cộng chằm, cuối cùng rơi vào cảnh mất đi bản thân cuối cùng mất hết tất cả sao? Kiếp trước kiếp này, ví dụ như vậy còn ít sao?

Bọn họ không biết là, bên ngoài cửa có một người đang đứng, đã nghe hết tất cả.

Còn nghĩ, hần cả đời sẽ ôm tiếc nuối đó, nào biết, đã sớm có được tâm của hỏa mai cao ngạo đó. Hần yên lặng tiêu sái rời đi, trong gió bay tới bông sấp mai nở rộ hương mai phảng phất, tựa như cái đêm nguyên tiêu đó.

Nàng không muốn mất ta. Trong lòng nàng có ta.

Nhắm mắt lại, hần cẩn thận tỉ mỉ cảm nhận vị ngọt này, quả nhiên lâm vào ham muốn say sưa này.

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-tran-mai>